

DEVİRİM YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

www.iscikoylu.org

126345 Sayı: 2002-24 42 *Yıl:2 *20 Aralık 02-2 Ocak 2003 *Fiyatı: 500 000 TL ISSN:1303-0299

Ne ABD ne AB emperyalizminde

Çözüm örgütlü halkın gücünde

12-13 Aralık tarihleri arasında yapılan Kopenhag Zirvesi'nde Türkiye'ye verilen tarih olan Aralık 2004'te Türkiye'nin, kriterleri uygulayıp uygulamadığına bakılarak tekrar değerlendirme yapılacaktır.

Asıl olan emperyalistlerin çıkarlarıdır

Emperyalistlerin asıl önem verdiği nokta her zaman kendi çıkarlarıdır. Bu açıdan bakıldığında Türkiye bu kriterlerin hepsini yerine getirirse bile başka bir bahane öne sürülüp AB'ye alınmayabilir. Aynı şekilde AB'li emperyalistlerin çıkarları gereği kriterler bir kenara bırakılarak Türkiye "tam üye" yapılabilir.

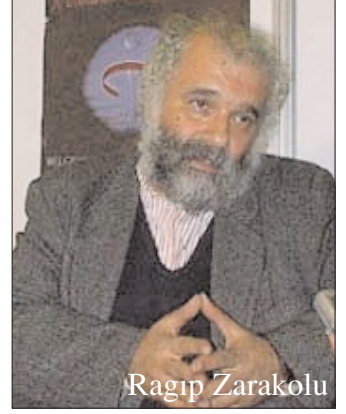

Ne AB ne ABD; çözüm örgütlü gücümüzde

Halk açısından bakıldığında ise Türkiye topraklarında AB ya da ABD emperyalistlerinin bayrağının

dalgalanması arasında çok büyük bir fark yoktur. Yoksulluk, haksızlık, açlık, savaşlar, sefalet hepsi emperyalizmin kendisinden kaynaklanmaktadır. Tüm bunlara karşı insanca

yaşayacak koşulları yaratacak olan ise emperyalistlerin kendileri ya da bir araya gelerek oluşturdukları birliktelikler değil sadece ve sadece ezilenlerin örgütlü mücadelesidir.

Ragıp Zarakolu

Bizim beklentimiz Türkiye'de bu işlerin AB çerçevesinde olması; bazı demokratik haklar ve özgürlükler gelecekse bunun Türkiye'de yaşayan insanların, yurttaşların ve halkların talepleri doğrultusunda olması gerektiği.

Sayfa 20-21

Feride Harman şehit düştü

Tecrite karşı sürdürülen ölüm oruçlarında 62. şehit Feride Harman oldu. Tahliye olduktan sonra İstanbul Aksaray'daki bir evde direnişini sürdüren Harman, 15 Aralık tarihinde yaşamını yitirdi. Cenazesi 17 Aralık'ta Küçükarmutlu'da yapılan törenin ardından memleketi olan Malatya'ya götürüldü.

Sayfa 12

Görünmeyen OHAL sürüyor

Devlet bir yandan OHAL'in kalktığını ilan ederken diğer yandan da OHAL'i aratmayacak olayların altına imza atıyor.

Sayfa 13

Irak'ta saldırı rüzgarları esiyor

ABD'li savaş çıgirtkanlarının Türkiye ziyaretlerinin ardından iade-i ziyaret yapan Recep Tayyip Erdoğan da Beyaz Saray'da Bush ile görüşerek Irak saldırısında her türlü rolü alacağına dair efendisi ABD'ye söz verdi. Otuz dakika görüşen Erdoğan ile Bush Ortadoğu halklarının kanını akıtma noktasında ortak tavır sergilediler.

Sayfa 4

Turhal çalışanımıza tutuklama

Turhal büromuz 14 Aralık 2002 tarihinde basılarak çalışanlarımız Derya Gökmen ve Sefagül Kesgin gözaltına alınmıştı. Aynı gün Derya Gökmen serbest bırakılırken Sefagül Kesgin, hakkında ifade olduğu gerekçesi ile Sivas'a götürülmüş ve mahkeme tarafından serbest bırakılmıştı. Ayrıca bu arama sırasında büromuz da keyfi bir şekilde mühürlenmiştir. Ancak serbest bırakılan çalışanımız Kesgin 16 Aralık tarihinde tekrar gözaltına alınarak tutuklanmış ve Zile hapishane-

2002 yılının ardından... Türkiye ve dünyaya kısa bir bakış

Yine yeni bir yıla girerken ari-fesini yaşarken egemenler her zaman yaptıkları gibi "yeni"leri sıralayarak insanlara "yeni" yaşamlar vadedecek, ancak özünde ise yeni bir yıla girsekte ertesi gün kalktığı-mızda herşey kaldığı yerden devam edecektir.

Sayfa 16-17-18-19

İşçi-köylü'den
Senaryo aynı senaryo; sadece oyunlar değişik!
Sayfa 30

Mitinge çağrı

19 Aralık katliamını unutmadık, direniş sürüyor

Türkiye'de devlet iki yıl önce 19 Aralık'ta 20 cezaevine birden saldırarak katliam yaptı. Devrimci tutsakların F Tipi cezaevlerinin kapatılması için başlattıkları direnişi kırmak ve F Tipi cezaevlerini açmak amacıyla devletin yaptığı katliam saldırısında 28 devrimci diri diri yakılarak, bombalarla panzerlerle silahlarla taranarak katledildi. Yüzlerce devrimci tutsak yaralandı, sakatlandı. Devrimci tutsaklar F Tipi cezaevlerine konuldu. Devrimci

tutsaklar devletin F Tipi cezaevi katliam saldırısına karşı direniş gösterdiler.

20 Ekim 2000 tarihinde cezaevlerinde başlayan açlık grevi ve Ölüm Orucu direnişi F tipi cezaevlerinde daha da kitleselleşerek devam etti. Bugün hücre ve tecrit karşıtı direniş iki yılı aşkın bir süredir devam etmektedir. Devrimcileri teslim alamayan, direnişi kıramayan devlet, saldırılarına devam etmektedir. Tecrite karşı yapılan direnişte 102 devrimci tutsak yaşamını yitirdi. Yüzlercesi de bu direnişte sakat kaldı.

İçerde ve dışarda yaşamın hücreleştirilmesine karşı, yaşamın onurunu savunan devrimci tutsakları sahiplenmek, hücre ve tecritin kaldırılması, ölümlerin durdurulması ve 19 Aralık katliamını unutmamak ve kınamak için tüm işçi ve emekçileri devrimci demokrat duyarlı insanları düzenlediğimiz mitinge katılmaya çağırıyoruz.

TARİH: 21 ARALIK CUMARTESİ 2002

YER: WDR'İN ÖNÜ (DOM PLATZ'IN YANI)

SAAT: 14:00

DÜZENLEYENLER: İŞÇİ KÖYLÜ, DEVRİMCİ DEMOKRASİ, YENİDEN ATILIM, ALİNTERİMİZ

Partizan Tutsak Analarına!

Faşizm her alanda baskı ve zulmünü artırırken; bu saldırıların birinci dereceden muhatapları olan devrimciler, komünistler ve onların amansız takipçileri olan analarımız, partizan analarımız da bu çetin mücadelede yerlerini alıyorlar. Biz de gücümüz oranında analarımızın gücüne güç katmak için piknik ve düğünlerde çay, kahve satışlarından elde ettiğimiz geliri analarımızla paylaşmak istedik.

Yürekllerimiz tüm partizan anaların yüreğinin yanındadır.

Bu bağlamda mücadeleniz mücadelemizdir diyoruz ve analarımızın yeni yılını en içten devrimci duygularımızla kutlayarak 500 Euro maddi destek sunuyoruz.

Sevgilerimizle
Alzey, Worms, Bad-Kreunach
Partizan okurları

UMUT 30 YAŞINDA

ÇIKIYOR

**PARTİ VE DEVRİM
EHİTLERİ ALBÜMÜ**

1972-2002

PARTİZAN

Umur Yayıncılık

**işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

ABONELİK ŞARTLARI

**6 AYLIK: 10.200.000
1 YILLIK: 20.400.000**

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

**Yurtdışı Hesap Numaraları
Sema Gül
Euro Hesabı**

Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38 65 97 00 00 009
Emlak-Halk Bankası
Atatürk Bulvarı Şubesi: 00 238 041
Vakıf Bank
Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

Kopenhag zirvesi ve gerçekler

AB emperyalizmi şu anki konumundan uzaklaşmadığı müddetçe ABD emperyalizminin AB içerisinde truva atı işlevinden başka bir iş görmeyecek olan Türkiye'yi içine alamaz. Zaten yeterince truva atlarının olduğu (İngiltere, İtalya, İspanya vs.) AB'nin içerisine yeni bir truva atı eklemek; AB emperyalizmi özellikle Almanya ve Fransa açısından kendi eliyle kendini asmak anlamına gelir ki bunu da yapmayacakları bu zirve ile bir kez daha görülmüştür.

Aylardır ülke kamuoyunu meşgul eden "Kopenhag Zirvesi" 12-13 Aralık 2002 tarihinde gerçekleşti. Avrupa Birliği'ne "tam üye" olmak için "müzakere tarihi" bekleyen Türkiye'ye AB emperyalistleri "2004 Aralık ayı" için "randevu" vermekle yetindiler. Zirveden çıkan sonuç; 40 yıldır kapıda bekletilen Türkiye'nin bir süre daha bu konuda tutulacağına göstergesidir. Nitekim zirve öncesi bir açıklama yapan AB dönem başkanlığını yürüten Danimarka başbakanı Anders Fogh Rasmussen; "Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne kabulü şu an genişleme sürecinden çok daha büyük, kapsamlı ve zor bir iştir" şeklinde konuşarak bu durumu bir kez daha teyid ediyordu. Aynı şekilde Zirve sonuç bildirgesinin Türkiye ile ilgili bölümünde; "2004 Aralık ayı içinde yapılacak olan Zirvede AB komisyonunun hazırlayacağı ilerleme raporu çerçevesinde Kopenhag kriterlerinin uygulamaya sokulup sokulmadığına bakılarak Türkiye ile tekrar masaya oturulması karar altına alınmış bulunuyor. Görüldüğü üzere "tam üyelik" için ortaya konan çerçeve "Kopenhag kriterlerine" uyulup uyulmadığı. Peki gerçekten sorunun özü bununla mı sınırlı? Kesinlikle hayır. Türkiye'nin AB'ye alınmasının "Kopenhag kriterlerinin" uygulanıp uygulanmamasının çok ötesinde bir durum arzettiğinin altını çizmek gerekiyor. Zirvede "tam üyeliği" onaylanan on ülkenin hiçbirinin "Kopenhag kriterlerini" tam olarak uygulamadıkları biliniyor.

Türkiye'nin AB'ye alınması sorununun "Kopenhag kriterlerinin" çok çok ötesinde bir durum arzettiğini belirttik. Dolayısıyla Türkiye; "Kopenhag siyasi kriterlerini" uygulasa bile AB'ye alınamayacağı gibi bu kriterlerde eksik bir uygulama içerisinde bulursa dahi AB'ye tam üye olarak alınabilir. İlk bakışta çelişkili bir durum gibi görünse de AB-ABD emperyalizmi arasında süren pazar savaşının özü kavrandığında görüntüde çelişki arzeden bu durumun

hiç de öyle olmadığı rahatlıkla kavranabilecektir. Kaldı ki 1999 Helsinki Zirvesi'nde Türkiye'nin yapması gereken görevler için eline tutuşturulan yol haritasının önemli bir bölümü (göstermelik de olsa) yassallaşmış (idamın kaldırılması, anadilde eğitim ve yayın vs.) olmasına karşın "uygulamayı görmemiz gerekir" denilerek **Kopenhag Zirvesinde tarih yerine "randevu" verilmesinin ana eksenini de kıran ki-**

memesi gerektiğini", aynı doğrultuda Avrupa Komisyonu Başkanı Prodi; "Kendi eşimizi kendimiz seçeriz" şeklinde açıklamalarda bulunarak Türkiye özgülünde rakipleri olan ABD emperyalizmine mesaj gönderiyorlardı. Aslında **Kopenhag Zirvesi bir yönüyle de AB-ABD arasındaki hegemonya savaşının giderek daha da kızışacağına sinyallerini verdiği bir oturum olmuştur.** AB emperya-

da yapmayacakları bu zirve ile bir kez daha görülmüştür. Dolayısıyla AB emperyalizmi TC'nin iradesini adım adım teslim alarak (1991 Maastricht ekonomik kriterleri, 1995 Gümrük Birliği anlaşması ile bu irade önemli ölçüde kırılmıştır) ve ABD'nin Türkiye üzerindeki etkisini kendi lehine çevirecek doğrultuda adımlar atmaktadır. Zirvede Türkiye ile ilgili alınan kararların çerçevesi ve içeriği de bu yön-

lerinin gündemine sokmak ve onların bulanıklaştırılmaya çalışılan bilinçlerini berraklaştırmaktır. Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın üzerinde önemle durduğu **"kitleler ancak bütün siyasi gerçekleri teşhir ederek toplumsal yaşamın her yönünü her alanını kapsayan geniş teşhir kampanyaları ile bilinçlendirilebilir"** belirlemesini rehber edinerek AB'ye üyelik ile refah ve demokrasi sağlanacağı, ülkenin kurtuluş yolunun bu güzergahtan geçtiği yönü yalan ve demagojik söylemlerin ipliğini pazara çıkarmalıyız. Öyle bir pazara çıkarmalıyız ki IMF programlarının uygulanmasında, F tipi zindanların devreye sokulmasında, Gümrük Birliği anlaşmasıyla ülkenin yeraltı ve yerüstü kaynaklarının talan edilmesinde imzası bulunan AB emperyalizminin ve onların emir ve talimatları doğrultusunda bu programları uygulayan egemen sınıfların gerçek yüzleri açığa çıksın.

Unutulmaması gereken bir diğer gerçek de ABD emperyalizmine nazaran AB emperyalizminin teşhirinin ülke özgülünde yetersizliğidir. ABD emperyalizminin tüm dünya halklarına uyguladığı sömürü ve zulüm önemli oranda dünya halkları nezdinde teşhir olmasına yol açmışken, AB emperyalizminin bu yönlü politikaları o derecede bir sonuca yol açmamıştır. Bugün Avrupa Birliği'nin **"refah ve özgürlükler"** cenneti olarak halk kitlelerinin önemli bir kesiminin beyinlerinde yer edinmesinin kaynaklarından birisi de bu olgudur. Bu gerçeklik üzerinden hareket ederek ne ABD emperyalizminin ne de AB emperyalizminin umut olmadıklarını, ülkemizin geleceğini karartan bu güçlere ve onların ülkemizdeki uşakları olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarına karşı savaşılman ve bunların iktidarını yıkmadan kurtuluş yolunun açılmayacağı gerçekliğinin halk kitlelerine kavratılması için adımlarımızı sıklaştırmalıyız.

rana sürdürülmekte olan bu pazar savaşını oluşturuyor. Öyle ki ABD emperyalizminin Türkiye'nin AB'ye tam üye olarak alınması doğrultusunda yaptığı baskı, hiçbir sonuç ver-

lizmi şu anki konumundan uzaklaşmadığı müddetçe ABD emperyalizminin AB içerisinde truva atı işlevinden başka bir iş görmeyecek olan Türkiye'yi içine alamaz. Zaten yete-

de tutulmuştur. Türkiye gibi önemli bir piyonu elinden çıkarmamak için AB emperyalizmi hakim sınıfların ezilen emekçi halkımızı aldatmak ve oyalamak için neredeyse ellerinde tek koz olarak kalan AB'ye üyelik argümanını onların da kabul edebileceği (Nitekim hakim sınıfların ezici bir çoğunluğu sonuçları bir zafer olarak değerlendiriyor -siz bakmayın hayıflanmalarına-) bir sürece sokmuş bulunuyor.

Gelinen aşamada özellikle devrimci ve komünistlerin önünde önemli bir görev olarak duran bu sorun, hakim sınıfların halkımızı aldatmak ve oyalamak için çok yoğun bir şekilde kullandıkları ve bu noktada önemli sayılabilecek bir başarı elde ettikleri AB'ye üyelik kartının içeriğini ve gerçek yüzünü geniş halk kit-

ABD emperyalizminin tüm dünya halklarına uyguladığı sömürü ve zulüm önemli oranda dünya halkları nezdinde teşhir olmasına yol açmışken, AB emperyalizminin bu yönlü politikaları o derecede bir sonuca yol açmamıştır.

mediği gibi çok sert mesajlarla karşılaşmıştır. Fransa Cumhurbaşkanı Chirac; "Türkiye'ye tarih verilmesi durumunda bunun ABD başkanı Bush'a boyun eğmek anlamına geleceğini, buna izin veril-

rince truva atlarının olduğu (İngiltere, İtalya, İspanya vs.) AB'nin içerisine yeni bir truva atı eklemek; AB emperyalizmi özellikle Almanya ve Fransa açısından kendi eliyle kendini asmak anlamına gelir ki bunu

Irak'ta saldırı rüzgarları

ABD'li savaş çığırtkanlarının Türkiye ziyaretlerinin ardından iade-i ziyaret yapan Recep Tayyip Erdoğan Beyaz Saray'da Bush ile görüşerek Irak saldırısında her türlü rolü alacağına dair ABD'ye söz verdi.

Irak devlet başkanı Saddam Hüseyin'in geçtiğimiz hafta ABD'yi dünya kamuoyunda iyice teşhir etmek için başvurduğu bir manevra olan silah denetçilerini kabul etme girişimi ABD'nin savaş çığırtkanları atmasını önleyecek gibi görünmüyor. Öyle ki ABD bir yandan silah denetçilerini Bağdat'a gönderirken bir yandan da saldırı hazırlıklarına hız vermiş durumda. Bir yanda bu gelişmeler yaşanırken bir yandan da ABD ordusu geçtiğimiz hafta Katar'da bir tatbikat yaparak hem kendi güçlerini denedi, eksiklerini gördü hem

de dosta, düşmana gövde gösterisinde bulundu. Tatbikatlar sadece bununla da sınırlı değil. Bunların yanında ABD'nin savaş hazırlıkları da tüm hızıyla sürüyor. Kısaca ABD birliklerinin konuşlandığı yerler şöyle;

***Kuveyt:** 12 bin asker Irak sınırı yakınlarında eğitim yapıyor.

***Körfez:** 12 bin asker Körfez'deki Abraham Lincoln uçak gemisinde görevli.

***Türkiye:** İncirlik Üssü'nde 2 bin asker konuşlandırılmış durumda.

***Afganistan:** 4 bin asker bu-

lunuyor.

Bu arada ABD Savunma Bakan Yardımcısı **Paul Wolfowitz** Ortadoğu ülkelerine bir tur düzenleyerek saldırının son ayrıntılarını konuştu. Ziyaret edilen ülkeler arasında Türkiye de vardı. Geçtiğimiz hafta ABD Savunma Bakan Yardımcısı **Paul Wolfowitz** ve Dışişleri Bakan Yardımcısı **Marc Grossman** Türkiye'yi ziyaret ederek Ortadoğu'yu kana bulayacak politikalarda Türkiye'ye düşen görevleri hükümetin önüne koydular. **Bu ziyaretler hem ABD'nin Irak saldırısındaki ısrarının bir göstergesi durumunda iken hem de Türkiye'nin uşaklığının belgelenmesi anlamında önemlidir.** Bu ziyaretlerin ana gündemini elbette ki Irak saldırısı oluşturuyordu. ABD bu saldırı sırasında Türkiye'den 17-20 bin arasında asker ve Akdeniz kıyısındaki tüm limanları bildirmsiz olarak kullanma hakkı istedi. Bir açıdan bakıldığında bu dayatmalar zaten Türkiye'nin hayır demesinin mümkün olmadığı konulardır. Çünkü Türkiye'nin ABD dayatmaları karşısında bir söz hakkının olmadığını bu ülkede yaşayan herkes biliyor. ABD'li yetkililer dayatmalarını sıralamalarının ardından bir de devlete çeşitli vaatlerde bulundular. Bu vaatlerin arasında Kerkük petrollerinden Türkiye'ye pay verilmesi

ve askeri borçlarının silinmesi var.

Başta da değindığımız gibi ABD'nin silah denetçileri numarası sadece Irak'a saldırı öncesinde bir bahane bulabilmek içindi. Ve aynı şekilde Irak'ın BM silah denetçilerini kabul etmesi de ABD'yi dünya kamuoyunda zor duruma sokma amaçlıdır. Bir haftadır Irak'ta incelemelerde bulunan silah denetçileri pazar günü denetlemelerini bitirerek Irak'tan ayrıldılar. Irak ise bu uygulamalar ile ilgili tam 11.807 sayfalık bir raporu BM'ye sundu. Ancak BM'den önce raporun ABD'nin eline geçmesi ABD'nin rapor üzerinde bir değişiklik yaparak savaş gerekçesi yapacağı kuşkularını doğurdu. Ki bunun haksız bir endişe olmadığını yaşadığımız süreç doğruladı. ABD raporda eksik bulunduğu noktaları bahane ederek sınırlardaki yağınaklarına ve hazırlıklarına hız verdi. Savaş için kırmızı alarm veren ABD'nin planları içerisinde Muş, Batman havaalanları ile; Malatya, Diyarbakır üssünde incelemeler yapmak; 60 bin askerini Kuzey Irak'a geçirmek de var. Ayrıca Genelkurmay'ın sınırdaki birliklere "savaşa hazırlık durumunuzu artırın" çağrısı yapması da yaklaşan saldırıyı gösteriyor. Zaten ilk başta raporlarda yer alan en ufak bir yanlış

savaş gerekçesi olarak algılayacağını belirten ABD'nin saldırısını haklı çıkarmak için başvurmayacağı bir numara yok gibi.

ABD'li savaş çığırtkanlarının Türkiye ziyaretlerinin ardından iade-i ziyaret yapan Recep Tayyip Erdoğan da Beyaz Saray'da Bush ile görüşerek Irak saldırısında her türlü rolü alacağına dair ABD'ye söz verdi. ABD Savunma Bakan Yardımcısı **Paul Wolfowitz** ile de görüşen Erdoğan burada bir de Irak konusunda düşüncelerini aktaran bir konuşma yaptı. 30 dakika içinde Irak'a saldırı noktasında görüş birliğine varan **Bush ve Erdoğan saldırganlıkta ortak tavır sergilediler.** Saddam Hüseyin'i bölge için bir tehdit unsuru olarak değerlendiren ve terörizme karşı önlem alınması gerektiğini belirten Erdoğan, emperyalist saldırganlıktan yana olduğunu sergilemiş oldu. Efendilerinin kucağında olmanın verdiği rahatlıkla Irak'a ve Saddam Hüseyin'e tehditler savuran Erdoğan, "Saddam yönetimi dünya barışı için tehdit olan oluşumları himaye etmeye devam ederse Türkiye son BM kararının uygulanması için gerekli desteği verecektir" diyerek savaşa açıktan destek verdi ve tam bir tüccar gibi davranan Erdoğan, Ortadoğu'yu kan gölüne çevirmenin fiyatını biçti.

Devlet'in Tuzla katliamı pazarlığı

1988 yılının 7 Ekim'inde İstanbul girişi Tuzla Köprüsünde dört komünisti katleden devlet AİHM'de süren davada 235 bin İngiliz Sterlin'i ödemeye mahkum oldu. **İsmail Hakkı Adalı, Fevzi Yalçın, Kemal Soğukpınar ve Reha Şen'in** katledilmesinden sonra dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Hamdi Ardalı "vur emrini" kendisinin verdiğini açıklamıştı. Ardalı basına yaptığı açıklamalarda; "Öldür emrini ben verdim. Ya PKK'li teröristler ölecekti ya da devletin polisi" şeklinde konuşmuştu. Devlet her yargısız infazından sonra yaptığı gibi bu katliamında da "eylem yapılacağı" nı iddia etmiştir. Emniyetin ve Valiliğin yaptığı açıklamalarda dört komünistin "İstanbul Valiliği'ne baskın", "Ordu Karargahına sa-

botaj", "Kadıköy Emniyet Amirine suikast" gibi eylemler yapacağını belirtmiştir. O dönem aileler adına bir açıklama yapan Baba Ahmet Adalı: "Çocuklarımızı katlettikten sonra arabalarına silah bırakanlar, evine aramaya geldiklerinde evine gizlice silah bırakmak isterken, suçüstü yakalanan polis teşkilatı, suçlarını örtmek için kimbilir ne senaryolar sergileyecektir?" dedi. Katliamda İsmail Hakkı Adalı'dan 15 adet, Fevzi Yalçın'dan 7 adet, Reha Şen'den 20 adet, Kemal Soğukpınar'dan 32 adet ve Alman plakalı kırmızı arabadan tam 286 adet mermi çekirdeği çıkmıştı.

Aileler Kartal 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde katliamda tetiği çeken ve emir veren siyasi şube polisleri; **Bayram Kartal**, Celal

Demirtaş, **İsmail Alıcı**, Efraim Erkek, **Abuzer Fidancı**, Abdullah Süzer, **Mehmet Kulaç**, Halil Yalçındağ, **Metin Öztürk**, Fikret Işınkaralar, **Enver Aslan**, Fahrettin Meral, **İ. Enver Aytemur**, Ali Çetkin, **Hüseyin Demir** ve Tamer Sümer hakkında dava açmışlardı. Her yargısız infaz davası gibi "**Tuzla Katliamı**" davasında da polislerin meşru müdafaa durumunda oldukları gerekçesiyle TCK'nın 49/1. maddesi gereğince ceza verilmemişti. Katliamcı polislerden biri olan **Bayram Kartal**'ın sendikacı **Süleyman Yeter'in** işkenceyle katledilmesi davasında da adı vardı. Tuzla katliamında ceza almayan Kartal'a, Yeter davasında mahkeme heyeti "bir daha yapmayacağı" kanaatini getirip beraat vermişti.

AİHM'deki davada Türk Devleti İsmail Hakkı Adalı'nın durumundaki gibi Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin (AİHS) 2. maddesine aykırı davrandığını kabul ederek her şey dahil 55 bin İngiliz Sterlini ödemeyi beyan etti. AİHM'e verdiği deklarasyonla 4 komünisti katlettiğini

kabul eden T.C katliamcı polisler için herhangi bir hukuki işlem başlatılmadığını açıklamadı. Devlet İsmail Hakkı Adalı, Fevzi Yalçın ve Kemal Soğukpınar'ın ailelerine 55'er bin İngiliz Sterlin'i, Reha Şen'in ailesine de 70 bin İngiliz Sterlin'i ödemeyi taahhüt etti.

TUYAB'dan Peru ve İspanya'daki tutsaklara destek

İstanbul: İspanya Komünist Partisi Yeniden İnşa PCE üyeleri sahte kimlik kullandıkları gerekçeyle 9 Kasım 2000 tarihinden beri Fransa'da tutuklu bulunuyorlar. İspanya Komünist Partisi üyeleri tutuklanmalarının siyasi bir karar olduğunu belirterek bunu protesto etmek amacıyla 15 Kasım '2002'den itibaren açlık grevine başladılar. Peru'da ise 3 bin siyasi tutsak ceza yasasındaki değişiklik öngören yasa tasarsını protesto etmek amacıyla 2 Kasım 2002'de aç-

lık grevine başladılar.

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) üyeleri İspanya ve Peru'da siyasi tutsakların sürdürdükleri açlık grevi eylemlerine destek vermek amacıyla Galatasaray Lisesi önünde toplanarak bir basın açıklaması düzenlediler. Açıklamada TUYAB'lı bir aile Fransa ve Peru zindanlarında direnen tutsakların taleplerini sahiplendiklerini bütün baskılara rağmen dünyanın her yerinde devrimci tutsakların teslim alınmayacağını vurguladı. Ba-

sin açıklaması İspanyol ve Perulu siyasi tutsakların talepleri kabul edilsin söz-

leriyle son bulurken aileler zılgıtlar ve alkışlarla eylemlerini bitirdiler.

Aileler konuşuyor

"Adli Tıp Raporu olduğu halde oğlum tahliye etmiyorlar"

19 Aralık sonrası süreç içerisinde yapılan direniş ve eylemlerde yüzün üzerinde tutsağın yaşamını yitirdiği bu günde bir taraftan göstermelik olarak bazı tutsaklar cumhurbaşkanı tarafından "affedilerek" salıverilirken diğer taraftan da Adli Tıp Raporu olduğu halde tutsaklar bilinçli olarak tahliye edilmiyor, tedavileri engelleniyor. Şu anda Tekirdağ F

Tipi Hapishanesi'nde bulunan **Alişan Yılmaz**, Adli Tıp Raporu ve Tekirdağ Devlet Hastanesi'nden alınan sağlık raporu olduğu halde tahliye edilmiyor. Alişan Yılmaz daha önce de 1996 yılında Erzurum Özel Tıp Hapishanesi'nde Ölümlü Orucuna girmiş ve sonrasında başta hafıza sorunları olmak üzere yürüme ve denge sorunlarını da içeren kalıcı

rahatsızlıklar oluşmuştu. Yine 19 Aralık katliamı sırasında Gebze Özel Tıp Hapishanesi'nde operasyon sırasında başına sert bir cisimle darbe almış; sonrasında sağlığı daha da bozulmuştu. Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde yapılan saldırılar sonrasında bayılmaları sıklaşan Alişan Yılmaz'ın ailesi çocuklarının 399. madde gereğince tahliye edilmesi için defalarca dilekçe yazmalarına rağmen bütün girişimleri sonuçsuz kaldı. Şu anda Alişan Yılmaz'ın durumunda 5 kişi daha var. Onlar da hükümlü ve raporları olduğu halde tahliye edilmiyorlar.

Alişan Yılmaz'ın babası **İbrahim Yılmaz**'dan oğlunun hükümlü olduğu ve Adli Tıp Raporu olduğu halde tahliye edilmemesi üzerine görüşlerini aldık; "Oğlum F tipine götürüldükten sonra, çeşitli baskılar ve tecrit koşullarıyla karşı karşıya kaldı. 96 Ölümlü Orucu sırasında bozulan sağlığı iyice bozul-

du. Şu anda yaşamından endişe edilecek düzeye geldi. Bu nedenle de oğlumun tedavisinin yapılabilmesi için birçok kez dilekçeyle başvurdum. Herhangi bir cevap alamadım. Görüşe gittiğimde savcılık kalemine gittim. 'Biz evrakları cezaevine gönderdik' dediler. Cezaevine gittim müdürle konuşmak istedim. Beni infaz memuruyla görüştüler. 'Adli Tıp Raporu geldi' dedi. 'Korsakof, 96 Ölümlü Orucu'nda oluşan hastalık basheden alınan darbeden değil ölüm orucundan' dedi. Buna rağmen Adli Tıp Raporunda cezaevinde kalamaz diye yazmıyormuş. 2 aydır bizi oyalıyorlar. Yeniden dilekçe yazmam gerekiyormuş. Eğer tekrar dilekçe verirsem bir yıl daha geçer. Bu süreçte oğlumun başına gelebilecek olumsuz bir şeyden dilekçe verdiğim tüm kurumlar sorumlu olacaktır"

İHD'de anlamlı buluşma

H. Merkezi: Tutsak anaları eski günlerden kalan hatıralarını, sevinçlerini, üzüntülerini paylaşmak için 13 Aralık 2002 tarihinde İHD'de bir araya geldiler. Programı İHD cezaevi komisyonundan **Ümit Efe** bir konuşma yaparak açtı. Efe "insan hakları mücadelesi cezaevi önlerinde başladı, alanlarda, meydanlarda filiz verdi." dedi. Daha sonra sözü alan **Kiraz Biçici** "bizim için en önemli kişiler tutsak aileleridir" diyerek söze başladı. İHD kurucularından **Leman Fırtına** da bir konuşma yaptı. Fırtına "mücadele ettik, etmek zorunda idik. Gençlerimiz için dayak yedik, direndik ama yılmadık." dedi.

Sanatçı **Rojin**'in parçaları ile salonda duygulu anlar yaşandı. Barış annelerinin de katıldığı etkinlikte onlar da söz alarak "hepimiz aynı yoldayız. Sonuna kadar devam edeceğiz" dediler.

Gülmez ananın evlatlarına yaktığı bir ağıtı okuması sırasında ne kadar direngen olmaya söz verilse de öfke gözyaşı olup döküldü anaların yanaklarından.

Tutsak babası **İbrahim Yılmaz** da hapishane tecritini anlatan birkaç şiirini okudu. Güzel ve Gülmez ananın gerillalara yazdığı türküyü beraber söylemesi anaları umutlandırarak daha da güçlü kıldı.

Hep beraber türküler söyleyerek halaylar çeken aileler ne kadar umut yüklü olduklarını gösterdiler. Güzel ana Eşe yaylası şehitlerine yazdığı bir parçayı okurken herkes zılgıtlar ve alkışlarla parçaya eşlik etti.

İşkence sistematiktir

H. Merkezi: Mazlum-Der 10 Aralık 2002 tarihinde yaptığı bir basın toplantısı ile Türkiye'nin 1 yıllık İnsan Hakları Raporu'nu kamuoyuna sundu.

Raporu yorumlayan Mazlum-Der Başkan Yardımcısı **Ahmet Mercan**; Türkiye'de insan hakları mevzuatı ile pratik arasındaki farkın giderek arttığını, 11 Eylül'den sonra da devletler arasındaki karşılıklı hoşgöründen birbirlerinin insan hakları ihlallerini görmezden gelmek şeklinde olduğunu söyleyerek, F tipi hapishanelerde yaşananların Türkiye'nin insan hakları anlayışını ortaya serdiğini ve Türkiye'de işkencenin sistematik bir olgu olduğunu belirtti. Türkiye'de bu yıl içerisinde rekor sayıda gözaltının olduğunu, bu gözaltıların büyük bir kısmının çocuklardan meydana geldiğinin de açıklandığı raporda; işkence başvurularının arttığına, F tipi hapishanelerde yaşanan problemlerin devam ettiğine dikkat çekildi.

İHD'den suç duyurusu

H. Merkezi: İHD İstanbul Şubesi 4 Aralık 2002 tarihinde F tiplerinde yaşanan sorunlarla ilgili Sultanahmet Adliyesi önünde toplanarak Adalet Bakanlığı hakkında suç duyurusunda bulundu.

Polisin yoğun güvenlik önlemi aldığı suç duyurusunda İHD Başkanı **Kiraz Biçici** kısa bir açıklama yaptı. Biçici açıklamasında "sayısız suç duyurusunda bulduk, hiçbirinin cevabını alamadık, muhtemelen bu da sonuçsuz kalacak. Herşeye rağmen biz suç duyurularımızı yapmaya devam edeceğiz. Her

ne kadar karşılığını bulmasa da çabalarımız devam edecek" diyerek Adalet Bakanı'nın "F tipi sorunu devam edecek, bu sorun bitmez" şeklindeki konuşmasına da değindi. Adalet Bakanı'nın aksine İHD olarak bu sorunun bir çözüme kavuşabileceğini düşündüklerini de ekleyen Biçici 1 Aralık 2002'de **Feridun Yücel Batu**'nun yaşamını yitirdiğini ve Adalet Bakanı'nın sorumsuz davranışını belirtti.

Suç duyurusuna **Belediye-İş, Deri-İş, Limter-İş, DMP, ÖDP, SDP, TKP, Halkevleri, ÇHD** gibi kurumlar da destek verdi.

Tecrite karşı eylemler sürüyor

Malatya:TAYAD'lı aileler aldıkları kararlar tecrit kalkana kadar buldukları illerde AKP'yi ziyaret edeceklerini kamuoyuna duyurdular.

Malatya'da bulunan TAYAD'lı aileler de 14 Aralık 2002 tarihinde AKP Malatya İl yönetimini ziyaret ettiler. İl yönetiminden sadece il başkanı **Hacı Naci Uğur**'un bulunduğu AKP binasında TAYAD'lı aileler yaptıkları konuşmalarda "19 Aralık katliamında ve Ölüm Orucunda 101

kişi yaşamını yitirdi. Tutsaklar insan gibi yaşamak için sosyal haklarından yararlandırılmadıkları için Ölüm Orucuna başladılar. Ölüm Orucunda zorla tedavi sonucu 500'ün üzerinde sakat insan var. Halen 25 insan Ölüm Orucunu sürdürüyor. Bunlardan 14 tanesi ölüm sınırında. Her an ölüm haberleri gelebilir. Ölümleri durdurmak sizin elinizde. Sizden ölümünüz için adım atmanızı bekliyoruz" dediler.

Yoksulluk ve zulümle örülü bir yaşam

Baktığımız resimlerin ya da fotoğrafların birçoğunda görürüz yaşamın onlarca ifadesinin ne olduğunu. Umudoludur gözbebekleri, kimi zaman yaşam ve bir o kadar da hüznle kaplıdır. Bir parça kuru ekmeğin anlamını kimse onlar kadar iyi bilmez belki de. Dram olarak okuruz gerçek yaşamın kısa ama dolu dolu notlarını. Çöp evlerde yaşamak zorunda kalan bir ömrün yaş dolu gözlerle anlatımına tanıklık ederiz ya da. Sayıları yüzlerle hatta milyonlarla ifade edilir. Yapılan araştırmaların temel konusu olmaktan öteye geçemeyen bu "dramatik" yaşamların öyküsü. Ve sonra... sonra gazete sayfalarında unutulup gider bu yaşamlar. İş başvuruları yüzünden sıkılan patronların ilginç yöntemler geliştirmelerine neden olurlar ya da... "İşçi ihtiyacımız yok. İş için müracaat edilmemesi rica olunur" diye ilanlar asılır camlara. Çoğunun umutla sarıldığı bu ekmeğin kapıları da ilan kaldırılana dek artık umutsuzluk kapısı olur.

Sokaklarda "açız ekmeği istiyoruz" diyen bölge insanına böyle bağırdığı için verilen cezaların karakolda yapılan işkenceyle sınırlı kalmadığını biliyoruz.

Evine ekmeği götürememenin utancını yaşayanlardan, çocuklarını doyuramadığı için bunalıma giren analar ve iş bulamayan gençler. Devletin iş bahın erken saatlerinde başlar kuyruklar. Bir, iki günlük de olsa, bu yiyeceklerle idare edecekler. Uzayan kuyruklarda çıkan kavgalar, düşüp bayılanlar, kuyruk sonunda dayanamayıp hastaneye kaldırılanlar ve kalp krizi geçirerek ölenler. O an yapılanlar ne olursa olsun oradan bir torba gıda alarak çıkmaktan başka bir çıkar yol yok o insanlar için.

Yardım paketlerini alabilmek için yaşlı insanların birbirini ezişini yine bir dram olarak izleriz TV haberlerinde "evet sayın seyirciler bu görüntüler açlık ülkesinden değil Diyarbakır'dan" diye başlayan spikerin cümlesi aynı "hüznle" sona erdirilir. "Hiç olmazsa bu akşam tok yatmanın mutluluğuyla koyulurlar yollarına" diyerek bitirilir bu "müthiş" haber ve görüntüler. Pansuman tedbir olarak belediyenin dağıttığı gıda yardımları için sa-

kapıları-
nın tümü kapalıdır onlara. Ve bu yaşananlar çok uzağımızda değil yanımızda T. Kürdistanı'nda.

Bölgeye yapılmayan yatırım ve doğal zenginliklerin neredeyse tamamının emperyalist efendilere peşkeş çekilmesi işsizlik oranının her gün büyümesi ve bu büyümenin yarattığı yıkım. Kahvehanelerde geçirilen boş zamanların yerini dolduracak alternatif bir yaşamın olmayışı gençliğin her gün biraz daha çürümesine ve yozlaşmasına da neden olmaktadır. Yasaklarla yönetilmeye çalışılan ve Türkiye'nin bir parçası olmayan bu yasaklı toplumlar şimdi "özgürleştiriliyor". Gece yatağında tedirginlikle uyuyan insanlara "artık rahat yatabilir-

siniz" deniliyor. Ancak ne gariptir ki bunların söylendiği gün evler basılmaya insanlar uykularından tedirgin kaldırılmaya devam ediyor.

Sokaklarda "açız ekmeği istiyoruz" diyen bölge insanına böyle bağırdığı için verilen cezaların karakolda yapılan işkenceyle sınırlı kalmadığını biliyoruz. Sigortasız, hiçbir güvencesi olmayan işlerde çalışan insanlar böyle bir çalışma

koşulunu kabul etmekle yüz yüze bırakılıyor. Nasıl olsa işsiz çok. Sendika ya da iş güvencesi mi istedi; onu çıkarıp yerine başkalarını almaktan daha kolay ne var ki. Sokakta işsiz milyonlarca insan var. Bu gerçeği bilen halk sessiz kalmaya mecbur ediliyor. Aç kalmaktansa, boş gezmekten bu koşullarda çalışmak kabul ediliyor. Ve tüm bunlara rağmen yaşam umutla devam ettirmeye devam ediliyor.

Eğitim-Sen başkanına ceza

Ankara: Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer 2911 sayılı yasaya muhalefet ettiği gerekçesiyle 15 ay hapis cezası aldı. 7 Haziran 2001'de Kızılay'a çıkararak 4688 sayılı yasanın, Toplu Sözleşmeli Grevli Sendikal hakların gaspına yönelik bir madde olduğunu açıkladıkları için aralarında çeşitli parti temsilcileri, sendika yöneticileri ve sendika üyelerinin olduğu 35 kişi 15'er ay hapis cezası aldı. Avukatların kararın bozulması için yapacakları temyiz başvurusunun yanında Alaaddin Dinçer de 2911 sayılı yasanın ana maddesine aykırı olduğu için yasanın iptali için mahkemeye başvuru yapacak.

ÇGD kurumları ödüllendirdi

Çağdaş Gazeteciler Derneği Bursa Şubesi Yönetim Kurulu, Gökçesu Maden işçilerini Emek ödülüne değer gördü. Şefik Bursalı Sanat Galerisi'nde yapılan ödül töreninde; Kültür ödülünü emekli öğretmen Özdemir Sarman, Basın Dayanışma ödülünü Gazeteci Sinan Kara ve Ahmet Erhan Çelik, Eğitim ödülünü Aziz Nesin Vakfı, Sosyal Yaşama Katkı ödülünü Mustafa Dörtçelik aldı. ÇGD Özel ödülüne ÇGD üyesi görme özürlü, dağcı Necdet Turhan, Genç Kalemler ödülüne genç gazetecilerden Nehir Polat, Pelin Çalışkan, Hasan Ali Çavuş layık görüldü. Ödül törenine işsiz bırakılışlarının 1. yılında Gökçesu Maden İşçileri de katılarak direnişle ilgili geline süreç hakkında bilgi verdiler. Aynı gün Gökçesu Maden İşçileri Ankara'da yapılan "Yoksul kadın hakkını arıyor" panelinde de konuştu.

Yayınevleri kitap fuarında buluştu

Uluslararası CNR Expo Kitap Fuarı 13 Aralık'ta İstanbul'da açıldı. Çeşitli panellerin de örgütlendiği fuarın ana temasını bu yıl barış oluşturmaktadır. Açılışı İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Ali Müfit Gürtuna'nın yaptığı fuarın uluslararası alanda ve Türkiye'de yayıncılık yapan birçok yayınevi stant açtı. Stantlarda bazı yazarların imza günü düzenlemesi de ilgiyi arttırdı. Gün içerisinde iki ayrı konferans salonunda gerçekleştirilen söyleşi ve panellerde

ana tema barış, yayın özgürlüğü vb. konular oldu. Gerçekleştirilen etkinliklere bu bağlamda birçok yazar ve aydın katıldı. 15 Aralık günü ise Yayıncılar Birliği tarafından savaş karşıtı el yazıları ve barışa sunduğu katkılardan dolayı Ame-

rikalı yazar Noam Chomsky'ye Barış ödülü verildi. Aynı gün yazar ABD saldırganlığı ve yayın özgürlüğüne ilişkin bir konuşma yaptı. Katılımcı yayınevlerinin çeşitliliği fuarın olumlu bir yanı idi. Umut Yayıncılık olarak bizlerin de stant açtığı fuarın yayıncılığımıza ilginin olması ve TKM'nin hazırladığı "Su Damlasına Sığdırılan Yaşam" belgeselinin gösterilmesi dikkat çekti. Fuar 22 Aralık'ta son bulacak.

Siirt'te seçimler yenileniyor

3 Kasım seçimlerinde halkın önemli bir kesiminin oy kullanmadığı Siirt'te seçimleri yenileme kararı alan YSK, 9 Şubat'ta seçimlerin yenileneceğini açıkladı. Seçimin yenileneceğinin hemen ertesinde de ülke barajının uygulanamayacağı açıklandı. Ancak seçimin yenilenmesine ilişkin yapılan tartışmaların ilerleyen günlerinde baraj uygulanması kararı alındı. YSK başkanı Algan, Siirt'te yenilenecek seçimler ve baraj uygulamasına ilişkin yaptığı açıklamada 3 Kasım seçimlerinde barajın altında kalan partilerin alacağı oyların çok fazla dikkate alınmayacağını belirterek yapılacak seçimin ortamını ve uygulanacakları da açıklamış oldu. Seçimde dikkate alınacak sadece iki parti olacak o da CHP ile AKP. 9 Şubat'ta yenilenecek seçimlerde kimlerin milletvekili seçileceği o gün alınan oylara göre belirlenmeyecek 3 Kasım seçimlerinde uygulanan baraja göre milletvekili belirlenecek. Yenilenecek seçimde bir önceki seçimde bağımsız milletvekili olarak girenlerin oyları da dikkate alınacak. Bu da demektir ki "**nitelikli dolandırıcı**" Fadıl yeni-

den bağımsız milletvekili olarak seçilebilecek ve cezaevinden çıkarılarak meclisteki koltuğuna yerleşebilecek.

Seçimlerin yenilenmesi kararının ardından bağımsız milletvekili olarak meclise giren milletvekillerinin de milletvekillikleri düştü. Bunların içinde Türkiye gündemini meşgul eden Fadıl Akgündüz'ün milletvekilliği de var. Milletvekilliğinin düşmesinden kısa bir süre sonra tutuklanarak Kartal hapishanesine konulan Akgündüz'ün suçu ise "nitelikli dolandırıcılık." Seçimlerden önce kırmızı bültenle aranan Fadıl Akgündüz kürsüye çıkarak millete yapacağı hizmetler için yemin etti. Yani aslında yapacağı dolandırıcılıkların yeminini etti. Leyla Zana'ların yaka paça dışarı atıldığı meclisten interpolle aranan dolandırıcılar elini kolunu sallayarak, girerek yemin edip meclis koltuklarına oturdular. Seçimlerin ardından meclise milletvekili olarak giren bu ve buna benzer isimler hemen dokunulmazlık zırhının içine sokularak büyük bir hassasiyetle korunuyorlar. Şimdi göstermelik olarak hapishaneye giren Fadıl Akgün-

düz'ün çok zaman geçmeden mafya babalarıyla yaptıkları görüşmeler ve rüşvetle günlerini nasıl geçirdiğinin haberlerini okuyacağız boyalı basından.

Siirt'teki seçimlerin yenilenmesine ilişkin açıklama yapan HADEP, 3 Kasım seçimleri sırasında uygulanan anti-demokratik uygulamaları vurgulayarak halkın büyük bir çoğunluğunun bu yüzden oy kullanmadığını belirtti. Önceki seçimlerde HADEP'e oy kullanan aileler üzerinde baskıların yoğunlaştırılarak zorla göç ettirildiklerini, bunların içinde korucu olan ailelerin bile bulunduğunu belirten halkın bu baskıları bir daha yaşamamak için bu seçimlerde oy kullanmadığını açıkladı. Yine bu seçimlerde benzer uygulamalara maruz kalan halk, korucular tarafından yapılan baskılarla açık oy kullanmaya zorlanmıştı. Yapılan bu baskıların ve anti demokratik uygulamaların yanısıra seçimlerin hemen ertesinde halk, yapılan görüşmelerde özellikle geçen seçimlerde oy kullandıkları partilerin ve belediye yönetiminin vaat ettiklerini gerçekleştirmedikle-

rini ve bu noktada bir güvenlerinin kalmadıklarını belirterek yapılan baskıların yanısıra bu güvensizlikten kaynaklı oy kullanmadıklarını açıklamışlardı. Yapılan değerlendirmelerde halkın yaşadığı bu güvensizliği göz ardı etmek gerçek sonuçlar çıkartmamızın önünde engel olacaktır. Halk 3 Kasım seçimlerinde elindeki en büyük silah olarak kullandığı oylarla düzen partilerine kendi araçlarıyla iyi bir yanıt verdi. Birçoğunu barajın altın-

da bırakarak boğulmalarına neden olan halkın bu tepkisini doğru anlamak ve doğru noktalara kanalize etmek durumundayız. Siirt'te halkın gösterdiği tepkiye tahammül edemeyen devlet şimdi halkı zorla sandık başına götürmenin hazırlıklarını tamamlamakta. Halkın gösterdiği iradeye tahammülsüzlük anlamına da gelen bu pratik yönelimi teşhir ederek devletin bu politikasının gerçek amacını kitlelere kavratmak durumundayız.

Mersin Emniyeti'nde

"değişiklik"

Mersin: Mersin'de bu sene yaşanan kanlı Newroz'un sorumlularından biri olarak tanınan Mersin Emniyet Müdür Vekili **Akın Küçükbarak** görevden alındı. Küçükbarak'ın boşalan yerine Emniyet Genel Müdürlüğü Araştırma Planlama Kurulu'nda görevli **Süleyman Ekizer** atandı. Mersin'de '95 yılı seçimlerinde HADEP'in büyük bir çıkış yapması, bölgenin T. Kürdistanı'ndan göç olan bir bölge olması devletin bu bölgeye özel önem vermesini beraberinde

getiriyor. 2002 Newroz'unda yaşananlar da bu özel önemin bir ifadesi oldu. Bölgede yaşanan olaylardan HADEP ve kentteki demokratik kitle örgütlerini sorumlu tutan Küçükbarak'ın çabasıyla yüzlerce kişi tutuklandı. Küçükbarak 3 Kasım seçimlerinde de mahalle muhtarlarına yönelik operasyon başlatmış ve 32 muhtar görevden almıştır. Yaptığı bu uygulamalarla teşhir olan Akın Küçükbarak, Mersin'de bir çok çevrenin İçişleri Bakanlığı'na görevden alınması yönlü

yaptığı başvurular üzerine Abdulkadir Aksu tarafından görevden alındı. Emniyet Müdürü Küçükbarak'ın yerine ise işkence ve infazda deneysel bir isim getirildi. Küçükbarak'ın yerine Hatay Emniyet Genel Müdürlüğü Terörle Mücadele ve Harekat Daire Başkanı **Süleyman Ekinzer** vekaleten atandı.

Sicili temiz olmayan Ekinzer Hatay'da görev yaptığı yılda DHKP-C'li **Yaşar Devrim**'i öldürmekten sorumlu tutuluyor.

Tuzla'da polis-hırsız işbirliği

Kartal: Son dönemlerde özellikle Tuzla'ya bağlı **Şifa Mahallesi**'nde polis karakolunun kurulmasıyla hırsızlık olaylarının artması, mahallede polis-hırsız işbirliğinin olduğu iddialarını gündeme getirdi. Mahallede araba çalınması olaylarının artması, özellikle Çankırılılar'ın oturduğu mahallede halkın tepkiye dönüştü. Hırsızlar tarafından çalınan arabaların sahipleri yine hırsızlar tarafından aranarak "arabanızı

bulduk, bize para verin arabanızı verelim" diyerek adeta fidye istemektedir. Hırsızların yakalanmaması halk arasında polis-hırsız işbirliğinin olduğu kanaatini güçlendirdi. Son olarak **11 Aralık 2002** tarihinde iki aracın çalınması üzerine mahalle halkından 200 kişilik taşlı-sopalı bir grup toplanarak saat **20:00**'de karakola yürümeye başladı. Kitle sık sık "**buradan çekip gidin, polis geldi, hırsızlıklar çoğaldı**" diye-

rek tepkisini gösterdi. Halkın tepkisinden çekinen polis; bu tür olayların bir daha yaşanmayacağını söyleyince kitle dağıldı. Daha sonra polis mahallede bulunan köy derneklerinde yapılan toplantılarda halk bir kez daha tepkisini ortaya koydu. "**Bu hırsızlıkları siz yaptırıyorsunuz**" diyerek tepki gösterenleri tehdit eden karakol komiseri "**bu olayların sorumlusu polistir**" tepkileriyle karşılaşınca geri adım attı.

Bacaklarını kaybetti

H. Merkezi: OHAL'in kalktığı söylenen illerden biri olan Dersim'de mayınlardan dolayı bir kadın, bacağını kaybetti. Mazgirt ilçesine bağlı **Ataçınar** köyünde yaşayan **Hatun Yeşiltepe** askeriye'nin mayın döşediği bölgeye giren koyunlarını çıkarmak isterken mayına basıp yaralandı. 7

Aralık günü mayına basıp bacağının dizden aşağısını kaybeden Yeşiltepe, hayati tehlikeyi atlattı. Yekma (Tekevler) köyünde de on beş yaşındaki **Şahin Sak** mayına basarak ağır yaralandı. OHAL Bölgesi'nde son 11 ay içinde 19 kişi yaşamını kaybetti. 34 kişi de sakat kaldı.

Sınıfsal yaklaşım

KANAMA, KAYNAMA ve KAYNAŞMA

**Kanayan insanlık,
kaynayan bir dünya,
kaynaşması gereken
kitleler....**

Olup bitenler hep aynı çerçeveye oturuyor. Dünya çapında, akıp giden zamanın giderek **derinleştirdiği** ekonomik ve siyasal krizin toplumsal boyutları sınıfların mevzilenme ve cepheleşmesini hem değiştiriyor hem de güçlendiriyor. Emperyalist sistem insanlığa karşı duruşu ile kendi içindeki saflaşmasını, oluşturmadığı dengelerin sarsıntısıyla **sürekli** tahkim etme sorununu yaşıyor.

Çok kutupluluk diye adlandırılan emperyalist koalisyonların gelişme ve güçlenme hazırlıkları ile hamle üstünlüğü sağlama çabaları, dünya halklarının ve ezilen ulusların kendi dünyalarını yaratma yolundaki direnişini kırma ortak paydasıyla birleşip ayrıştığı krizin boyutları **genişliyor**. İnsanlık, sunulmaya çalışıldığı aksine daha parlak bir geleceğe değil, daha büyük felaketlere doğru sürükleniyor.

Kendi saltanatlarını, ege-

menlik ve tahakkümlerini sürdürmek, insanlığın bütün değerlerini sınırsızca kullanmak ve tüketmek üzere dünyayı büyük bir talan ve yağmaya uğratan çok küçük bir azınlığın oluşturduğu emperyalist tekellerin ve devletlerin diktatörlüğü altında kan ağlayan bir dünya ve insanlık panoraması **21. yüzyıldaki** büyük alt üst oluşlara doğru yol aldığımızı gösteriyor.

Ekonomik olarak gerileme sürecine giren ancak diğerlerine göre hayli gelişmiş durumdaki askeri gücüyle bu avantajını olabildiğince çok kazanıma çevirmek isteyen **ABD**; Almanya'nın yanına Fransa'yı ve diğerlerini çekerek hızlı adımlarla ördüğü ve geliştirdiği **AB**; farklı kulvarlardan gelip güç birliğine giderek daha fazla yakınlaşan **Çin** ile **Rusya** ve bütün bunlarla dirsek temasını kaybetmeden yürüyen bir **Japon** emperyalizmi, **"barış içinde bir arada yaşama"** lafının safsata olduğu gerçeğini kanıtlamak üzere hummalı bir gayret içerisinde.

Dünya, en az ekonomik işlem sayısı kadar siyasal ve

sosyal alanda da sürekli bir devrim göstermekte; stratejiler, planlar, programlar, projeler, taktikler, anlaşmalar, kararlar birbirini izlemekte; silah fabrikaları non-stop çalışmakta, tatbikatlar, operasyonlar, ablukalar, üslenmeler, işgaller, saldırılar ve müdahaleler ardı sıra gelmektedir.

Emperyalizm bütün organları **kanayan** bir gezegen yaratmıştır. Doğa ve insanlık ezilmiş, öğütülmüş ve tahrip edilmiş durumdadır. Bir avuç gerici ve faşistin temsiliyle emperyalist-kapitalist burjuvalar, kompradorlar, büyük toprak ağaları, sömürgecilerden oluşan hakim sınıflar, nüfusun ezici çoğunluğunu oluşturan halkları ağır bir sömürü ve zulüm çarkının içine hapsedilmiş durumdadırlar.

Ne var ki dünya adını verdiğimiz bu kazan yüksek bir ısıda **kaynamaktadır**. Yeryüzünün bütün ajansları her gün her saat pek çok ülkede yasal ve yasadışı eylemlerin, direnişlerin, çatışmaların ve ayaklanmaların haberlerini geçiyorlar. Silahlı çatışmalar, grevler, gösteriler günlük yaşamın bir parçası haline gelmiş bulunuyor. Dünya halkları bu şekilde yaşamayı kabul etmediğini çeşitli biçimde verdiği tepkilerle, mücadelelere ortaya koyuyor.

Bunun pratikte bir değer ifade edebilmesinin, kalıcı mevziler sağlayabilmesinin, toplumu dönüştürerek emperyalist zincirden halkalar ko-

parabilmesinin yegane yolu **devrimlerdir**. **Toplumsal kaynaklar devrimlerin nesnel şartlarına işaret ediyor**. Bu olgunlaşmayı devrimle taçlandırmak elimizdedir. Bunun için mücadeleye ivme kazandırmak, **iktidar perspektifiyle** yürümek gerekir.

Devrim, ezilen sınıfların eylemidir. Devrim onların hareketiyle başarılacak bir olgudur. Bunun için devrimden çıkarı olan bütün sınıfların öfkelerini ve pratiğini **kaynaştırmak** gerekiyor.

Kanayan ve kaynayan dünyanın ezilen, sömürülen kitlelerini iktidar hedefli mücadelede kaynaştırmanın ideolojisi **Marksizm-Leninizm-Maoizm**'dir. Onun rehberliği ile yol alan parti; kitlelerden gelen ilerici ve devrimci inisiyatifle bütünleşmeyi, bunu pekiştirmeyi zincirlerinden boşandırmayı ve böylelikle **önderlik etmeyi** başarmak zorundadır. Proletarya Partisi, kitlelerin bilinçli bir şekilde tarih yaratma özgürlüğünü sağlamada kilit rol oynayacaktır. Çünkü, eğer kitleler eylemlerini doğru temelde örgütleyen güçlü bir önderlikten yoksunsa, böylesi bir faaliyet uzun süre korunamaz, doğru yönde daha yüksek bir düzeye ilerletilemez.

Gerek ülkemiz özelinde gerekse de dünya genelinde istisnalar dışında uzun yıllardır yaşanan en büyük **açmazımız** budur. **Maoizm**, kitle-

lerin duygularını derinden anlamamızı, bunu yoğunlaştırılmış ve sistemli görüşlere dönüştürmemiz gerektiğini ve kitleler bu fikirlere sahip çıkıp onu pratikleştirmeye kadar bu fikirlerde **ısrar** etmemiz gerektiğini öğütüyor.

Göreceli olarak ileri, orta ve geri olanlar arasında ayırım yapmayı, yani kitlelere yekpare bir bütün olarak bakılmaması gerektiğini vurgulayan **Maoizm**; kitle çizgisini, kitlelerin kendilerini öne çıkarttığı yeni devrimci filizlerin pekiştirilip güçlendirilmesiyle birleştirmiştir.

Bugün, emperyalizm ve emperyalist politikalar ağırlıklı olarak **ABD** şahsında da olsa kitleler nezdinde önemli ölçüde **teşhir** olmuş durumdadır. Gerek **IMF-DB-DTÖ** eliyle uygulanan ekonomik programlar gerekse de işgal ve saldırılarla sergilenen haydutluk nedeniyle **ABD** emperyalizmi ve onunla saf tutan diğer gerici ve faşist güçler ezilen halkların **nefretini** kazanmıştır.

Sınıf çelişkinin giderek derinleştiği ülkemizde, halk kitlelerinin önümüzdeki süreçte daha da yoksulluğa gömüleceği ve emperyalist savaş yangınının içine atılacağı koşullarda izlenecek politikalar ve bu çerçevede yürütülecek kampanyalar, **devrimci dinamiklerin yaratılması** ve **halk savaşının geliştirilmesinde** tayin edici rol oynayacaktır.

İşçiler haklarını kazandı

İzmir: Çiğli Belediyesi'nde çalışan 300 işçi aylardır alacaklarını alamadıkları için 3 Aralık günü iş bırakma eylemi yaptılar. Bunun üzerine Genel-İş sendikasını arayan Belediye Başkanı **Tevfik Alyanak** 9 Aralık günü sabah saat 11:00'de belediye şantiyesi önünde işçilerin alacaklarını görüşmek için randevu verdi. Sabah saatlerinde şantiyenin önünde toplanmaya başlayan işçiler, Belediye Başkanının vazgeçerek randevuya

"önce insana değer, sonra da haklarımızın zamanında ödenmesini istiyoruz"

gelmeyeceğini duymalarının ardından alkış ve sloganlarla başkanı protesto ettiler. Burada bir açıklama yapan Genel-İş Sendikası 5 No'lu Şube Başkanı **Murat Hançer**, Alyanak'ın verdiği sözleri yerine getirmediğini, işçilerin

her birinin 5-6 milyar alacaklı olduğunu belirtti. Hançer, eylemlerinin bundan sonra da süreceğini söyledi. **"İşçiyiz, haklıyız kazanacağız"**, **"Verdiğin sözü tut"** vb. sloganlarının ardından eylem sona erdi.

Bu eylemlerin ardından yapılan görüşmeler sonrasında Belediye-İş ve Genel-İş ile Çiğli Belediyesi arasında yapılan görüşmelerde anlaşma sağlandı. Çiğli Belediye Başkanı yaptığı açıklama ile şubat ayından itibaren işçilerin alacaklarının düzenli ödeneceğini belirtti. Belediye-İş Sendikası Karşıyaka Şube Başkanı **Atilla Aktaş** da bir açıklama yaparak **"önce insana değer, sonra da haklarımızın zamanında ödenmesini istiyoruz"** dedi.

BES'liler eylem yaptı

H. Merkezi: Maliye çalışanları, bakanlığın kaloriferleri yakmaması yüzünden soğukta çalışmak zorunda kalıyor. Ayrıca çalışanların getirdiği elektrikli sobaların kullanılması da müdürler tarafından engelleniyor.

11 Aralık 2002 tarihinde Bayrampaşa Vergi Dairesi'nde çalışan BES 1 No'lu Şube üyesi emekçiler bakanlığın bu uygulamalarına karşı bir basın açıklaması yaparak istemlerini dile getirdiler. Basın açıklamasını okuyan **BES 1 No'lu Şube Başkanı Ejder Erbulak** "vergi dairelerinde aylardan beri kaloriferlerimizin yanmamasından dolayı palto ve kabanlarımızla hizmet üretmeye çaba sarfediyoruz. Böylesi bir ortamda biz çalışanlar ne kadar iş üretebilir, verimlilik sağlayabiliriz. Çalışanların iradesini yok sayan, kulak ardı eden yöneticilik anlayışı hep kaybetmiş, kaybettirmiştir" diyerek vergi dairelerinde değil buhanelerde çalıştıklarını belirtti.

İETT davasında gelişme

H. Merkezi: Belediye-İş İETT Taşıt Şubesi halen devam eden İETT davası ile ilgili olarak yazılı bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada İstanbul İETT İşletmeleri Genel Müdürlüğü işyerinde sendika işyeri yetki davasının 5 yıldır devam ettiğinden bahsedilerek 12 Aralık'ta davanın İstanbul 1. İş Mahkemesi'nde görüldüğü belirtildi.

Hizmet-İş sendikasının yaptığı sahte üyeliklerin tespiti için İstanbul İş Mahkemesi'ne gönderdiği dosyayı inceleyen bilirkişinin yaptığı tespit; Belediye-İş sendikası üyesi 4.183, Hizmet-İş sendikası üyesi 3.631, sendikasız 128 olmak üzere, toplam işçi sayısının 7942 olduğunu ifade eden Belediye-İş sendikası bunun sonucu olarak Hizmet-İş sendikasının sahte üye yaparak yetki almaya çalıştığını, işçilerin çoğunluğunun Belediye-İş sendikasında örgütlü olduğunun ispatlandığını belirterek, yetkinin Belediye-İş sendikasına verilmesini istedi. Mahkeme, kararını vermek üzere duruşmayı **12 Ocak 2002** tarihine erteledi.

Kıdem tazminatı bir kez daha patronların hedefinde...!

Kıdem tazminatını fiilen kaldıran ve kurlsız iş yaşamını yasal hale getiren "İş yasası"nın tek amacı vardır; işçi sınıfının yüzyıllık mücadelesinin ürünü olan kazanımları bir çırpıda yoketmek.

58. hükümetin "acil saldırı planı" diye adlandırabileceğimiz, emperyalistlerin ve uşaklarının öngördüğü biçimde oluşturulan plan işçi ve emekçileri de hedef tahtasına oturtan yeni saldırıları gündeme getirmektedir. Bilim Kurulu tarafından hazırlanan ve işçi sınıfının kazanılmış tüm haklarına yönelik kapsamlı saldırıları içeren "**İş kanunu ön tasarısı**" bu saldırıların ana merkezini oluşturmaktadır. İşçi sınıfının "emeğin korunması" uğruna yüzyıllar boyunca verdiği mücadelenin kazanımlarından biri olan kıdem tazminatı yasa ile birlikte bir çırpıda ortadan kaldırılmak isteniyor. Yine patronlar tarafından fiili olarak uygulanan ancak yasallaştırılmayan esnek çalışmanın önü iş kanunu yasasıyla açılmaya çalışılıyor. Bu gündemdeki dönem işçi sınıfının mücadelesinin ana yönelimini oluşturacak saldırının kavranması ve üzerinde önemle durulması gerekmektedir. Buradan hareketle işçi ve emekçilere yönelik saldırının bir ayağını oluşturan kıdem tazminatının ne olduğu ve hangi evrelerden geçerek bugün patronların hedefi durumuna geldiği önemlidir.

KIDEM TAZMİNATI

Kıdem tazminatı bir işyerinde belirli bir süre çalışıp sözleşmesi sona eren işçiye veya ölümü halinde kanuni mirasçılara, hizmet süresince ve ücretine göre değişen miktarda patronca ödenmesi gereken parayı ifade eder. Başka bir deyişle işçinin çalışma süresi boyunca yıpranması karşılığında patronların ödemekle yükümlü oldukları tazminattır.

İlk olarak 1936 yılında iş mevzuatına giren kıdem tazminatı birçok defa değişikliğe uğramış ve

her sözleşme döneminde patronlar tarafından hedef tahtasına konulmuştur. Patronların istekleri doğrultusunda hazırlanan yeni iş yasası da iş yaşamını patronların öngördüğü biçimde düzenlemekle kalmıyor patronlara ayak bağı olan kıdem tazminatının da sonunu hazırlıyor. Her toplu sözleşme döneminde, her yasa değişikliğinde patronlar tarafından yok edilmeye çalışılan kıdem tazminatı bu kez tamamıyla ortadan kaldırılmak isteniyor.

"Bilim kurulu" adı altında 3'ü hükümeti, 3'ü patron örgütlerini, 3'ü de işçi sendikalarını temsil eden sözde bilim adamlarının kapalı kapılar ardında "çağdaş normlara" dayandırarak hazırladıkları yeni iş yasası, birçok "bilimsel" doğruya işaret ediyor. Bu bilimsel doğruların keşfedilmesinde sendika ağalarının da altında imzasının bulunması sınıfa ihanetin ve işbirlikçiliğin vardığı boyutu göstermektedir. Patronlarla işçi sınıfına yöneltilen saldırılarda elele veren sendika ağaları ihanetin ibresini daha da yükseleterek artık saldırıların planlamasında da rol üstlenmiş durumdadır. Kıdem tazminatını fiilen kaldıran ve kurlsız iş yaşamını yasal hale getiren "İş yasası"nın tek amacı vardır; işçi sınıfının yüzyıllık mücadelesinin ürünü olan kazanımları bir çırpıda yoketmek. Patronların sırtlarında yük olarak gördükleri kıdem tazminatının tırpanlanması bu saldırının bir ayağını oluşturmaktadır. Patronların öngördüğü çerçevede "Bilim kurulu"nun kıdem tazminatını kaldırma gerekçesi ise şöyle: "**Gerçekten zamanla işletmeler için ağır bir yük haline gelen kıdem tazminatı, özellikle ekonomik kriz dönemlerinde işverenle-**

rin ödeme gücüne düşmesine neden olmuştur". Patronlar her dönem saldırıların gerekçesi haline getirdikleri ekonomik kriz kıdem tazminatının tırpanlanmasında da öne sürülüyor ve sözde "işsizlik sigortası"nın varlığını güvence olarak gösteriyorlar. Ortada duran tablo ise patronların söylediğinin tersine başka bir gerçekliğe işaret ediyor. Son iki yılda işten atılan 2 milyon işçiden "işsizlik sigorta-

si"ndan yararlananların sayısı parmakla sayılabilecek kadar azdır. Bütün bunlar kapsamlı olarak yöneltilen saldırıların halkalarını oluşturmaktadır. Güvence olarak öne sürülen "işsizlik sigortası" patronlar tarafından işten atmanın ve kıdem tazminatı ödememenin gerekçesi haline getirilirken aynı zamanda da işçi sınıfını aldatmanın, mücadelesinin önüne set örmenin hamlelerini ifade etmektedir.

PATRONLAR NEYİ HEDEFLİYOR
"Bilim Kurulu"nun hazırladığı tasarının her

ikisi de kıdem tazminatını fiilen ortadan kaldırmayı öngörüyor. Bunlardan **birincisini** yeni bir fon oluşturularak kıdem tazminatının bu fona devredilmesi oluşturuyor. İş Kanunu Ön Yasa Tasarısı'nın 24. maddesinde düzenlenen kıdem tazminatı için ayrı bir yasa çıkartılması önerilmiş. Yani açık ifadeyle tasarıya göre işten atılan işçilere kıdem tazminatı ödenmeyecek. İşçinin kendi isteğiyle kıdem tazminatı

işçi çıkarmasına olanak tanıyor. Bu artık işten atılan işçiye ne patronlar tarafından tazminat ödenmeyeceği anlamına geliyor. **İkincisini** ise mevcut sistemin korunarak her yıl için ödenen kıdem tazminatı tutarının 15 günlük ücrete indirilmesi oluşturuyor. Bununla beraber aynı işyerinde 10 çalışma yılını ve 50 yaşını dolduran işçi kendi isteğiyle kıdem tazminatı alabilecek. İşçinin işten atıldığında

Mamak işçisi yürüdü

Ankara: Mamak Belediye işçileri dört aylık ücretleri ve ikramiyelerini ödemeyen Belediye Başkanı **Gazi Şahin**'i protesto ettiler. Genel-İş TİS Daire Başkanı **İsmail Özhamarat**'ın konuşma yaptığı eylemde işçiler "**Taşeronlaştırmaya, müteahhitliğe, özelleştirmeye, IMF'ye, savaşa hayır**" sloganlarını attılar. Genel-İş Mamak Şube Başkanı **Muharem Arslan, Gazi Şahin** yüzünden işçilerin 4 milyar alacağı olduğunu açıkladı. Eyleme işçilerin eşleriyle, kamu emekçileri de destek verdi.

SEKA'da özelleştirme oyunu

Samsun: Giresun SEKA Aksu Kağıt Fabrikasında hiçbir gerekçe gösterilmeden üretim durduruldu. Selülöz-İş Sendikası Giresun Şube Başkanı **Mehmet Aydın**, özelleştirme kapsamında olan ve çeşitli gerekçelerle yılın 6-7 ayı çalıştırılan SEKA'daki bu durumun işçileri tedirgin ettiğini açıkladı. Aydın ayrıca, 1 Ekim'de üretime tekrar başlayan Giresun SEKA'nın, 1 ay sonra Balıkesir SEKA Kağıt Fabrikası üretime başlayınca kapatıldığını ve böylece fabrikanın zarar ettirildiğini belirtti.

alabilmesi için 15 yıl prim ödemesi şart. Patron 15 yıl prim ödemese işçi kendi isteğiyle tazminat alamayacak. Bu durumda patronun prim ödememesinin faturası da işçiye çıkarılıyor. Kıdem tazminatı almaya hak kazanmak için ise geriye ölmek, sakat kalmak yada emekli olmak kalıyor. Diğer yandan patronları temsilen 2, hükümeti temsilen 1, işçileri temsilen 1 kişinin bulunacağı fon yönetimi patronlara verilerek 3'e 1 şeklinde yönetim dizayn ediliyor. Yine fon yasa tasarısı patronların istediği zaman

kıdem tazminatı alabilmesi için kesintisiz olarak aynı işyerinde 1 yıl süresince çalışmış olması ve 17. maddeden işten atılmış olmaması gerekiyor. Türkiye gerçekliğine bakıldığında ise bu kıstasların yerine getirilmesinin mümkün olmadığı herkes tarafından görülmektedir. Yoğun işçi kıyımının yaşandığı, değil 10 yıl, 50 yaşını doldurmak, aynı işyerinde 1 yılı dahi doldurmanın imkansız olduğu Türkiye'de işçilerin kıdem tazminatı hakkı yapılan bu düzenlemelerle tamamen ortadan kaldırılıyor.

Tuzla'da direniş sürüyor

"İşçi sınıfının her zamankinden daha fazla mücadele etmesi lazım" diyen deri işçileri direnişlerine devam ediyor.

Kartal: Kampana Deri Fabrikasında 20 Eylül 2002; Güven Karaca fabrikasında 5 Ekim 2002 tarihinde sendikaya üye oldukları için işçilerin işten atılmalarıyla başlayan direnişler jandarmanın ve patronun tüm saldırısına rağmen devam ediyor. İşyerlerinin önünde direniş sürdüren işçilerden direniş hakkında görüşlerini aldık.

Nevzat Aslan (Kampana Deri işçisi): Sendikaya üye olduğumuz için 13 arkadaşımızla kapı dışarı atıldık. Yaklaşık 4 aydır direnişteyiz. Ben 3 çocuk okutuyorum. Kış da geldi. Ne odun var ne de kömür. Sendikadan aldığımız

yardımla yaşıyoruz. Biz diğer direnişteki arkadaşlarla kaymakamlarla görüşmeye gittik. Kendisi gelmedi ama şoförünü gönderdi. Bunlar bizi yanı emekçileri ciddiye bile almıyorlar. Jandarmanın saldırılarını ve baskısını savcıya bildirip suç duyurusun-

da bulduk ama kabul edilmedi. Devleti devle- Eskişehir'den kandırarak getirdiği 20 işçiyi mize geri dönene kadar direnişimizi sürdüreceğiz. Ben işçi sınıfının birlikte hareket etmesinin ve örgütlü olmasının gerekli olduğuna inanıyorum. **Önder Kaplan** (Güven Karaca işçisi): Biz de yaklaşık 3 aydır jandarmanın denetiminde çalışmaya devam ediyor. Ama işyeri-

te şikayet edemedik tabi. Taşeron **Fuat Özalp** jandarmanın denetiminde çalışmaya devam ediyor. Ama işyeri-

direnişteyiz. Her gün işyerinin önünde jandarmanın saldırısına rağ-

men bekliyoruz. Bu saldırılarda asıl istenen sendikanın işlevini yok etmek yani örgütlü gücümüzü bitirmek. Direniş kırılmak için patron işyerindeki ağaçları kestirmeyi iddia ederek savcılığa dilekçe vermiş. Biz de bu yalan iddia karşısında gidip ifade verdik. Daha sonra 11 arkadaşla birlikte gidip cumhuriyet savcılığına suç duyurusunda bulduk fakat kabul edilmedi. Biz işyerimize geri dönene kadar direnişimizi sürdürmeye kararlıyız. Tuzla'daki mücadeleyi ruhumu yok edemezler. Şu an işçi sınıfının her zamankinden daha fazla mücadele etmesi lazım. Biz emekten yana olan herkesi direnişimize destek olmaya çağırıyoruz.

Bilinç

Emperyalist saldırganlığa hayır!

Yaklaşan savaş tehdidini ancak ve ancak başta işçi sınıfı olmak üzere yoksul köylülüğün ve emekçi halk katmanlarının ortak mücadelesinin püskürtebileceği bir gerçektir.

Egemen sınıflar, 57. hükümetten devralınan emekçilere karşı saldırı ve savaş hükümeti olan 58. "hükümetle" kan tazeleyerek yola devam ediyor. Başından beri ABD emperyalizmi tarafından planlanarak, cıllanarak piyasaya sürülen AKP hükümeti beklendiği gibi gardını alarak uşaklık misyonunu en iyi kendisinin oynayacağını efendilerine ispatlamaya çalışıyor. Ülkemizin bulunduğu coğrafyanın stratejik öneminden kaynaklı kurulan ve kurulacak sözde hükümetlerin özü ve alacağı biçiminin emperyalist efendilerince tezgahlandığı ve sahneye konduğu gün gibi ortadadır. Emperyalistler ve uşakları bir taşla üç

kuş vurmaya hedeflemektedir. Bunlardan **birincisi**; yarı-feodal, yarı-sömürge yapıyı emperyalizmin çıkarlarına göre yeniden dizayn etmek. **İkincisi**; Ortadoğu ağırlıklı ılımlı islami model oluşturmak. **Üçüncüsü**; emekçi halk katmanlarını AB süreciyle hayali bir beklentiye sokarak sömürü, soygun, zulüm düzenlerini mümkün olduğunca uzatmak. Ki AKP hükümeti gerek "acil eylem programı" gerekse de verdiği mesaj ve açıklamalarla emperyalizmin sadık ve uysal uşağı olacağını Avrupa ve Amerika gezilerinde yinelemektedir. IMF, Dünya Bankası ve DTÖ'yle anlaşmaların kesintisiz uygulanacağını söylemekte, emperyalizme bağlılık yeminleri ederek, hemen her konuda "**devlet politikaları aynen sürdürülecektir, devlette süreklilik esastır**" yaklaşımları devam ettirmektedir. Aslında tüm

bunlar "farklılık" görmek isteyenlere bir fark olmadığını gösteren mesajlardır. Kapıya dayanan savaş tehdidi karşısında hükümet tıpkı 90'larda Körfez Savaşı'nda Turgut Özal'ın yaptığı gibi "1 koyarız 3 alırız" hesabını yapmaktadır. Emekçi halkın kanını nasıl en yüksek fiyatla satabiliriz kaygısıyla kapalı kapılar ardında pazarlıklar sürdürülmekte, üsler ve limanların kullanımı (aksi iddialara rağmen) güvencesi verilmektedir. Şimdi de Amerikan askerinin kara hareketi için konuşlandırılması ve TC askerinin işgalde aktif rol alarak piyon görevi üstlenmesi planlanmaktadır. Böylesi vahim bir sürecin arifesinde işçi sınıfının okulu olan sendikaların bürokratik sendikal çizginin etkisinde olmasından kaynaklı işçi sınıfının tepkisi sokağa çekilememektedir. Bu savaştan en çok etkilenenler (ekonomik, demokratik ve siyasal) kitlelerin sesine ses katılmamakta, beklentilerine cevap olunamamaktadır. Etkili, caydırıcı bir tepki konulamayınca süreç daha

hızlı emperyalistlerin lehine ilerlemektedir. Bu ablukayı dağıtmayı hedefleyen bir kaç sendikanın da sesi cılız kalmaktadır. Önümüzdeki kısa süreçte bu cılız sesin güçlendirilmesi hayati önemdedir ve ertelenemez, savaşılanamaz bir görevdir. 1 Aralık 2002'de 140 DKÖ, sendika, aydın, sanatçı vb. imzasıyla gerçekleştirilen "**Savaşa Hayır Mitingi**" hepimize zengin ve öğretici veriler sunmaktadır. Miting katılımında sınıf bileşenlerinin oldukça cılız olması, öğrenci, aydın, sanatçı çevrelerin etkin katılımı düşündürücüdür. Görülen o ki işçi sınıfının kendiliğinden hareketi sendikal kurumların oldukça önünde gidiyor. Bu durumun düzeltilmesi sınıf sendikacılığı çizgisinde ısrar edenlerin sınıfa öncülük iddiası ete kemiğe büründürülmeli, bunun mekanizmaları yaratılmalıdır. Oysa yaşananlara bakarsak böylesi olağanüstü koşullarda bile sendikalar mitinge sembolik protokol düzeyinde katılım sağlamış, üyelerinin katılımı konusunda ciddi bir çaba harcama-

mişlardır. Durumu kurtarma anlayışı sergilenmiştir. Kaldı ki bu konunun en geniş halk katmanlarını kucaklama koşulları da bulunmaktadır. Çünkü olası bir savaş emekçiler için daha çok yoksulluk, daha çok yıkım, baskı, ölüm ve sefalet anlamına gelmektedir. O halde bu somut durum emperyalist savaşta başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilere birincil derecede sorumluluk yüklemektedir. Bu tarihsel sorumluluğu omuzlarında hisseden herkes içine girilen yeni yönelimin coşkusuyla kitlelerin mücadele potansiyelini açığa çıkararak, anti-emperyalist propagandaya hız vererek mahallelerde, evlerde, kahvelerde, derneklerde, sendikalarda, çarşıda, pazarda, okulda duyarlılığı artıracak çabaya girmeli, savaşın emekçilerin kendi yaşamlarını direkt olarak tehdit ettiği kavratılarak, aktif savaş karşıtı yönelime girilmelidir. Yarın çok geç dememek için yaklaşmakta olan savaşa hayır duruşu bugünden güçlendirilmelidir.

AKP'nin tarım politikaları ve üreticilerin durumu

Bugüne kadar sadece tarımsal alanda değil, birçok alanda özelleştirmeler ile iflası dayatan devlet, şimdi de tarımsal KİT'lere gözünü dikmiş durumda. Önceki hükümetler döneminde yapılan özelleştirme politikalarının sonuçları üreticiye henüz yeni yeni yansırken AKP'nin savurduğu vaatler de bunların devam edeceğini gösteriyor.

AKP'nin "Acil Eylem Planı" adını verdiği saldırı paketinin içinde tarıma yönelik saldırılar da yerini alıyor. Kendini diğer hükümetlerden çok farklı göstermeye çalışan; yapılan bir takım göstermelik değişiklikler ile "çağdaş" bir imajı hedefleyen; "borçlarımız bitince IMF ile ilişkilerimiz de bitecek" diyerek ömrünü uzatma çabası veren AKP aslında bu yaptıkları ile IMF'ye uşaklığını perçinlemek ve ispatlamak istemektedir. Çünkü bu plan içinde yer alan her madde IMF'nin dayatmalarıdır. Özel olarak tarımla ilgili olan bölümleri incelediğimizde bile bu gerçeği görebiliyoruz. Farklı bir kılıfla sunulmaya çalışılanların hepsi aslında daha önceki yıkım politikalarının bir üst boyuttaki devamı niteliğindedir. Bu plan içindeki maddelerden bazılarını tek tek inceleyelim;

*Örneğin "Devlet fiyatlarına müdahale etmeyecek, fiyatların serbest piyasada oluşması sağlanacak. Devlet tarım ürünlerinin ticaretini yapmayı bırakacak" cümlesi

üreticinin bundan sonra yaşayacağı sıkıntıların habercisi niteliğindedir. Çünkü bu aslında üreticiyi tek başına, çok uluslu şirketlerin ve tüccarın insafına bırakmak anlamına gelmektedir. Özellikle taban fiyat uygulamasının ortadan kalkması yani devletin köylünün ürününe verilebilecek en az fiyatı belirlemesi uygulamasının ortadan kalkması, aynı zamanda köylünün iflasa sürüklenmesi anlamına gelmektedir. Bu durumda tüccar kendi çıkarına göre bir fiyat belirleyebilecek ve üreticiyi parmağında oynatma şansını elde edecektir.

"Tarımsal faaliyet gösteren KİT'ler özelleştirilecek" maddesi

ise hiçbir gizlilik ya da kılıf aranmadan üreticiye yönelik saldırının yalın bir ifadesi. Bugüne kadar sadece tarımsal alanda değil, birçok alanda

özelleştirmeler ile iflası dayatan devlet, şimdi de tarımsal KİT'lere gözünü dikmiş durumda. Önceki hükümetler döneminde yapılan özelleştirme politikalarının sonuçları üreticiye henüz yeni yeni yansırken AKP'nin savurduğu vaatler de bunların devam edeceğini gösteriyor. SEK, YEMSAN, EBK

ğinin kanıtıdır.

*Yine bunun gibi bir diğer madde de tarım satış kooperatifleri ve birlikleri ile tarım kredi kooperatiflerinin özelleştirme kapsamına alınmasıdır.

*Acil eylem planının diğer bir maddesinde de DGD ile ilgili aksaklıkların giderileceğini iddia eden AKP adeta

kede ancak tarımı bitiren bir politika olabilir.

Aslında tüm bunların gösterdiği tek bir gerçek var. O da AKP hükümetinin farklı görünme çabalarına daha doğru göstermelik değişikliklerine rağmen her alanda aynı yıkım politikalarını devam ettireceğidir.

DGD'yi bir sadaka olarak kullanarak oluşabilecek köylü muhalefetini engellemeyi hedeflemektedir. Çünkü diğer tüm destekleme alımlarının kaldırılarak s a d e c e DGD'nin düzenli olarak ödendiğini düşünsek bile bunun üretici için yıkım demek olduğu açıktır. Devletin taban fiyat belirlemediği, tüm desteklerin kaldırıldığı bir ortamda özellikle de Türkiye gibi desteklemelere muhtaç bir ül-

vb. özelleştirmelerin tarıma indirdiği darbe, görünen bir gerçek iken AKP hükümetinin bu politikadaki ısrarı yaşanan yıkımları derinleştirmek iste-

Devletin taban fiyat belirlemediği, tüm desteklerin kaldırıldığı bir ortamda özellikle de Türkiye gibi desteklemelere muhtaç bir ül-

Ege'de pamuk tarlada kaldı

Pamuk üretimi zaten girdi fiyatlarının yüksek olduğu bir üründür. Yani girdi fiyatlarındaki en ufak bir artış pamuk üreticisini çok daha fazla etkilemektedir. Tüm bunlardan kaynaklı pamuk üreticisi ya büyük şehirlere göç etmiş ya da farklı ürünlere yönelmiştir.

Pamuk dünyada yalnızca 80 ülkede yetiştirilebilen bir bitkidir. Bunun nedeni de özel iklim koşullarına ihtiyaç göstermesidir. Genel olarak baktığımızda pamuk üretimi Asya'da ve Asya'nın ardından da Amerika ve Afrika'da yapılmaktadır. Türkiye, pamuk üretiminde ilk on ülke arasına girebilecek bir üretime sahiptir. Bölgeler açısından bakıldığında ise Akdeniz, Ege, Güneydoğu ve Karadeniz bölgesinin bir kısmında da pamuk üretimi yapılmaktadır. Özellikle Ege bölgesi pamuk açısından oldukça verimlidir.

Ancak bu verimin yıllara göre dağılımı incelendiğinde ekiliş alanlarında önemli azalmaların yaşandığını görebiliyoruz. Bunun nedeni tek bir cümle ile devletin emperyalizmin ihtiyaçları doğrultusunda uyguladığı politikaların tarım sektörünü etkilediği şeklinde ifade edilebilir. Pamuk üretimi zaten girdi fiyatlarının yüksek olduğu bir üründür. Yani girdi fiyatlarındaki en ufak bir artış pamuk üreticisini çok daha fazla etkilemektedir. Tüm bunlardan kaynaklı pamuk üreticisi ya büyük şehirlere göç etmiş ya da farklı ürünlere

yönelmiştir. Ancak tüm bunlar da bir çözüm değildir. Şehirlere göç edenler burada farklı sorunlarla başbaşa kalmış farklı ürünlere yönelenler ise er ya da geç aynı politikalarla yine karşılaşmıştır.

Devletin politikalarının yanında bu yıl doğa şartları da Ege pamuk üreticisinin yüzünü güldürmedi. Son günlerde etkili olan yoğun yağış pamuk kalitesini de düşürdü. Bu yüzden geçen yıl 740-750 bin liradan alıcı bulan pamuğun fiyatı bu dönem 600-650 bin liraya kadar düştü.

Ege Çiftçiler Derneği Başkanı Hulusi Tarman,

bu konu özgülünde bir açıklama yaparak üreticilerin diğer sorunlarına da değindi. Tarman, öncelikle yoğun yağmur yağışının pamuğun verimini düşürdüğünü, pamuğun % 20'sinin bu yüzden tarlada kaldığını belirterek "Dalında kalan pamuk tarlaya düşerek toprağın verimini de azalttı. Tarlada kalan, pamuk için ayrıca işçi tutmak gerekirdi. Ancak bu maddi anlamda üreticiyi zorda bıraktı" dedi. Oluşan zarardan kaynaklı pamuk üreticisine prim verilmesi gerektiğini söyleyen Tarman, ayrıca Türkiye'deki pamuk üreticileri-

nin savunmasız olduğuna ve makineleşmenin önemi de değindi. Diğer ülkelerden örnekler veren Tarman, Yunanistan'da 3

binpamuk toplama makinesi bulunurken, Türkiye'de 12 adet bulunduğu da vurgu yaptı.

İnsan, haklarıyla insandır

H. Merkezi: 10-17 Aralık tarihlerini kapsayan “İnsan Hakları Haftası” çeşitli illerde yapılan etkinlikler ile kutlandı.

İSTANBUL

İstanbul’da insan hakları haftası etkinlikleri SODEV (Sosyal Demokrasi Vakfı) öncülüğünde Bilgi Üniversitesi, Çocuk Derneği, 78’liler Vakfı Girişimi, Belgeselciler Birliği ve Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği’nin katılımı ile ve 58 kuruluşun desteği ile 9 Aralık tarihinde Pera Palas’ta yapılan basın toplantısı ile başladı. Toplantıda konuşan Vecdi Sayar bu yıl ki ana temanın çocuk hakları olduğunu belirtti.

10 Aralık tarihinde ise Sultanahmet meydanında İHD tarafından bir basın açıklaması yapıldı. Kiraz Biçici’nin bir konuşma yaptığı açıklamada baskıcı rejimin halen kendini koruduğu belirtildi. Aynı günün gecesinde ise Mazlum Çimen ve Suavi gibi sanatçıların katıldığı bir gece düzenlendi.

Ayrıca hafta boyunca toplam 17 film ile birçok tiyatro oyununun gösterimi yapıldı. Yine çocuk hakları konulu altı panel yapılırken aynı konuyu ele alan birçok sergi de düzenlendi. 11 ile 12 tarihleri arasında da İstiklal caddesinde insan hakları evrensel bildirgesinin dağıtımı yapıldı.

ANKARA

10 Aralık 2002 tarihinde İHD Genel Başkanı Hüsnü

Öndül ve Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV) Başkanı Yavuz Önen’in yaptığı açılış, 12 Aralık’ta İlköğretim Okullarının ziyaret edilerek İnsan Hakları Evrensel Bildirgesinin dağıtılması, 13 Aralık’ta

Yoksul Kadın Hakkını Arıyor-Yoksul Çocuk Hakkını Arıyor panelleri, şiir ve müzik dinletileri, 14 Aralık’ta insan hakları gecesinin yapılmasıyla devam etti. 13 Aralık’ta yapılan panele Gökçeşu maden işçilerinin eşleri de katıldı. İnsan hakları haftası etkinlikleri 17 Aralık’ta TBMM Başkanının ziyaret edilmesiy-le sona erdi.

BURSA

10 Aralık günü şube binasında bir açıklama yapan Şube Başkanı Ayşe Batumlu etkinlik programını duyurdu.

12 Aralık’ta Eğitim Araçları Salonunda İnsan Hakları konulu bir panel yapıldı. Panele Dç. Dr. Haluk Gerger, Elazığ İHD Şube Başkanı Cafer Demir, İHD Genel Baş-

kan Yardımcısı Eren Keskin katılırken, paneli TMMOB üyesi Mustafa Özçelik yönetti. Panelde genel olarak küreselleşme ve YDD’nin insan hakları üzerindeki etkileri ve ülkemizde yaşanan hak ih-

lalleri üzerinde duruldu. 15 Aralık’ta da Tayyare Kültür Merkezi’nde yapılan konserle haftanın etkinlikleri sonuçlandı.

MERSİN

İnsan Hakları Haftası çerçevesinde İHD Mersin şubesi önünde bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamayı Şube Sekreteri Celal Sonuvar okudu. Basın açıklamasına HADEP, DEHAP, EMEP, TUHAD-DER, Yaşam Yolu Kültür Kooperatifi ile KESK, TÜRK-İŞ ve DİSK’e bağlı sendikalar da katıldı. Ayrıca yine hafta çerçevesinde kent merkezinde evrensel bildirge dağıtıldı, radyo ve televizyon programları yapıldı. 19 Aralık’ta şube binası önün-

de basın açıklaması yapıldı. TUHAD-DER Mersin şubesi de 12 Aralık günü dernek binası önünde bir basın açıklaması düzenledi. Şube başkanı Nursel Aydoğan’ın okuduğu basın açıklamasında ülkemizde yaşanan hak ihlallerine vurgu yapıldı.

AYDIN

İHD Aydın şubesi de yaptığı etkinliklerle insan hakları haftasını kutladı. İHD Aydın şube başkanı Süleyman Mutlu, yaptığı basın açıklamasında “hazırlanan raporlara göre

son 15 yılda 2 milyon çocuk yaşamını yitirmiş, 5 milyon çocuk sakat kalmış, 12 milyon aile ise sakat kalmıştır.” diyerek Türkiye’de yaşanan insan hak ihlallerine de değindi. Hala kayıpların devam ettiği ve yoksulluk sınırının %80 rakamını geçtiği belirtilen açıklamaya HADEP, EMEP, ÖDP, DEHAP yöneticileri, Emekli-Sen, Tüm Bel-Sen, SES, Eğitim-Sen’li emekçiler, Hacı Bektaş Veli Kültür Derneği vb. kurumlar da destek verdi.

Ölüm Orucunda bir şehit daha

Ölüm orucuna 28 Temmuz 2001 tarihinde 6. ekip olarak Malatya Hapishanesinde başlayan Feride Harman zorla müdahale işkencesine maruz kaldıktan sonra Ankara Numune Hastanesine kaldırıldı. Ardından da 23 Ağustos 2002 tarihinde Ölüm Orucunun 399. gününde tahliye edildi.

Aksaray’daki bir evde Ölüm Orucuna devam eden Feride Harman, 16 Aralık günü direnişinin 512. gününde şehit düştü. Harman’la birlikte

Ölüm Orucunda şehit düşenlerin sayısı 62’ye yükseldi. Feride Harman’ın cenazesi aynı gün evden alınarak adli tıp kurumuna kaldırıldı. 17 Aralık’ta saat 11:00’de adli tiptan alınabileceği söylenen cenaze savcının geç gelmesi sonucu ancak 14:00’e doğru alındı. Vasiyeti üzerine cenazesi Küçük Armutlu’ya götürülmek istendi. Kitle otobüslere doğru ilerlerken sık sık “Devrim şehitleri ölümsüzdür”, “Devrime meşale bizim kadınlarımız” sloganlarını attı. Yoğun güvenlik önlemleri alan ve kitleyi Küçük Armutlu’ya sokmayacağını söyleyen polis, kitle ile cenazeyi ayırarak otobüslerle gelen kitlenin de içeriye girmesini engelledi. Polis kavşakları da kapatarak cenaze arabasını Sultanbeyli’ye kadar götürdü.

Burada cenaze Feride Harman’ın yakınları tarafından alınarak memleketi Malatya’ya götürüldü.

Okan Külekçi Zürih’te anıldı

Ölüm Orucu direnişinin 240. gününde şehit düşen Okan Külekçi İsviçre’nin Zürih kentinde yapılan bir etkinlik ile anıldı. Anmayı ÖZTUDAK (Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi) ve ATİK’e bağlı UPODUTAK (Uluslararası Politik Tutsaklarla Dayanışma Komitesi) ortak örgütledi. Zürih Gençlik ve Kültür Evi’nde düzenlenen anmaya yaklaşık 100 kişi katıldı. Saat 15:00’te başlayan anmada ilk olarak saygı duruşu ve açılış konuşması yapıldı. ÖZTUDAK adına açılış konuşmasını yapan kişi Okan Külekçi’nin hayatını ve mücadele yaşamını anlattı. UPODUTAK adına katılan konuşmacı da Ölüm Orucu direnişinin önemine değindi. Konuşmacıların ardından Okan Külekçi’nin babası Ali Külekçi söz alarak kardeşi Seyit Külekçi’nin ardından oğlunu da bu mücadeleye şehit verdiği-ne değindi. Anmada son olarak İşçi-köylü, Partizan, YDG mesajları okundu.

Devrimci ve komünist tutsaklar Süresiz Açlık Grevine başladı

Devrimci ve komünist tutsaklar bir açıklama yaparak 19 Aralık katliamının yıldönümünde Süresiz Açlık Grevine başladıklarını duyurdular. DHKP/C, TKP(ML), TİKB, MLKP, KAWA, TDP, THKP/L-HDÖ, PKK-DÇS, TKEP/L ve TKP/ML dava tutsakları yaptıkları açıklamada; “Koşullarımız ve taleplerimiz ortadadır. F tipi tabut-

luklarına ve uygulanan tecrit treadman politikalarına karşı direniş devam ediyor. Kararlıyız direnişimiz taleplerimiz kabul edilene kadar sürecektir. 19 Aralık katliam saldırısını sürdürme politikasına son verin. Kararlılığımızı sınamaya kalkmayın. Devrimci irade teslim alınmaz” sözlerine yer verdiler.

AKP hükümetini uyararak

için 19 Aralık’tan itibaren SAG’a başlayacaklarını duyuran tutsaklar son olarak kamuoyuna ve halka şu çağırımı yaptılar; “Tecrit ölümdür. F tipi tabutluklarda tecritte ölümler devam ediyor. Ölümlere dur demek için bağımsızlıktan, demokrasi-den, haklar ve özgürlüklerden yanayım diyen herkesi direnişimize destek olmaya çağırıyoruz.”

"Görünmeyen bir OHAL var"

"Şimdi OHAL kalktı diyorlar orda. Ben inanmıyorum. Çünkü onlar Kürtlerin bu ülkede olduklarını kabul etmek istemiyorlar. Bu yüzden de baskılara devam edecekler."

"Tunceli'de sözde OHAL kalktı. Ama asker ve polisin baskısı hala devam ediyor. Olağanüstü durum devam ettiriliyor. Valiye belli yetkiler verilmiş, askeri noktalar ve kontroller azaltılmış. Ancak bölge insanının geçmişten beridir belli bir potansiyeli barındırmasından kaynaklı, kimliğinden dolayı sürekli görünmeyen bir OHAL var aslında. İnsanlar görsel olarak fark edemeyebilirler. Ama sürekli baskı ve denetim sürüyor. Mesela eskiden ilçelere gitmek saat üçten sonra yasaktı. Ama şimdi de gittiğinde başına neler gelebileceğinin garantisini kimse vermiyor. Yani eskiden olduğu gibi bir 'kaza kurşunuyla' ölebilirsin. Sıcak bir bölge olduğu için sürekli asker sevkiyatı yapmaya devam ediyorlar ve denetimi çok sıkı tutuyorlar. Tunceli merkezi küçük bir yer. Ama sokakta gezdiğimizde insandan çok sivil polis var ve nerdeyse kişi başına iki, üç sivil düşüyor. Ayrıca Tunceli'de oldukça fazla uyuşturucu, tiner bağımlıları ve kırathaneler var. Bar kültürü oluşturulmuş. Bu barlara polisinden askerine devlete bağlı çalışan birçok insan girip çıkıyor. Bu da ister istemez insanın bunların geliştirilmesinde devletin desteği ve bizzat parmağı olduğunu düşündürüyor. Yani bu konularda devletin bir desteği ve girişimi var."

"Ben Diyarbakır'dan devletin baskısı yüzünden göçüp geldim buraya. Çok baskı gördük."

Evleri basarlardı boş yere. Çocuklarımızı çok korkuturlardı. Biz de korkardık. Sürekli kimliklerimizi kontrol ederlerdi sokaklarda. Özellikle de gençlerimizin. Şimdi OHAL kalktı diyorlar orda. Ben inanmıyorum. Çünkü onlar Kürtlerin bu ülkede olduklarını kabul etmek istemiyorlar. Bu yüzden de baskılara devam edecekler."

Bugün OHAL'in kaldırıldığı illerden göç edip gelen, yakın zaman önce oraları gören insanlarla yaptığımız bu kısa söyleşi göstermektedir ki devletin bu uygulamaları vitrin tazelemekten öteye geçemeyen müdahaleler ve uygulamalardır. Yıllardır yapılan her türlü baskıyı olağan bir yaşamış gibi insanlara kabul ettirmeye çalışan

devlet, sözde yaptığı bir takım değişikliklere rağmen insanların yaşamlarındaki bu baskı ve şiddet

devam edilecek(!) Kağıt üzerinde de olsa halk için bir umut olarak gösterilecek ve Kürt halkı nezdinde yaşanan yıpranma bu vesileyle giderilmek istenecek. Ancak yukarıdaki anlatımlarda da görülebileceği gibi halk bir süre sonra yaşayarak, günlük yaşamda bu uygulamalarla yüz yüze kalarak yaşananları çok daha rahat çözümlenebilecektir. Dev-

deti yine olağan bir durum olarak devam ettirmeye çalışmaktadır. Halk, çok uzun değil kısa bir süre önce devletin sürdürdüğü haksız savaşın kaynaklı delik deşik edilen evlerinin duvarlarını yenileyecek ya da onaracak(!) Ve bunların tümü yine süren OHAL uygulamalarına rağmen bir umut olarak yapılacak ve yapılmaya

let bu uygulamalarını kaldırdıktan çok uzun bir zaman değil kısa bir zaman sonra bile bu gerçekliğini gösterecektir/göstermektedir. Diyarbakır'da OHAL'in kaldırıldığının ilan edildiği günün ertesinde şehir merkezinde oturan bir ailenin evi keyfi bir şekilde basılarak evde oturanların dayaktan geçirilmesi gerçekleri orta-

ya koymaktadır. Ve bu uygulamaların bir benzeri de Lice'de uygulanmaya devam ediliyor.

OHAL'in yeni kalktığı Diyarbakır'ın Lice ilçesinde devletin keyfi uygulamaları sınır tanımaksızın devam ediyor. Saat 22'den sonra tüm işyerlerine ve dükkanlara kapatma kararı dayatılarak fiili olarak sokağa çıkmama kararı uygulanıyor. Duruma ilişkin yapılan açıklama ise tam bir komedi; "Dükkanların kahvehanelerin kapanışını geç saate izin verince, öğretmenlerimizi kahvehanelerden alamıyoruz. Sabah okula gidecekler." Okulları karakollara dönüştürürken, öğretmen açığını kapatmazken devlet yetkililerinin gösterdiği bu hassasiyeti(!) nasıl yorumlamak gerekir? Keyfi uygulamaların hüküm

sürdüğü bu illerde devlet aynı keyfiliğine devam etmektedir. Ve bir takım uygulamaların kağıt üzerinde de olsa kalkması onları çok da ilgilendirmeyen ayrı bir nokta. OHAL olmayan illerde gözaltında kayıpların yaşandığı bir ülkede örneğin geçen hafta Muş'ta yaşanan olay egemenlerin bu noktadaki çabalarının ve

ısrarlarının bir ispatıdır. Halkın yaptığı kutlamalara tahammül gösteremeyen, gözaltında ya da kaçırarak katletmelere devam eden devlet, bu uygulamalarıyla tam da AB'nin anladığı demokrasisini ifade etmektedir. Bir taraftan AB'ye müzakere tarihi için rest çekilirken diğer taraftan işkence ve katliamlar devam ettirilmekte. Bölgede açlığın, işsizliğin had safhada olduğu bir ortamda insanlar bir kiloluk yardımlar için birbirini ezerken devlet "OHAL'i kaldırdık" naraları atıyor. Ne kadar kaldırdıkları da ortada. Kürt ulusunun kabul edilmediği ülkemizde Ulusal sorunun temel sorunlardan biri olmaya devam ettiği koşullarda bu uygulamaların tamamen ortadan kalkmasını bekleyemeyiz. İnkarcı ve imhacı anlayış ve politika devam ettirildikçe alınan kararların kağıt üzerinde kalması devletin sistemli saldırı ve uygulamalarına bağlı olması kaçınılmazdır. Halkın yaşadığı her türlü baskıyı görerek, halkın sesine kulak vererek ve bu sesi dinleyerek demokratik talepleri desteklemekle yetinmeyip bizzat bunların mücadelesini sürdürmek ve mücadelenin içinde gerçek kurtuluşu göstermek bugün temel görevlerimiz arasındadır. Ve bu görev tüm yetersizliklerimize rağmen hayata geçirilmeyi bekleyen acil bir görevdir.

Turhal büro çalışanımız Sefagül Kesgin tutuklandı

H. Merkezi: Devletin devrimci ve sosyalist basını susturma, halka ulaşmasını engelleme çabaları çeşitli boyutlarda sürüyor. Gazete, dergi, kitap toplatmaları, ilerici, aydın, devrimci, komünist gazetecilerin tutuklanarak susturulmaya çalışmalarına, elinde hiçbir kanıt olmadan yalnızca başkalarının verdikleri ya da zorla aldıkları ifadeler doğrultusunda verilen hukuki değil siyasi tutukluluk kararlarına yeni bir örnek daha

eklendi.

Gazetemiz Turhal irtibat bürosu 14 Aralık 2002 tarihinde Turhal Siyasi Şube polislerince basılarak çalışanlarımız Sefagül Kesgin ve Derya Gökmen, haklarında ifade olduğu gerekçesiyle gözaltına alındılar.

Büroyu da keyfi bir şekilde mühürleyen polisler, burada bulunan bilgisayara ve eski gazetelere el koyarken kapatmaya gerekçe olarak da toplatılmış yayın bulundurulmasını gösterdi.

Derya Gökmen, aynı gün gece geç

saatlerde serbest bırakılırken Sefagül Kesgin, sorgulanmak üzere Sivas'a götürüldü. Geceyi Sivas Siyasi Şubede geçiren Sefagül Kesgin ertesi gün çıkarıldığı mahkemede serbest bırakılmıştı. Serbest bırakılma kararını hazmedemeyen Cumhuriyet savcısının bir üst mahkemeye itiraz etmesi üzerine birgün sonra çalışanımız tekrar evinden alınarak apar topar tutuklandı ve Zile Hapishanesine götürüldü.

Kitlelerin içinde Parti faaliyeti yürütmeden Halk Savaşı büyütülebilir mi?

Kitlelerin savaşıma katılmaları sağlanmadan ne Proletarya Partisi kendisini sürekli yeniden üretebilir ne de düzene kalıcı ve ağır vuruşlar vurularak, kitleler bu savaşımın içinde eğitilebilir. Eğitimin, bilginin en yetkini bizzat üretimin pratiğinde, sosyal yaşamın pratiğinde edinildiğine göre kitleleri eğitmenin yolu da onu sınıf savaşına çekmek ve kitlesel olarak savaştırmaktır.

Tarihi yaratan kitlelerdir; kitlelerin yıkıcı-yaratıcı yönüdür. Devrimlerde de belirleyici olan kitlelerdir. Kitleleri kim kazanırsa savaşı da o kazanır. Egemen sınıflar yüzyıllardır sömürüye, baskıya, açlığa neden olan saltanatlarını nasıl sürdürüyorlar? Kitlelere dayanarak, kitlelerin uyuşturulmuş beyinlerinden, onların parçalanmışlıklarından yararlanarak saltanatlarını sürdürüyorlar ve bu bölünmüşlükten güç alıyorlar.

Toplumların tarihini incele-

nirler. Bu yüzdendir ki burjuvazi birçok yasayı, kuralı, din kurumlarını ve farklı kurumları oluşturmuştur. Kurulan birçok kurumun, kitlelere hitap edişin binbir çeşidinin amacı hep kitleleri kendi denetimi altında tutabilmek, karşı çıkmayan, düşünmeyen, sorgulamayan dolayısıyla kendi saltanatını tehdit etmeyecek "koyun sürüsü" benzeri kitleler yaratmaktır.

Sınıf savaşımında her iki taraf da kitleler için uğraşiyor, onları kazanmaya çalışıyor.

taraf uyandırılmış, bilinçli kitlelerden güç alıyor.

Kitlelerin kurtuluşu için devrim zorunludur.

Bu mücadele sırasında kitlelerin önderliğe ihtiyaç duyduğu bir gerçeklik olarak karşımızda duruyor. Bu olayın bir yönü iken diğer yönü de, KP'nin kitleler olmadan devrimi gerçekleştiremeyeceğidir.

Kitleleri "ne olursa olsun hiçbir gücün ezemeyeceği gerçekten yıkılmaz kale haline getiren" nedir? KP'nin kitleler olmadan devrimi gerçekleştire-

devrimler de bunun canlı örnekleridir.

İkincisi; karşı devrimcilerin gücü de kitlelere dayanmaktadır. Ordusunu, polisini, legal-illegal birçok kurumunu beyinleri uyuşturulmuş ve/veya birkaç kuruş için sınıfına ihanet eden, satılmışlardan oluşturmaktadır. Kitlelerin bilinç seviyesinin artırılması, aslında bir avuç azınlığın çıkarları için, sömürdüklerini, öldüklerini gördüklerinde bu mekanizmaların içinde yer almak istemeyecek ve orada yer alırları düşman için büyük bir tehlike olacaktır. Çünkü onlar düşmanın kurumlarında çalışıyor olsalar bile her biri ona karşı bir bomba olabilecek durumdadır ve bu esasta yaptıkları istihbaratlarla, oradan sızdırdıkları bilgilerle olacaktır.

Üçüncüsü; karşı devrimi yıkabilmek için gerekli olan olanaklar (gizlenme, barınma, lojistik destek, maddi imkanlar vs.) esasta halktan sağlanmaktadır. Ayrıca Halk Savaşı verenler olarak önceleri gerilla birliklerine sonraları orduya savaşçı, komutan verecek olan yine kitlelerdir. Yine partinin militanları, kadroları halkımızın içinden çıkmaktadır, çıkacaktır da. Yani "**Bizi yaşatan, destekleyen, hatta kanını veren onlardı, keza proletarya ve aydınlar da. Bu şekilde geliyoruz. Bunu temel alıyoruz.**" (Gonzalo) Bütün bunlar Halk Savaşı'nın geliştirilmesi için bilinçli kitlelerin gerekliliğini gösteriyor.

Kitlelerin savaşıma katılmaları sağlanmadan ne Proletarya Partisi kendisini sürekli yeniden üretebilir ne de düzene kalıcı ve ağır vuruşlar vurularak, kitleler bu savaşımın içinde eğitilebilir. Eğitimin, bilginin en yetkini bizzat üretimin pratiğinde, sosyal yaşamın pratiğinde edinildiğine göre kitleleri eğitmenin yolu da onu sınıf savaşına çekmek ve kitlesel olarak savaştırmaktır.

Halk Savaşı, kadroların savaşımı, militanların savaşımı değil, kitlelerin parti önderliğinde burjuvaziye, top-

rak ağalarına karşı savaşımıdır. Kitlelerin savaşımı olmadan yukarıda anlattığımız nedenlerden dolayı militanlarımızın, kadrolarımızın, gerillalarımızın savaşımı sudan çıkmış balıkların yaşam savaşına benzer. Burada artık kaygı sadece kendi varlığını idame ettirmek olur. Başkalarını düşünebilecek, geleceğini düşünebilecek durumu yoktur. Böyle bir partinin de Halk Savaşı'nı büyütmesi, geliştirmesi, düşmana korku salması düşünülemez.

Kitleler ve parti arasındaki karşılıklı diyalektik ilişki ve her birinin diğeri için olmazsa olmazlığı, Mao yoldaş tarafından en özlü haliyle şu şekilde ifade edilmiştir:

"Yalnız yönetim dayanaçlarının faaliyeti olup, geniş yığınların faaliyeti ile bağlantılı olmazsa, sayılı insanın kısır çalışmasına inhisar eder. Ama yalnız geniş yığınların faaliyeti olup, yığınların faaliyeti güçlü yönetim dayanaçları tarafından uygun şekilde örgütlenmezse yığınların faaliyeti uzun süre devam edemeyeceği gibi doğru bir yönde gelişemez ve daha yüksek bir dereceye ulaşamaz."

Sonuç olarak Halk Savaşı, bilinçli, örgütlenmiş kitlelerin savaşması, savaştırılmasıyla büyütülür ve sonunda zafere ulaşır. Bu bilinci götürecek olan da en ileri ideolojiyle donanmış olan Komünist Parti'dir. Kitlelerin eğitimi sağlanmadan, devrimler esasta başarıya ulaşamaz. Devrim yapılsa bile, iktidar ele geçirilse bile, bu kalıcılaştırılmaz. Çünkü devrimden sonra kuracağımız iktidarı koruması, güçlendirilmesi de ileri, bilinçli kitlelerle olacaktır. Proletaryanın geçmiş iktidar deneyimlerinin bazılarında kitlelere bilinç taşınması gerekliliği veya KP'nin gerekliliği yeterince kavranmamış ve esasta ordu örgütlenmesi hakim olmuştur. Buralarda iktidar ele geçirildikten hemen sonra RSE'nin kucağına atılmıştır ve kitlelerin bilincinde gereken değişim-dönüşümün sağlanması için

diğimize devrimlerin hep kanlı olaylara, milyonlarca insanın ölümüne yol açtığını, büyük alt-üst oluşlara neden olduğunu görürüz. Çünkü o düzen içerisindeki üretim aletlerinin sahibi olan egemen sınıflar, bu ayrıcalıklı durumlarını devam ettirmek isterler ve bu durumlarını sarsacak herhangi bir gelişime-harekete izin vermek istemezler. Bu eşyanın doğası gereği öyledir. Ellerindeki tüm olanakları bu değişimin, gelişimin önüne geçmek için kulla-

Ama arada temel bir fark var. Bir taraf, sömürüsünü devam ettirmek için kitlelerin beyinlerine, vücutlarına prangalar bağlayarak, haksız bir şekilde bunu yapıyor, -burada sorun sadece kendi çıkarıdır- Diğer tarafı, yani devrimcilerse kitleleri kazanmak zorundadır, ama bunu kitleler için istemektedirler. (Elbette ki kendileri de kitlelerin bir parçası olduğu için aynı zamanda kendi kurtuluşları için). Bir taraf uyuşturulan kitlelerden güç alırken, bir

memesinin nedeni nedir?. **Birincisi;** onların üretimden gelen güçleridir. Her şeyin üreticisi, yaratıcısı olmalarıdır. Halk kitlelerinin üretimi kısa bir süreliğine durdurmaları, burjuvazinin yıkılmaz gibi görünen kumdan kalelerini şiddetlice sarsmaktadır ki, kitleler üretimden gelen bu güçlerinin farkına varıp, bu gücü direkt olarak siyasal iktidara yönlendirdiklerinde burjuvazinin kalelerinin nasıl yerle bir olacağı çok açıktır. Tarihte yaşanan

gereken mücadele verilememiştir. Bu da devrimlerin başarısızlıklarla sonuçlanmasına yol açmıştır. P.P açısından bakıldığında ise 30 yıllık süre bir savaş açısından azımsanmayacak bir süredir. Halk Savaşı uzun sürelidir. Komünist Partisi'nin kurulması, kitlelerin kazanılması, düşmana karşı savaş seferber edilmesi, bu savaşın içinde Komünist Partisi'nin kendisini çelikleştirmesi, Halk Savaşını büyütmesi, iktidarın parça parça ele geçirilmesi zaman gerektiren bir durumdur. Bu sürenin uzunluğunu kısalığını belirleyen esasta Komünist Partisi'nin çalışma tarzı, donanmış olduğu iktidar bilinci, örgütlenme anlayışlarıdır. Yani Komünist Partisi'nin kendisidir. O partinin kitlelere teorik olarak biçtiği misyonun pratikte yansımaları bulmasıdır.

Proletarya Partisi açısından sınıf mücadelesini bütünlüklü kavramada, MLM'yi pratiğimiz temelinde öğrenmede, başta işçi sınıfı olmak üzere kitlelerle ilişkisinin Marksist bilgi teorisi ışığında kurulmasında sekter çizginin belirleyici etkisi olduğu bir gerçektir. Sekte-

rizm yaşanan başarısızlığın kaynağıdır.

Kitlelerin özgün ihtiyaçlarını baz alarak mahallelerde, fabrikalarda, kırsal alanda... kısacası kitlelerin olduğu her yerde Parti örgütlülüklerinin yaratılması zorunludur. Bu da ancak kitlelerin içerisine girmekle Kalinin'in dediği gibi **"onlarla birlikte yanıp tutuşmakla"** olacaktır. Sorun burada kitlelerin acil ihtiyaçlarını savunma sorunu değildir. Sorun bu ihtiyaçları iktidara ulaşabilmek için bir manivela olarak kullanabilme yeterliliğine sahip olabilmek sorunudur. Yani İbrahim Kaypakkaya'nın belirttiği gibi, **"kitlelerin bilinçlenmesi ne 'acil talep ve ihtiyaçların' savunulmasıyla ne de 'somut taleplerin' savunulmasıyla olur.** Kitleler ancak, bütün siyasi gerçekleri teşhir ederek, sosyal hayatın her yönünü, her alanını kapsayan geniş teşhir kampanyalarıyla bilinçlendirilebilir".

Kitlelerden uzaklığımızı gösteren en kaba haliyle şu örnekleri sayabiliriz: Ülkemizde son birkaç yıl içinde büyük depremler, sel felaketleri yaşandı. 2001 yılında yaşanan

büyük ekonomik kriz ile birlikte halkın cebinden zaten kendisine dahi yetmeyen gelirin %40'ının alınmasından sonra başlayan kendiliğinden esnaf hareketleri, köylü hareketliliklerinin ne kadar içinde yer alabildik? İçlerinde bir örgütlülüğümüz yoktu, o yüzden etkin olamadık denilebilir. Ama bu, işin bir tarafıyken bir diğer tarafı bu hareketlenmeleri veya sorunları niye kendimiz için bir başlangıç noktası olarak alamayıpızdır.

Kırsal alana baktığımızda ise, ülkemizde Halk Savaşının bu ilk evresinde temel olan gerilla savaşı verilmektedir. Halk Savaşında gerillanın veya Kızıl Ordunun görevlerini Başkan Mao şöyle açıklıyor:

"Özellikle şimdiki dönemde Kızıl Ordu sadece savaşmakla yetinmez. Düşmanın silahlı kuvvetlerini yok etmek için girişilmesi gereken savaşlardan başka, yığınlar arasında propaganda, yığınlara yapılan yardım ve hatta KP'nin örgütlülüklerinin kuruluşu gibi önemli görevleri de üzerine alır. Kızıl Ordu sadece savaşmak için savaşmaz, savaşı yığınlar arasında pro-

pagandayı yürütmek, yığınları örgütlemek, yığınları silahlandırmak, devrimci iktidarı ortaya getirsinler diye yığınlara yardım etmek amacıyla yapar."

Bizim ülkemizde de biz bugün silahlı mücadele içinde esas mücadele biçimi olarak gerilla savaşını görüyoruz. Aynı zamanda köylü gerilla savaşı köylülerin sınıf mücadelesinin tabii sonucu ve en yüksek şeklidir. Köylü gerilla savaşı yürütüldüğü bölgede, köylüleri ayaklanmaya hazırlamanın da bir vasıtasıdır.

Yani bizim tüm örgütlenmelerimiz, "legal-illegal, silahlı-silahsız" tüm saldırılarımız tek bir hedef içerir; **"gerici otoriteyi zayıflatmak, parçalamak ve giderek yıkmak, yerine devrimci otoriteyi geçirmek"**.

Bunun yolu da kitleler içinde onların sürüklendiği "yoksulluk, örgütsüzlük, açlık ve yabancılaştırma platformunda" egemenlere karşı koyuşlarını sağlamaktır. Halk Savaşı, sadece gerilla ayağıyla sınırlı değildir. Gerilla Savaşı Halk Savaşının bütünlüğü içinde temel bir parçadır ve bizim açımızdan en

önemli parçasıdır. Halk Savaşı içinde legal-illegal, kitlelerin bulunduğu her alanda, o alanın özgül koşullarına göre örgütlülükler yaratmayı ve bunların hepsini bir hedefe yönlendirmeyi içerir. Yani kooperatifleşmeyi, fabrikalarda, semtlerde komiteleşmeyi, legal, illegal yayın organlarını oluşturmayı... Kısacası sorun **her alanın kendi özgül çelişkisini yakalamak ve kendi çelişkisini yakaladığımız oranda onu esas halkasıyla bağlamaktır.**

Kısacası kitlelere olan yabancılaşma, onları örgütlememe, kendi özgül çelişkilerini yakalamama, bizim Halk Savaşını gerektiği ölçüde bütüncülmememizin ana sebeplerindedir. **Kitlelerle olan bağlarımızı güçlendirmeden bizim kendimizi güçlendirmemiz mümkün değildir.** KP içerisindeki birçok ideolojik zaafın nedeni de kitlelerden uzaklıktır. Dolayısıyla ne olursa olsun bu bağın kurulması ve Maoistlerin temel ilkesi olan kitlelerden kitlelere ilkesinin uygulanması zorunludur. Aksi halde devrim ne zaman geleceği belli olmayan çok uzak bir tarihe atılmış olacaktır.

PUSULA

Halk Savaşı'na göre şekillenmekten ne anlıyoruz?

Sınıf mücadelesinin tarihi seyri içinde bugün içinden geçmekte olduğumuz süreç önemlidir. Emperyalizmin ve yerli uşaklarının dünya halklarına yönelik azgımlaşan saldırı ve terörünün yanısıra ideolojik plandaki saldırıların etkilerini de dünyada ve ülkemizde görmek mümkündür. Adımı devrimci ve komünist hareketleri tasfiye etmek olarak formülendirebileceğimiz bu sürecin ülkemiz açısından ilk yankısını ulusal harekette görebiliriz. Bu örnekte tasfiye süreci süslenerek halkın önüne konulmuş ve bu kılıfa uyulması gerektiğinin ince siyasetleri güdülmüştür. Silahlı gücünü tasfiye ederek, ulusal bağımsızlıktan vazgeçerek ulusal sorunun çözümünü birkaç kırıntı hakla sınırlandıran ulusal hareketin önderliği ülkemiz topraklarında bu rüzgarın daha güçlü bir şekilde esmesine neden olmuştur. Bu yönelimin küçük-burjuva devrimci hareketlerdeki etkisini aramak içinse çok gerilere gitmeye gerek kalmadan 3 Kasım seçimlerini hatırlamamız yeterli

olacaktır. Halkın büyük oranda parlamentodan ve faşist partilerden umudunu kestiği bir süreçte çeşitli gerekçelerle halkın bu çelişkisini derinleştirmek yerine parlamentoya yönlendirmek, esen tasfiyecilik rüzgarlarının etkisinden başka bir şey değildir.

Böylesine ağır bir süreçte Halk Savaşında ısrar etmenin anlamı ve önemi de elbette ki farklılaşmaktadır. Çünkü bu ısrar ve sebat ediş kaba anlamda bakıldığında gerilla gücünü bir yerlerde tutmak ve korumak değil daha önemli ve belirleyici yanıyla ideolojik duruşun net bir göstergesidir. Bilimsel ideolojimizin bugün ve yarın her türlü saldırıya karşı cevap olma niteliğine sahip olduğunun da kanıtıdır. Şimdi buradan aldığımız güçle eksikliklerimizin, yetersizliklerimizin ve yetmezliklerimizin üzerine yürümek bu yürüyüşte karşımıza çıkacak her türlü saldırıya karşı inatla yürüyüşümüzü devam ettirmek hepimizin görevidir.

"İbrahim'den Mehmet'e parti, önderlik ve sınıf bilinci-

ni kuşan" kampanyasının 30 yıldır süren tarihi yürüyüşün bugün açısından belirlenen temel zaaf ve kırılmalara yönelik başlatılan önemli bir müdahale olduğunu kavramak durumundayız. **Parti olmaksızın devrim olmayacağı, önderlik olmaksızın devrim olmayacağı ve en önemlisi kitleler olmaksızın devrim olmayacağı bilincini kuşanarak kendimize daha da yüklenmemiz gerekmektedir.** Sınıf mücadelesinin gücümüzün olduğu her alanda, kendimizi sadece bir güç olarak var etmenin dışına çıkarak parti ve örgütlülüğü yaratma bilinciyle, buradan partiye kan taşıma perspektifiyle adım atmak durumundayız. Bu perspektifin olmadığı yerde parti ve önderlik noktasında yaşadığımız kırılmanın yanısıra, mücadelemizin kalıcılılaşması ve yaygınlaşması mümkün olmayacaktır. O andaki kesitte çeşitli kazanımlar elde edebiliriz ancak devrim yapma iddiasında olan bir hareket açısından bu perspektifi büyütmeyen bir kazanımın ciddi anlamda bir önemi yoktur. Böyle bir tarzda etkimiz ve ilerleyişimiz o anla sınırlı kalmaya mahkum olduğumuz için gelişimi de sınırlı olacaktır. Bu anlamda da bulunulan her alanda üstten alta örgütlülükleri oluşturmak ve bu örgütlülükle önderliği sürekli güçlendirmek durumundayız.

Şunu unutmamalıyız ki

mücadeleye yön verecek önderlik, ancak sınıf mücadelesinin içinde kitlelerle, kitlelerin mücadelesi içinde çıkar ve gelişir.

Savaşımız kitlelerin savaşıdır. Kitleleri örgütlemeyen, onları harekete geçirmeyen bir gücün sınıf savaşımında ilerlemesini beklemek de bu açıdan doğru değildir. Mücadelede ilerleme kaydetmenin ve bunu başarıyla sonlandırmanın tek yolunun kitleleri örgütlemekten ve savaştırmaktan geçtiğini tarihi deneyimler bize çok somut göstermektedir. 30 yıllık mücadele tarihimizde bugün layık olduğumuz yerde olamayışımızı da bu noktada yaşanan kırılmanın kendisiyle hesaplaşarak yapmalıyız. Sorunları kendi dışımızda bir anlamda kitlelere güvensizliğin bir ifadesi olarak yani kitlelere yüz çevirecek çözemeyiz. Aksine yüzümüzü dün olduğundan daha güçlü, kitlelere ve mücadeleye dönmek zorundayız.

Bunu başarabilmek için de Halk Savaşına göre şekillenmemiz gerekmektedir. Halk Savaşına göre şekillenmek ise sadece gerilla savaşına ve daha dar bir anlayışla gerillanın insan ihtiyacını, lojistik ihtiyacını gidermek değildir. **Halk Savaşına göre şekillenmek bulunduğumuz her alanda sınıf mücadelesini yükseltmek demektir.** Bulduğumuz her alanda kitle-

leri örgütlemek, yaygın kitle ilişkileri kurmak ve bunların içinde Proletarya Partisinin örgütlülüklerini var etmek demektir. Halk Savaşını gerilla savaşına indirgeyen dar anlayıştan kurtararak bir devrim stratejisi olarak kavramak durumundayız. Kırdada, şehirde, fabrikada, okulda mücadele için atılan her adımı Halk Savaşının bir parçası olarak görmeliyiz.

Bugün emperyalizmin ve uşaklarının "ideolojiler bitti", "tarihin sonu" gibi safsatalarına karşılık Filipinler'de, Nepal'de, Hindistan'da Maoizmin ışığıyla büyüyen Halk Savaşı ve halk iktidarı hepimize umut ve güç vermektedir. Biz de kendi gücümüzü abartmadan, bulunduğumuz alanlarda yoğunlaşmalı ve bu yoğunlaşma perspektifiyle yaygınlaşmalıyız.

Özellikle de yönelimin ortaya koyduğu Kürt halkına yönelik mücadele perspektifimizi ve ufkumuzu genişleterek mücadele yöntemlerimizi zenginleştirmeliyiz. Geçmişin ders ve deneyimleriyle soruna yaklaşmak ve Kürt halkı olmaksızın devrim olmayacağı çağrısını içselleştirerek bu düşüncüyü ve yeni yönelimi Proletarya Partisi çatısı altındaki militanlarına ve emekçi, yoksul halkımıza duyurmalı ve kavratmalıyız. 30 yıllık isyanın gücü bizden bunu istiyor, bunu bekliyor.

2002 yılının ardından...

Türkiye ve dünyaya kısa bir bakış

Yine yeni bir yıla girmenin arifesini yaşarken egemenler her zaman yaptıkları gibi “yeni” leri sıralayarak insanlara “yeni” yaşamlar vadedecek, ancak özünde ise yeni bir yıla girsek de ertesi gün kalktığımızda herşey kaldığı yerden devam edecektir. Açlık, sefalet, zulüm içinde yaşayanlar yine aynı; halkı sömürerek palazlananlar yine aynı olacaktır. Bu uçurumlarla dolu tabloyu değiştirecek kudret, yetenek ve güç, yeni yıllarda ya da egemenlerin “reformlarında”, emperyalist oluşumlarda değil halkın gücünün farkına vararak, harekete geçerek, kendi hakkını arayarak egemenlere karşı örgütlenmesindedir.

Emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu mevcut durum nedeniyle, dünya halklarına saldırganlığını daha da artırdığı, buna karşı dünya genelinde devrimci dalganın daha da güçlendiği 2002 yılını geride bırakıyoruz. **2003 yılına girerken geçtiğimiz yıla dönüp baktığımızda bu yılın dünya halkları açısından bir yandan açlık, sömürü, zulüm dolu geçtiğini, diğer yandan da devrimci hareketlerin özellikle Maoist hareketlerin önemli sıçramalar yaptığını görebiliyoruz.**

Yine yeni bir yıla girmenin arifesini yaşarken egemenler her zaman yaptıkları gibi “yeni” leri sıralayarak insanlara “yeni” yaşamlar vadedecek, ancak özünde ise yeni bir yıla girsek de ertesi gün kalktığımızda herşey kaldığı yerden devam edecektir. Açlık, sefalet, zulüm içinde yaşayanlar yine aynı; halkı sömürerek palazlananlar yine aynı olacaktır. Bu uçurumlarla dolu tabloyu değiştirecek kudret, yetenek ve güç, yeni yıllarda ya da egemenlerin “reformlarında”, em -

peryalist oluşumlarda değil halkın gücünün farkına vararak, harekete geçerek, kendi hakkını arayarak egemenle-

asla teslim alınamayacağı gerçeğini düşmana ve dostu bir kez daha kanıtlamış bulunuyor.

Tecrite karşı verilen bu mücadelenin hapishaneler cephesindeki en önemli eylem biçimini hiç şüphe yok ki Ölüm Orucu direnişi oluşturuyordu. Bu eylem biçimi ezenle ezilen arasındaki mücadelenin çetin bir alanı olan zindanlarda özgün nitelikler barındırmaktadır. Mücadelenin tek değil ama en önemli araçlarından birisi olarak kullanılan Ölüm Orucu, değişik dönemlerde ciddi roller oynamış, önemli kazanımlar sağlamış, F tipine karşı verilen direnişin de simgesi haline gelmiştir.

Bu durum, yüzlerce tutsağın ekip halinde Ölüm Orucuna katılmasından, sürecin çok uzun sürmesinden ve onlarca tutsağın şehit düşmesi, yüzlencesinin de sakat kalmasından kaynaklıdır. Bu denli ağır bedellere, tarihte az rastlanır ölümüne direnişe rağmen eylemde istenilen sonuçlar elde edilememiştir. Bunda direnişe katılan örgütlerin çeşitli taktik hataları ve dışarıdaki faaliyetin iyi örgütlenmemesinin önemli bir payı vardır. Geline aşamada tecrite karşı verilen mücadelenin Ölüm Orucu biçimi **28 Mayıs 2002** tarihinden itibaren sekiz devrimci parti ve örgüt tarafından sonlandırılmış, iki örgüt tarafından hala devam ettiril-

re karşı örgütlenmesindedir.

TECRİTE KARŞI DİRENİŞ SÜRÜYOR, SÜRECEK

Geriye dönüp baktığımızda, devletin uzun yıllardır planladığı, bazı dönemlerde uygulamaya koymaya çalıştığı hücre tipi hapishane saldırısının 2002 yılında da en vahşi şekilde sürdüğünü görürüz. 19 Aralık 2000 tarihinde Türkiye'nin 20 hapishanesinde birden gerçekleştirilen ve 28 devrimci tutsağın şehit düştüğü, onlarcasının da yaralandığı katliamdan ve F tipi hapishanelerin açılmasından günümüze iki yılı aşkın bir zaman geçti. Bugün gelinen aşamada devletin dayattığı bütün yaptırımların, sisteme uyum adına getirilen her türlü uygulamaların reddedilmesi ve konulan bütün kuralların bozulmaya çalışılması yoluyla işletilen fiili direniş hattı, devrimci iradenin

Geline aşamada tecrite karşı verilen mücadelenin Ölüm Orucu biçimi 28 Mayıs 2002 tarihinden itibaren sekiz devrimci örgüt tarafından sonlandırılmış, iki örgüt tarafından hala devam ettirilmektedir. Bu örgütler tarafından yapılan ortak açıklamada son verilenin sadece Ölüm Orucu eylemi olduğu vurgulanmış, hala sürmekte olan hücre ve tecrit saldırısına karşı direnişin kesintisizce devam edeceği ilan edilmiştir.

mektedir. Bu 8 parti ve örgüt tarafından yapılan ortak açıklamada son verilen sadece Ölüm Orucu eylemi olduğu vurgulanmış, hala sürmekte olan hücre ve tecrit saldırısına karşı direnişin kesintisizce devam edeceği ilan edilmiştir.

EMPERYALİZMİN KRİZİ ONU SALDIRGANLIĞA İTİYOR

Emperyalist-kapitalist sistemin başrol oyuncularından ABD, doğasında var olan aşırı üretim krizini son yıllarda ekonomisinde daha fazla hissetmeye başlamıştır. Üzerindeki bu ağır yük onun ömrünü kısaltırken, toprağa gömülmeden duyduğu korkuyla sağa sola saldırmasına yol açmış/saldırı hazırlıklarını hızlandırmasını sağlamıştır. 11 Eylül saldırılarının ardından dünya halklarına yönelik saldırganlığını daha da artıran ABD emperyalizmi, "terörizmle mücadele" adı altında Afganistan'ı işgal ederek orada kukla bir hükümet kurmuştur. Bu kukla hükümeti korumak için oluşturulan ISAF komutanlığı ise uşak ülke Türkiye'ye kalmıştır. 11 Eylül saldırılarını yeni katliamların hızını artırmak için bir dönüm noktası olarak kullanan emperyalistler, özellikle ABD emperyalizmi kendisiyle birlikte olmayan, hegemonyasına itaat etmeyen herkesi imha etmeye kararlı olduğunu göstermiştir. Özellikle ABD başkanı Bush "ya bizdensiniz ya da değilsiniz" naralarıyla kendinden başka herkesi terörist ilan etmekten çekinmemiştir. Ancak asıl teröristin emperyalizm olduğunu dünya halkları çoktan öğrenmiş durumdadır. **Afganistan işgalinde binlerce insanın bombaların altında ölmesi, işgalin ardından yakalanan El Kaide ve Taliban üyelerinin uluslararası hukuku çiğneyerek tutuklanması ve Guantanamo kampına götürülerek tecrit koşullarında işkencelerden geçirilmesi asıl teröristi dünya halkları nezdinde gözler önüne sermiştir/sermektedir.**

ABD, Afganistan işgalinin ardından şimdi de hedef tahtasına Irak'ı koymuştur. ABD ve diğer emperyalistleri Ortadoğu'ya çeken neden "Saddam diktatörünün bölge halkı için oluşturduğu tehdit" asla değildir. Zaten ABD bu iddia ile kimseyi kandıramamaktadır. Ancak bölgenin yeraltı zenginlikleri emperyalistler için önemlidir. Yani asıl hedef Ortadoğu ve Kafkaslar'daki zengin petrol, enerji ve

su kaynaklarını denetim altına almaktır. Bu sayede kriz içinde debelenen ekonomisini yeniden canlandırmayı, bölgede sarsılan imajını yeniden tesis etmeyi hedeflemektedir. ABD bölgede Türkiye ve İsrail dışındaki ülkelerin üzerindeki etkinliğini önemli oranda yitirmiş durumdadır. Bu yüzden Irak'a saldırısından sonra ABD'nin hegemonyasını kabul etmeyen diğer ülkeler de sırayla hedef tahtasına konulacaktır. İran'da Şah'ın devrilmesiyle işbaşına gelen Mollalar ABD ile ilişkilerini kesmişlerdir. Son yıllarda yüzünü tekrar batıya çeviren İran'da ABD yeniden etkin olmak istemektedir. Suriye

Bu yüzden İsrail'in Filistin'deki soykırımına açıktan destek vermektedir.

KÜRESELLEŞME KARŞITLARI SOKAKLARDA

Emperyalist-kapitalist sistemin tüm saldırılarına karşı dünyada da devrimci hareketlerin gelişimi daha da hızlanmıştır. Küreselleşme karşıtı eylemlerde daha önceki yıllara oranla "küreselleşmenin" emperyalizmin kendisi olduğunun bilincinde olan grupların etkinliği artmıştır. Özellikle yarı-sömürge ülkelerdeki eylemler anti-emperyalist niteliktedir. ABD emperyalizminin dünya halklarına yöne-

tam bir kabustur. **Nepal'de NKP (Maoist) önderliğinde yürütülen Halk Savaşı durdurulamamaktadır. Filipinler'deki, Hindistan'daki Maoist partiler her geçen gün daha da kitleselleşmekte ve güçlenmektedir.**

TÜRKİYE YENİ ANLAŞMALARLA EMPERYALİZMLERİN KUCAĞINDA

Türkiye açısından geride bıraktığımız 2002 yılına baktığımızda bir yandan egemenlerin emekçi halka saldırının hız kesmeden sürdüğünü diğer yandan da halkın öfkesinin büyüdüğünü görürüz. Kasım 2000 ve Şubat 2001 tarihlerinde yaşanan ekonomik krizin ardından Türkiye'ye gönderilen Dünya Bankası Başkan Yardımcılarından **Kemal Derviş** tarafından uygulamaya konulan ve öz olarak kriz öncesi uygulanan ekonomik programdan farkı olmayan "yeni" ekonomik programla, TC devletinin emperyalizme olan bağımlılığı daha da artırılmıştır. Emperyalist-kapitalist sistemde kronikleşen ekonomik krizlerin faturası her dönemde olduğu gibi yine emekçi halka çıkarılmıştır. Krizin aşılması adına manipülasyon kampanyası yürütülerek halkın elinde avucunda kalan son kuruşa da zamlarla, vergilerle el konulmaya çalışılmıştır. 15 günde çıkarılan 15 yasayla yetinmeyen emperyalizm, 4 Şubat 2002'de 18. Stand-by anlaşmasını da imzalatarak, Türkiye'ye kelimenin tam anlamıyla bir deli gömleği giydirmiştir.

48 maddeden oluşan ve her bir maddesi halkın alınteri ve emeğine göz diken Stand-by anlaşması Türkiye'nin IMF ile imzaladığı en kapsamlı anlaşmalardan birisidir. Üç yıl boyunca geçerli olacak Stand-by anlaşmasıyla IMF'den alınacak krediler karşılığında, kamuda çalışanların sayısı azaltılacak, özelleştirmeler tüm hızıyla devam edecek, zamlarla ve vergi artışlarıyla vb. bir dizi saldırı ise emekçi halkın yaşamını çekilmez hale getirecek politikalar takvime bağlanmıştır.

Diğer yandan IMF ile daha önceden imzalanan anlaşmaların acı faturaları 2002

yılı içerisinde kendini daha fazla hissettirmiştir. Özellikle son yıllarda uygulanan IMF patentli tarım politikaları köylünün üretmesinin önünde büyük engeller oluşturmuştur. Emperyalistlerin kendi üretim fazlası krizlerinden kaynaklı stoklarını eritmek ve kendilerine yeni pazarlar açmak için bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelere dayattığı tarım politikaları bu ülkelerin

Emperyalizmin dünya halklarına yönelik uyguladığı saldırganlığa karşı dünyanın birçok yerinde protestolar yapıldı.

ile Rusya ilişkilerinin devam etmesi ve Esat'ın ölmesinden sonra yüzünü az da olsa Batıya çevirmesi ABD'nin hoşuna gitmemiştir ve bu haliyle Suriye de ABD'nin hedefleri arasındadır. Ortadoğu'daki en sadık uşaklarından biri olan İsrail'in Filistin halkı üzerinde estirdiği terör ve katliamlara tam destek veren ABD, bu bölgede İsrail'i bir sıçrama tahtası olarak kullanmak istiyor.

lik savaş tehditlerine karşı gerçekleştirilen eylemlere yüzbinlerce insan katılmıştır/katılmaktadır. Diğer yandan **siyonist İsrail devletinin Filistin'deki her türlü baskı ve katliamına rağmen bitiremediği intifada ezilenlerin, aç kalanların, soykırıma uğrayanların simgesi haline gelmiştir.** Dünyadaki Maoist hareketlerin gerici iktidarları sarsması emperyalistler için

tarımlarını da emperyalistlere bağımlı hale getirmiştir. Emperyalizme uşaklıkta üstüne düşen görevi en iyi şekilde yapmaya çalışan ülkemiz patron-ağalarının yürürlüğe koyduğu yasalarla, dünya ülkeleri arasında coğrafyası tarıma ve hayvancılığa en elverişli bölgede bulunan Türkiye'nin tarımı tam bir çöküş yaşamıştır. Ocak-Temmuz 2002 döneminde tarım ürünleri ithalatı geçen yılın aynı dönemine oranla yüzde 29.4 oranında artarken, tarım ürünleri ihracatı ise yüzde 17.9 oranında gerilemiştir. Tarımsal üretimin sürekli gerilediği ülkemizde tarım iç talebini dahi karşılayamaz duruma gelmiştir. Üretici köylülerin içine düşürüldüğü bu durum karşısında köylülerin öfkesi alanlara taşmış ve ülkenin birçok bölgesinde uygulanan tarım politikasını ve IMF'yi protesto mitingleri düzenlenmiştir.

HALK PARLAMENTO-DAN UMUDUNU KESTİ

57. hükümet, ABD'nin 11 Eylül saldırılarından sonraki yeni konsepti karşısında hantallaşması, ekonomik ve siyasi krizlerin aşılmasını ve kamuoyunda yönetenlere karşı oluşan büyük *TUYAB-TAYAD* ve *THAYDER* ortak bir miting örgütleyerek "Yaşam hakkına saygı" dedi.

Seçimlerle çürüyen sistemlerini rahatlatmaya çalışan egemenler, halka da sürekli "iradenizi kullanın" çağrılarını yapmıştır. Çünkü seçimlere "katılma oranı" onların deyimi ile "meşruiyet" egemenlerin önem verdiği bir konudur. Bu sayede faşist sistemlerinin devamı için halkın "desteğini" arkalarına almış olacaklarını düşünmektedirler. Egemenlerin bu oyununa alet olmamak ve somut şartlar gerektirdiği için Proletarya Partisi Eylül 2002'de yaptığı açıklamada tüm emekçi halkı sandık başına gitmemeye çağırmıştır. Bir yanda tüm faşist partiler ve sistemin seçim oyununa alet olan her türden reformist ve tasfiyeci grup ve partiler seçimlere katılma çağrısı yaparken, Proletarya Partisi'nin boykot çağrısı halka umut olmuştur.

4 Kasım sabahında halk demokrasibilik oyununa alet olmadığını göstermiş ve yaklaşık on milyon insanın sandık başına gitmediği görülmüştür. Bu çerçevede oluşturulan yeni hükümet aslında halkın gözünde meşru değildir. Halk bu seçimde sistemle olan bağlarını daha da kopardığını göstermiştir.

Seçimler sonrası oluşturulan yeni hükümet de, ABD emperyalizminin dünyada ve Türkiye'deki yönelimine hizmet etmektedir. ABD emperyalizminin AB, Kıbrıs vb. politikalarına uygun hareket eden AKP hükümeti, Irak halkına yönelik katliama ortak olmaya hazırdır. Erdoğan Irak konusunda BM kararları doğrultusunda hareket edeceklerini şimdiden açıklamaktadır.

Diğer yandan Türkiye'nin AB "rüyası" bu yıl da gerçekleşmemiştir. Yıllardır AB'ye girilirse ülkenin demokratikleşeceği, zenginleşeceği aldatmacası ile halk kandırılmaya çalışılmıştır. Ancak 12-13 Aralık 2002 tarihinde AB'nin genişleme zirvesinde yani Kopenhag Zirvesi'nde Türkiye'ye müzakerelere başlamanın değerlendirilmesi tarihi olarak Aralık 2004'ün verilmesi AB emperyalizminin çıkarları gereğidir.

ABD'nin AB'ye baskısı da ters tepmiştir. Çünkü Türkiye'nin ABD emperyalizminin sadık uşağı olması şimdilik AB'nin "Birleşik Avrupa" düşüncesine terstir. AB içerisinde yer alan İngiltere'nin ABD'ye yakın politika izlemesi AB'nin tek ses olma, bütünlüklü bir yönelime girmesi önünde zaten var olan bir çatlaktır. ABD Türkiye gibi sadık bir uşağını AB'ye sokarak kendi hegemonyasına karşı oluşan AB'yi daha rahat kontrol altında tutmayı hedeflemektedir. İşte bu yüzden AB, Türki-

ye'yi kabul etmemektedir. Ancak Türkiye'yi kaplanın ağzında tutarak, sömürüsüne devam etmekte ve halkı oyalamaya çalışmaktadır.

TARİHLERLE 2002...

*2 Şubat; New York'ta düzenlenen "Dünya Ekonomi Forumu" toplantısını protesto eden anti-kapitalist, küreselleşme karşıtlarının gösterilerine tüm dünya tanık oldu. Yoğun önlemler-

lerden ve polislerden yaralananlar olmuştur.

Diğer yandan New York'taki zirveye alternatif olarak Brezilya'nın Porto Alegre kentinde "Dünya Sosyal Forumu" düzenlenmiştir. Forumun düzenlendiği beş gün boyunca çeşitli etkinlikler oldu ve etkinliklere sahne olan Porto Alegre'de 31 Ocak günü 40 bin kişinin katıldığı ve iki saat süren bir yürüyüş gerçekleşti. "Başka bir dünya mümkün", "Bizim olmasını istediğimiz dünyada Arjantin'i iflasa sürükleyen neo-liberallere yer yok", "Emperyalizm Latin Amerika'dan defol" vb. sloganlarla ve taşıdıkları pankartlar eşliğinde kitle çoşkulu bir şekilde yürüyüşü sona erdirmişti.

*3 Şubat; Afyon Bolvadin merkezli meydana gelen depremde 42 kişi yaşamını yitirdi. Tıpkı 17 Ağustos ve 12 Kasım depremlerinin bir benzerinin yaşandığı Afyon'da halk, boş vaatleri papağan gibi tekrarlamak için bölgeye giden devlet yetkililerine öfkelerini dile getirdi. Bölgeye giden dönemin Başbakan yardımcısı Mesut Yılmaz, konuşma yaptığı sırada halkın "açız", "üç gündür sokaktayız" şeklindeki sözleriyle protesto edildi. Yine Sultandağı ilçesinde "incelemelerde" bulunan Cumhurbaşkanı A. Necdet Sezer, Ekber yolu üzerinde depremzedelerin öfkesiyle karşılaştı. Yolun uzun süre trafiğe açılmaması üzerine polis depremzedelere saldırdı.

*9 Şubat; Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şubesi 7. olağan kongresini yaptı. Seçimlere devrimci demokrat tek bir liste girerken muhalif kesimin de hemen hemen hepsi gerici-lerden oluşan bir listeye girdi. Son anda bilinçli bir şekilde bağımsız bir adayın ortaya çıkması blok olarak hazırlanan listenin çarşaf liste halinde girilmesini getirdi. 160 delegenin oy kullandığı seçim sonucunda yapılan tüm seçim oyunlarına rağmen Hasan Gülüm, 94 oyla se-

3 Kasım seçimlerinde milyonlarca insanın oy kullanmaması halkın artık parlamentodan umudunu kestiğini gösterdi.

rin alınmasına rağmen ABD polisi çareyi "terör" estirmekte bulmuştur. Özellikle 2 Şubat günü toplantıların yapıldığı "Waldors Astoria Oteli"ni çevreleyen yollarda eylem yapan 25 bine yakın kitlenin polislerle başlayan çatışması günboyu sürmüştür. "Kapitalizme ve ırkçılığa son", "Hepimiz Filistinliyiz", "Başka bir dünya mümkün", "Onurlu bir yaşam istiyoruz" sloganları ve dövizleriyle eylemcilerin birçoğu gözaltına alınırken, çıkan çatışmalar sonucunda gösterici-

çimleri kazandı. Bu sonuç genel olarak işçi sınıfının kazanımı olarak değerlendirildi.

*16 Mart; Emperyalizmin dünya halklarına yönelik her türlü saldırısına karşı anti-emperyalist mücadeleyi daha da yükseltmeye çalışan Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'nden bir heyet Türkiye'deki insan hakları ihlalleri ve "Memik Horoz'a özgürlük kampanyası" ile ilgili ülkemizi ziyaret etti.

*26 Mart; İşçi sınıfının mücadele-

si açısından önemli günlere sahne olan Tuzla Organize Sanayi Bölgesinde, işten atmalara karşı direnişe geçen Cihan Deri'de işçilerin ve işçileri ziyarete giden Deri-iş Tuzla Şube Başkanı **Hasan Sonkaya**'nın jandarma tarafından gözaltına alınmasının ardından işçiler üretimden gelen güçlerini kullandılar. 1500'ün üzerinde işçinin katıldığı eylemde çeşitli sloganlar atarak yürüyen işçiler jandarmanın ve patronun her türlü saldırısına karşı direnmekte kararlı olduklarını gösterdiler.

***13 Nisan**; Hapishanelerde devam eden tecrit işkencesine karşı Ankara'da "**Yaşam Hakkına Saygı**" mitingi düzenlendi. Yaklaşık 2500 kişinin katıldığı mitingi TUYAB, TAYAD, THAYDER ortak örgütledi.

***24 Nisan**; Proletarya Partisi kuruluşunun 30. yılında "**İbrahim'den Mehmet'e sınıf bilincini, parti bilincini, önderlik bilincini kuşan!**" isimli bir kampanya başlattı. Mehmet Demirdağ'ın şehit düştüğü tarih olan 23 Kasım'da sona eren kampanya süresince yapılan etkinliklerde sınıf, parti, önderlik bilinci üzerine vurgu yapıldı.

***13 Mayıs**; Giresun'un Yağlıdere ilçesinde DSP Espiye İlçe Başkanı **Recai Zaim**, Orman İşletme Müdürü **İbrahim Külah**, şoförü **Ahmet Akbulut**, Soğukpınar Belediye Başkanı **İbrahim Akgün** gerillalarca Akındere Köyü yakınlarında alıkonuldu. Bu eylemden sonra bölgede operasyonlar başlatan Özel Timler ve Jandarmanın birbirlerini gerilla sanmasıyla çatışma çıktı. Saatler süren çatışmanın sonunda özel timler bir onbaşı ile bir uzman çavuşu vurdu. Bölgede operasyonların daha da yoğunlaşmasına rağmen gerilla kayıp vermezken, 28 Mayıs tarihinde Giresun Bektaş Yaylası'nda gerillalarla TC güçleri arasında çıkan çatışmada bir özel tim öldü, bir tim ile bir asker yaralandı.

***21 Mayıs**; ABD emperyalizminin eli kanlı başkanı Bush, Irak vb. saldırı planlarına destek almak için çıktığı Avrupa ve Rusya gezilerinde binlerce insan tarafından protesto edildi. Gezinin ilk durağı olan Almanya-Berlin'de 21-22 Mayıs tarihlerinde mitingler düzenlendi. Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS)'nin de katıldığı eylemlerin ilk gününde 100 bin civarında, ikinci gününde 77 bin kişi katıldı. İki gün boyunca çıkan çatışmalarda 150'nin üzerinde insan gözaltına alınırken, bunlardan 58'i tutuklandı. Bush, 25 Mayıs tarihindeki Rusya gezisinde de protesto edildi. "**Bush dünyanın bir numaralı teröristidir**", "**Bush Rusya'dan defol**" vb. sloganların atıldığı eylemde 8 kişi gözaltına alındı. 26 Mayıs'taki Paris gezisinde de binlerce insan ABD başkanını protesto etti.

***9 Haziran**; Tokat'ta devletin gerillalara karşı kullanmak amacıyla dağıttığı silahları alan ve tüm uyarılara rağmen korucu olan ve diğer köylülerin de korucu olması için faaliyet yürüten, askerlerle operasyonlara çıkan **Muharrem Hız** gerillalar tarafından

ölümle cezalandırıldı. Ayrıca gerillalar 10 Haziran ile 15 Haziran'da Tokat Yaylacık Dağlarında orman kesimini durdurduklarını ve bölgede ağaç kesimlerini yasakladıklarını açıkladılar.

***12 Haziran**; Kendisine yönelik bir komplo sonucu tutuklanarak Sincan F tipi hapisanesinde tutulan gazetemiz İşçi-köylü çalışanı Memik Horuz'a, Ankara 2 No'lu DGM tarafından 15 yıl ağır hapis cezası verildi. Öte yandan devletin gazetemize yönelik tüm saldırılarına rağmen, 22 Haziran'da Mersin'e irtibat büromuzu açarak yayın hayatımızda bir adım daha attık.

***21-22 Haziran**; AB'nin Sevilla Zirvesi, emperyalistlerin dalaşına sahne olurken, halkların da yoğun protestoları arasında gerçekleşti. Zirve 8 yıl sonra ilk defa yapılan grevlerin ülkeyi felç etmesine sahne oldu, işçi sınıfının protesto eylemlerine yoğun katılımı da önemli bir ayrıntıdır.

***23 Temmuz**; Beykoz'da Paşabahçe Şişecam fabrikasında patronun 857 işçiyi işten atması üzerine işçiler direniş başlattı. İşçiler örgütlü olduğu Kristal-İş sendikasının uzlaşmacı tutumu nedeniyle patronla yapılan protokolle direnişlerini 8 Ağustos'ta bitirmek zorunda kaldılar. Sendikanın yaptığı bu protokolle 67 yıllık fabrika kapatıldı.

***5 Ağustos**; ABD emperyalizmi, Filipinler Komünist Partisi (FKP) ve Yeni Halk Ordusu (YHO)'nu "yabancı terör örgütleri" listesine aldı. Bu kararın ardından ABD emperyalizminin Filipinler üzerindeki saldırılarına Ulusal Demokratik Cephe (UDC)'nin politik Danışmanı Jose Maria Sison'a yönelik saldırılar da eklendi. Hollanda'da yaşayan Sison'u ABD teslim almak istiyor.

***22 Eylül**; Tohum Kültür Merkezi (TKM)'nin organize ettiği "Umudu Tohumca Büyüteceğiz" pikniğine binlerce insan katıldı. Çeşitli ulus ve milliyetlerden emekçi, yoksul halkın umudu, piknikte 30. yılın coşkusuyla daha da harmanlanırken, parti, sınıf ve önderlik bilincini kuşanmak pikniğin ana teması oldu.

***27-28 Eylül**; IMF ve DB politikasıyla fındık üzerinde oynanan oyunlar köylüleri alanlara taşıdı. 27 Eylül'de Ordu'da "**Fındıkla hesaplaşma mitingi**" düzenlendi. Miting boyunca köylüler fındık taban fiyatlarının düşük olmasını pretesto ettiler. Düzce'de 28 Eylül günü düzenlenen mitinge ise yaklaşık 2000 kişi katıldı. Üreticilerin D-100 yolunu trafiğe kapatması üzerine polisin saldırısına uğradı. 3 köylü

gözaltına alındı.

***6 Kasım**; YÖK'ün kuruluş yıldönümünde Türkiye'nin çeşitli yerlerinde eylemler yapan öğrenciler polisin saldırısına uğradı. Özellikle Ankara'da Kızılay'a girmek isteyen öğrenci grubuna saldıran polis onlarca öğrenciyi gözaltına aldı.

***1 Aralık**; ABD emperyalizmi Irak halkına yönelik saldırgan politikasını sürdürürken, dünya halkları da emperyalist saldırganlığa karşı seslerini daha da yükseltmeye başladı. Dünyanın birçok bölgesinde savaş karşıtı gösteriler düzenlenirken Türkiye'de de birçok gösteri düzenlendi. 26 Ekim tarihinde Yeni Demokrat Gençlik tarafından Galatasaray Lisesi önündeki eylemde "emperyalist saldırganlığa hayır" denilirken, 1 Aralık'ta savaş karşıtı gösterilerin en büyüğü gerçekleştirildi. Binlerce insanın katıldığı eylemde ILPS de yerini alarak "**emperyalist savaşa hayır**" dedi.

*Proletarya Partisi Aralık 2002 tarihinde 7. Konferansını yaptığını bir

Binlerce insanın katıldığı eylemde ILPS'de yerini alarak "**emperyalist savaşa hayır**" dedi.

açıklama ile kamuoyuna duyurdu. Açıklamasında Konferansı sınıf mücadelesinde önemli bir adım olarak değerlendiren Proletarya Partisi ayrıca "Partimiz hiçbir gücün kendisini devrim mücadelesinden alıkoyamayacağını başarıyla gerçekleştirdiği 7. Konferansı ile bir kez daha göstermiştir" dedi.

*2002 yılında sürdürülen Ölüm Oruçlarında **Ali Çamyar**, Zeynel Karataş, **Lale Çolak**, Yusuf Kutlu, **Yeter Güzel**, Doğan Tokmak, **Meryem Altun**, **Okan Külekçi**, **Semra Başyigit**, **Fatma Bilgin**, **Melek Birsan Hoşver**, **Gülnihal Yılmaz**, **Fatma Tokay Köse**, **Hamide Öztürk**, **Serdar Karabulut**, **İmdat Bulut**, **Zeliha Ertürk**, **Feridun Yücel Batu** ve **Feride Harman** şehit düştü.

✓ *Proletarya Partisi Aralık 2002 tarihinde 7. Konferansını yaptığını bir açıklama ile kamuoyuna duyurdu. Açıklamasında Konferansı sınıf mücadelesinde önemli bir adım olarak değerlendiren Proletarya Partisi ayrıca "Partimiz hiçbir gücün kendisini devrim mücadelesinden alıkoyamayacağını başarıyla gerçekleştirdiği 7. Konferansı ile bir kez daha göstermiştir" dedi.*

✓ *4 Kasım sabahında halk demokrasicilik oyununa alet olmadığını göstermiş ve yaklaşık on milyon insanın sandık başına gitmediği görülmüştür. Bu çerçevede oluşturulan yeni hükümet aslında halkın gözünde meşru değildir. Halk bu seçimde sistemle olan bağlarını daha da kopardığını göstermiştir.*

Demokratik haklar, halkların talebiyle olmalıdır

Türkiye gündeminde uzun bir zamandır yer işgal eden, son haftalarda da Kopenhag Zirvesiyle gündemin ilk sıralarına oturan Avrupa Birliği ve Türkiye-Avrupa Birliği ilişkisi konusunda gazeteci-yazar Ragıp Zarakolu ile yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

Avrupa Birliği'nin yeni katılımlar sağlamanın önemli gerekçelerinden biri Pazar sorunudur. Yeni bir Pazar kazanmak. Artı ikincisi kendi ihtiyaç duyduğu işgücünü sağlamak; bu ucuz işgücünden yararlanarak yeni yatırım sahaları yaratmak.

-Öncelikle Avrupa Birliği'nin nasıl bir oluşum olduğundan bahsedebilir misiniz? Ekonomik ve siyasi olarak hangi kriterler üzerine kuruldu?

Biliyorsunuz iki emperyalist savaş Avrupa'da patlak verdi. 1. ve 2. dünya savaşları. Daha sonra bu savaşlar bir anlamda Avrupa'nın tükenmesine neden oldu. Avrupa, Amerika Birleşik Devletleri'nin hegemonyasına girdi. Bir bölümü de sosyalist ülkeler oldu. 2. dünya savaşı sonrasında parçalanmış bir Avrupa söz konusuydu. Bu dönemde özellikle Avrupa'da Ortak Pazar şeklinde yükselen birleşme bir anlamda artık tek başına bu dünya politikasında güç olamayan Fransa ve Almanya'nın güç birliği anlamına geliyordu. Bu dönemde Fransa hala bir sömürge imparatorluğunun varisiydi ve o

sırada Cezayir savaşı devam ediyordu. Ve bu süreçte Fransa Cezayir'deki yükünden kurtuldu çünkü orada sonu olmayan bir savaş vardı. Avrupa Birliği'nin çatısı bir çeşit Alman-Fransız paktı şeklinde oluştu, ki bugün bile Avrupa Birliği'nin temel gücü Almanya ve Fransa'dır. Bu iki güç geçmişte çok önemli üç savaş vermiştir. Bir tanesi 1871 savaşıdır ve sonucunda Paris Komünü oluşmuştur. Bundan sonrakiler 1. ve 2. dünya savaşlarıdır. Fransa bu iki dünya savaşına İngiltere ile birlikte ittifak halinde girmiştir. AB'nin oluşma sürecinin ilk dönemlerinde Ortak Pazar döneminde İngiltere de bu sürece katılmak istedi. Fakat İngiltere bu sürecin dışında tutulmaya çalışıldı. Çünkü önemli bir güçtü. Özellikle De Gaulle, gücü yettiği oranda dışta tutmaya çalıştı. Bir başka nedeni ise İngiltere'nin İngiliz sömürge imparatorluğunun çöküşü sürecinde keza Amerika'ya entegre olmasıydı. Elbette bu dönemde Almanya'nın da Amerika ile oldukça entegre güçleri vardı. Fakat süreç içinde Avrupa sermayesi dünyada ilk genel uluslararası aşırı iç içe geçme döneminde Amerika sermayesi ile baş edebilmek için önemli bir güç birliğine girişti. Yani bir anlamda AB, Amerika emperyalizminin gücü karşısında Avrupa devletlerinin oluşturduğu tabi ki anti emperyalist değil ama bir çeşit ayakta kalabilmek için oluşturduğu birliktelik anlamına gelir. Ve bu birlikteliğin temel gücünü ise Almanya ve Fransa oluşturur. Daha sonra buna İngiltere de eklenmiştir ama İngiltere her zaman Avrupa içinde farklı bir ses oluşturur ve daha çok da Amerika'nın sesini yansıtmıştır Avrupa Birliği içinde. Ve Avrupa Birliği'nin büyüme süreci içinde diğer Avrupa ülkeleri de İtalya başta olmak

üzere bu birliğe katıldılar. Daha sonra tabi İskandinav ülkeleri de katıldı. Şu anda AB, büyüme sürecinde Orta Avrupa'yı ve Baltık ülkelerini de kapsamına almıştır. Bu bir anlamda Alman emperyalizminin 2. dünya savaşıyla başaramadığı etkinliğin, nüfuzun tabi sosyalist blokun da çökmesiyle birlikte Mark'ın gücünü kullanarak, ekonomik gücü kullanarak sağlanması anlamına geliyor. Orta Avrupa, Doğu Avrupa ve Baltık ülkeleri geçmişte Alman emperyalizminin yayılmak için bölgede seçtiği ve hayatsal dediği sahalardı. Şimdi geçmişte savaş yöntemleriyle kazanılmayan bölgeler barış (tırnak içinde tabi) yöntemleriyle ekonomik güçle sağlanmıştır. Tabi bunda sosyalist blok denilen -ama tabi ne derecede sosyalizm tartışmalı olan- Doğu Avrupa ülkelerinde ve Rusya'daki çöküşün de büyük etkisi oldu. Çünkü o çöküş müthiş bir boşluk yarattı, vakum yarattı. Ve bu boşluk alanın ekonomik gücün doldurması çok olasıydı. Avrupa Birliği çerçevesi altında geçmişin üç önemli emperyalist gücü İngiltere, Fransa ve Almanya bu alanlara yayılma olanağını buldu. Buna bir de Portekiz ve İspanya'yı eklemek gerekiyor, ki bunlar da geçmişin sömürge imparatorluklarıydı. Ve bunların da her ne kadar nispi bağımsızlaşma süreci olduysa bile eski kolonilerinde, sömürgelerinde; Avrupa Birliği gerek Afrika'da gerekse Latin Amerika'da bu ülkeler aracılığıyla önemli bir etki sahası yaratabildi, Amerika'nın etki sahasına karşılık. AB tabi şu anda daha üst düzeylere sıçrama tartışmaları içinde. İlk Ortak Pazar şeklinde başlayan bir süreç bugün gelecekteki Avrupa Birleşik Devletleri sürecinin tartışması içindedir.

- Bu mümkün mü? Sizin

de söylediğiniz gibi emperyalist bir oluşum olduğuna göre ve aralarında mutlaka çıkar dalaşı var olduğuna göre böyle bir birliktelik mümkün mü?

Tabi, alt yapıda ve sermaye yapılarında bunu sağladıkları için bu olasılık var. Ama bu Amerika'nın da pek fazla istemediği bir olgu. Çünkü ABD özellikle sosyalist blokun var olduğu dönemde Avrupa'yı her zaman kendine itaatli bir müttefik düzeyinde tuttu. Avrupa Birliği'nin bu tür atakları Amerika'yı rahatsız ediyor denebilir. Fakat 11 Eylül sürecinden sonra ABD bu süreci de engelleyici veya kendi kontrolünden çok kurtulmayacak şekilde denetlemek istiyor.

- TC'nin önüne konulan kriterleri bir kenara bırakarak esas olarak Avrupa Birliği bir ülkeyi neden içine alır? Yani yeni ülkelere ihtiyacı nereden kaynaklanır?

Avrupa Birliği'nin yeni katılımlar sağlamanın önemli gerekçelerinden biri Pazar sorunudur. Yeni bir Pazar kazanmak. Artı ikincisi kendi ihtiyaç duyduğu işgücünü sağlamak; bu ucuz işgücünden yararlanarak yeni yatırım sahaları yaratmak. Çünkü sadece mesele artık metalleri ihraç etmek değil sermayeyi ihraç etmek ihtiyacındadır, yani kapitalizmin geldiği bugünkü düzeyde. Buralar aynı zamanda sermaye ihracı bakımından da çok büyük bir potansiyel sunmakta. Bu boyutlarda baktığımız vakit, bu yeni alanların her zaman gündeme gelmesi son derece doğal. Bunun dışında da tabi politik ve militer stratejik gerekçeler de var. Böylesi bir birlikteliğin kendi etki alanlarını büyütmesi aynı zamanda stratejik anlamda da daha etkili bir dünya gücü anlamına gelmektedir. AB utangaç bir şekilde, açıkça deklare etmese

de Amerika karşısında bir dünya gücü haline gelmeye çalışıyor. Amerika'nın izlediği politika ise bunu kendi denetimi altında tutma şeklinde şekilleniyor.

- Avrupa Birliği bu çıkarları gereği bir ülkeyi kendi içine alır. Peki örneğin Türkiye açısından AB'ye girmek ne çıkar sağlayacak? Yani AB'yle işsizlik, yoksulluk her şeyin çözüleceği pompalanıyor. Türkiye halkının bundan çıkarı gerçekten ne olacaktır?

Şimdi tabi AB konusunda beklenen umutlar şöyle bir gerçekliğe dayanıyor. Türkiye o kadar dibe vurmuş vaziyette ki; Türkiye sürekli askeri darbelerle halkı o kadar perişan edilmiş bir vaziyette ki Avrupa Birliği'nin getirebileceği asgari düzeydeki siyasi haklar ve demokratik haklar, bir ferahlama olacak beklentisi yaratıyor. Yani Türkiye'de yaşanan son 30 yıllık de facto halka yönelik savaş durumunun yarattığı böyle bir psikoloji, benzeri bir ruh hali geçmişte İspanya'da da, Portekiz'de de, Yunanistan'da da söz konusu. Çünkü bu ülkeler de çok uzun yıllar boyunca faşist diktatörlükler altında ezildiler. AB, hiç olmazsa biçimsel bir demokrasiye geçiş, oradaki insanlar açısından bir ferahlama yarattı. Bu ferahlama ihtiyacı Türkiye'de de hissediliyor. Bu razı etmeye benziyor, yani dayaktan bunalmış bir insanın dayak yememeye, daha normal bir hayata razı etmeye benziyor. Türkiye'deki insanlar aşağı yukarı 30 yıldır ilan edilmemiş de facto bir savaş atmosferi içinde yaşıyorlar. Bu süreçte iki askeri darbe bir iç savaş -'80 öncesi- ve ondan sonra da bir iç savaş olayını yaşadı. Ve şu anda insanlarda öyle bir psikolojik ruh hali var. Birazcık olsun rahatlatma. Bu anlamda da AB, sanki bir rahatlatma, bir

kurtuluş gibi geliyor. Bir de şöyle bir durum var; Avrupa Birliği olmazsa Türkiye'nin savrulacağı süreç tamamen ABD hegemonyasında bir devlet olmak. Yani Pakistan, Suudi Arabistan statüsünde. Bu da tabii insanlara çok daha riskli geliyor. Özellikle aydın kesimler, daha liberal kesimler arasında böyle bir endişe de var. Ama bu da tabii zor bir durum değil. Çünkü AB Türkiye'yi alma konusunda çok da istekli değil. Evet AB Türkiye'yi dışında tutmak istemiyor, kendi çerçevesinde tutmak istiyor. Ama Türkiye'nin bugün içinde bulunduğu koşullar da AB'de bulunan asgari düzeylere pek uygun değil. Bu tabii uzun vadeli bir oyalama süreci olacak. Öteki taraftan ABD'nin, AB'yi kontrol altında tutabilmek için Türkiye'yi İngiltere gibi AB'ye sokma gibi bir projesi söz konusu. Nasıl Batıda İngiltere ABD'nin çoban köpeği ise, Doğuda bu misyona aday olan da Türkiye görünüyor maalesef.

- O zaman AB, ABD'nin bu projesine rağmen Türkiye'yi, kriterlere uygun olsa dahi alır mı?

Kriterlerin uygun olması bir defa çok zor. O olsa bile AB'nin Türkiye'yi kabul etmesi bakımından ciddi sorunlar var. Bir defa çok kalabalık bir ülke, burada var olan aşırı emek gücüne, elbette AB'nin ihtiyacı var. Ama bu kendi istediği düzeyde olması gerekiyor. Türkiye eşit bir üye olduğu konumda bu Avrupa'daki emek pazarını alt üst edebilecek bir olay. Avrupa bunu normalleştirene kadar oyalamak durumunda ki, bu da en asgarisi 10 yıllık süreç anlamına geliyor. Aynı zamanda kapitalist bir ülke kurallı bir ülke demektir. Yani kapitalizmin de kendi kuralları vardır. Ama Türkiye kuralsız bir ülkedir. Buradaki kapitalizmin de ehliştirilmesi, Avrupa standartlarına getirilmesi gerekiyor. Kara ekonominin kabul edilebilir bir düzeye gelmesi gerekiyor. Kara ekonomi Avrupa açısından da bir gerçekliktir, kimse elini yıkamaya çalışmasın. Ama Türkiye'de bunun % 50'si eğer kara ekonomi ise bu kabul edilebilir bir oran değil. Türkiye'nin bence eşit

bir üyelik değil; aynı Amerikalıların Porto Riko'ya tanıdığı gibi, Porto Riko da ABD'nin görünürde bağımsız ama aslında Amerika'nın 52. eyaleti gibidir. Ama öteki eyaletlerle hiçbir zaman eşit bir statüye sahip olmamıştır. AB içinde Türkiye'yi bekleyen bence bir Porto Riko olmasıdır. Türkiye önemli, ciddi bir pazardır. Hem ürünlerin satılması bakımından, hem emek gücü bakımından. Ama hiçbir zaman AB'ye eşit bir üyelik sağlayacak düzeyde olmayacaktır.

- Bu söylediklerinize göre AB için Türkiye konusunda önemli olan ekonomik durumudur; yani demokratik durumu pek de önemli değildir. Kaldı ki yeni giren ülkelerin de Türkiye'den çok da fazla demokratik olduğu söylenemez.

Avrupa açısından onlar da önemli bence. AB'ye girmiş o tip ülkeler de aşağı yukarı Avrupa'da milyonlarca insanın ölümüne neden olan faşist maceralardan sonra oluşmuş, Avrupa'daki emekçi halk kesimlerinin de talepleriyle sağlanmış bir düzeydir. O ülkeler elbette emperyalist yönelimli, kapitalist ülkelerdir. Ama orada var olan emek güçleri de küçümsenmemelidir. Onlar da o ülkelerde önemli bir dengeleyici unsurdur, sisteme entegre olmalarına rağmen. Yani Avrupa'da özellikle 2. dünya savaşından sonra faşizme karşı verilen savaşımdan önemli bir miras söz konusudur. Politikacılar biçimsel demokrasiden dolayı bunu tamamen göz ardı edemezler. Bunlar emekçi halkın kazanımlarıdır. Bunu hangi güç olsa, yok sayamaz ve üzerine çarpı atamaz.

- AB içinde Türkiye'nin üyeliğini isteyenler ve istemeyenler açısından bu ülkelerin gerekçeleri nelerdir? Yani örneğin İngiltere, İtalya gibi ülkeler neden Türkiye'nin girmesi konusunda hevesliler?

Çünkü öyle bir Alman, Fransa gücü var ki AB içinde Akdeniz ülkeleri; (isteyen ülkelere dikkat edersem İtalya, İspanya, Portekiz gibi ülkeler) bu Alman gücünün, bence Fransa bile şu anda Alman sermayesinin müttefiki olmakla birlikte,

bir anlamda da kuyruğundadır. Yani AB'nin motor gücü Fransa desteğiyle Almanya'dır. Alman emperyalizmi geçmişte savaşla kazanamadığı etkinlik alanlarını AB çerçevesi içinde sağlamıştır. Bu güce karşı Akdeniz ülkeleri bir denge unsuru olarak Türkiye'nin olabileceğini düşünüyor. İkinci olarak İngiltere kendi üstlenmiş olduğu Amerika'nın Truva atı olma rolünü Türkiye ile bölüşmek istiyor doğrudan. Türkiye üzerinden Avrasya ve Ortadoğu'ya doğru daha etkin olmayı tasarlıyor. O bakımdan farklılaşıyor AB içindeki politikalar. Almanya, Fransa açısından ise bir yandan Türkiye'deki, biliyorsunuz bu ülkelerde aynı zamanda önemli ölçüde bir Türkiye kökenli emek gücü söz konusu. AB çerçevesi içersinde bu var olan emekçi nüfusun çok daha fazlalaşmasından korkuyorlar, denetimlerinin dışına çıkmasından korkuyorlar. İkinci olarak da var oldukları bu hegemonik durumun farklılaşmasını istemiyorlar.

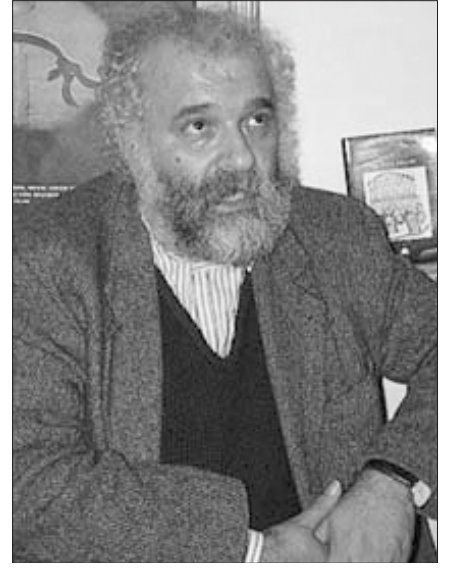
- Biraz önce özellikle aydınlar ve liberal çevrelerde Avrupa'dan gelecek demokrasi beklentisi olduğunu söylediniz. Bu ülkenin kendi iç dinamiklerine veya halka güvensizlik değil mi? Ya da böyle emperyalizmden gelecek bir "demokrasi", ne kadar demokrasi olabilir?

Elbette ki. Bu büyük bir yanılsama. Çünkü Türkiye'nin zaten 200 yıllık çıkmazı bu. Yani dış güçlerin, Avrupalı devletlerin, emperyalist güçlerin baskısıyla Türkiye'de demokrasi olsaydı, zaten Türkiye'de 200 yıldır demokrasi olurdu. Tanzimat Fermanı 1839'da ilan edildi ve bu yurttaşlık hakları ile ilgili idi. İçtihat Fermanı 1856'da ilan edildi, o da yurttaşlık hakları ile ilgili idi; sonuçta o dönemin düzeyinde. Ama Türkiye her zaman ilan ettiği standardı ihlâl etti. Çünkü Türkiye'de var olan hegemonya sistemine pek uygun gelmedi. Yani var olan devlet sistemine. Çünkü ondan vazgeçmek gerekti. Yurttaşlık haklarını gündeme getirmek demek devletin sahip olduğu olağan üstü haklardan vazgeçmek anlamına geliyordu. Türkiye'de tek özgürlük ve haklar vardır. O da bu devletin hakları ve öz-

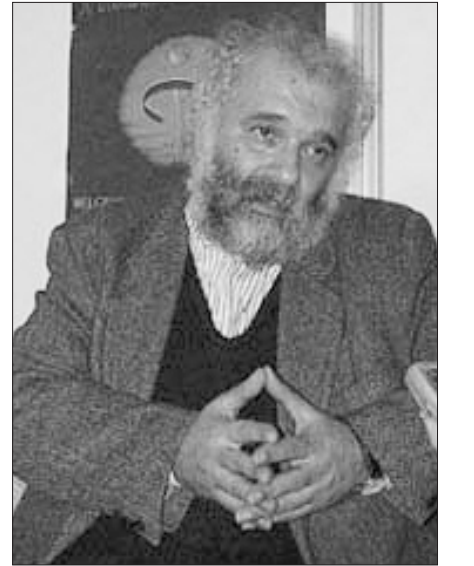
gürlükleridir. Ve bunun içinde suç işleme özgürlüğü de dahildir. Nasıl olacak da bu özgürlüklerden vazgeçecek, önemli iç güç olmadan, halk gücü olmadan? Devlet ne diye kendiliğinden vazgeçsin böyle bir şeyden? O zaman sadece yapılacak olan takıyyedir. Ve takıyye Türkiye'de yeni bir olay değildir, 200 yıllık bir olaydır. 200 yıldır beridir devlet takıyye yapmaktadır ve buna devam etmektedir. Bu takıyyeyi aşmanın tek yolu ise gerçek anlamda emekçi halk kesimlerinin kendi taleplerini dile getirmeleridir. İktidar olamasa bile bu hegemonya karşısında karşı bir güç oluşturabilmeli, hiç olmazsa onu dengeleyebilmeli. Türkiye'de gerçekten var olan bu son derece ağır devlet gücü karşısında emekçi halkın oluşturduğu bir hegemonyadan bahsetmek çok güç. O zaman da bu beklentiler bence biraz ham hayal oluyor. Bu bakımdan gerçek anlamda burjuva demokrasisi düzeyinde bile bazı şeyleri elde etmek istiyorsak, biz mutlaka halk güçlerini bir güç haline getirmeliyiz, bir denge unsuru haline getirilmesi gerekiyor. Bu olmadıkça da Türkiye'nin 200 yıldır yaşadığı kısır döngü tekrarlanacaktır. Türkiye AB üyesi olmak istiyor ama 1856'da zaten Avrupa Birliği üyesiydi ve Avrupa ülkesiydi. Çünkü bütün Balkan Yarımadası onun kontrolü altındaydı. Ama halkların ülkesi olmayı başaramadı. Şimdi inşallah başarır diyoruz.

- Konuyu toparlamak açısından eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Evet yani şöyle diyelim; çok uzun bir süreç olacağı benziyor. Bizim beklentimiz Türkiye'de bu işlerin AB çerçevesinde olmaması; bazı demokratik haklar ve özgürlükler gelecekse bunun Türkiye'de yaşayan insanların, yurttaşların ve halkların talepleri doğrultusunda olması gerektiği. Ve bazı şeyleri halklar ve yurttaşlar istediği için değil de Avrupa'ya yaranmak, Avrupa'ya yalabalık yapmak için getirilmesi her şeyden önce Türkiye'de yaşayan halklara büyük saygısızlık diye düşünüyorum.

Bazı şeylerin halklar ve yurttaşlar istediği için değil de Avrupa'ya yaranmak, Avrupa'ya yalabalık yapmak için getirilmesi her şeyden önce Türkiye'de yaşayan halklara büyük saygısızlık diye düşünüyorum.

ABD'nin, AB'yi kontrol altında tutabilmek için Türkiye'yi İngiltere gibi AB'ye sokma gibi bir projesi söz konusu. Nasıl Batıda İngiltere ABD'nin çoban köpeği ise, Doğuda bu misyona aday olan da Türkiye görünüyor maalesef.

Chavez yine ABD ve Venezüellalı petrol patronlarının kiskacında

Venezüella devlet başkanı Hugo Chavez, bir kez daha köşeye sıkıştırılmaya çalışılıyor. 2 Aralık günü başta petrol üretiminde olmak üzere başlatılan genel grev dalgası ve çeşitli gösterilerle Chavez istifaya zorlanırken, özellikle yoksul kesimlerin oluşturduğu

bayı iken bir darbeyle girmeye çalışmış, ancak 1992'deki bu girişimi başarısızlıkla sonuçlanmış ve bu girişimden Ona, kendisini çok gururlandıran "Pabuçsuzların Önderi" ismi kalmıştı. Bundan 6 yıl sonra 1998'de bu kez seçimlerle üstelik %58 bir oyla

yoksullar için ucuz apartmanlar yaptırması, yardım dernekleri kurdurması ve onlarla hep iç içe olmasıyla bu sevgiyi hak da ediyordu. Ancak Onu sevmeyenler de vardı ve sevmemeleri için onların da "haklı" nedenleri mevcuttu. Zira Chavez'in Amerika Birleşik Devletlerini ve politikalarını hedef alan konuşmaları, IMF ve neo-liberal politikalara yönelik eleştirileri ABD tarafından kulağının çekilmesini gerektiriyordu. ABD kuklası muhalefetin Chavez karşıtı kampanya için kullandığı argümanlar hiç de yabancı olmadığıydı. Chavez'in üniformaya saygısı yoktu, Chavez Fidel Kastro hayranıydı vs.vs. Bu kampanya bir süre sonra somut bir gerçekliğe evrildi ve Chavez'in, devlete ait petrol şirketindeki bazı yöneticileri görevden almasının ardından Venezüella'lı pabuçsuzların lideri Nisan 2002'de bir darbeyle kısa bir süreliğine de olsa koltuğundan uzak kaldı. **Bu darbeye bütün oklar tıpkı Şili, Türkiye, Yunanistan vb. vb. birçok ülkede olduğu gibi CIA'yi gösteriyordu.** Chavez, halkın büyük tepkisi üzerine görevine geri döndü ancak geri adım atarak ve görevinden uzaklaştırdığı şirket yöneticilerine tekrar işlerini iade ederek...

Ancak ABD'nin petrol itihali ettiği 3. ülke durumunda

olan Venezüella, ABD'nin elinden öyle kurtulamazdı. Ve yine önüne kattığı petrol patronları ve satılmış sendika yöneticileri ile bu yıl dördüncü kez genel grev ilan edildi Chavez'e karşı. **ABD vazgeçmeye benzemiyor.** Dünya enerji kaynaklarını kontrolü altında tutma çabasında ABD, tam da bu amaçla Irak'a saldırı planlarında son hazırlıklarını yaparken başka petrol ülkesi, üstelik de yanbaşındaki Venezüella'da direkt kendi uşaklarını görmeyi arzulaması kimseyi şaşırtmaz. Artık ABD'nin "Ya bizdensin ya da karşımızda" felsefesi dış politikasına tamamen damgasını vurmuşken öyle ortalarda gezinmek, hele de ABD için değil halk için az da olsa iyi birşeyler düşünmek karşısına çıkmadan da ezilmesi gereken "öteki" pozisyonu almaktadır. İşte ABD'yi rahatsız eden Chavez'e karşı ABD'li petrol tükellerinin işbirlikçileri olan Venezüellalı petrol patronları ise uşaklık için biçilmiş kaftan olarak bu politika içinde yerini alıyor ve "masum muhalefet" rolünü ustaca oynuyor.

İşte Chavez yönetimi böyle ABD'yi direkt karşısına almak gibi bir durumda değilken petrol üretiminden alınan devlet vergisini %16'dan %30'a çıkarması ya da OPEC'de üretim denetimi önermesi ABD için darbeyi

hak eden davranışlar oldu. Nitekim Chavez'in son genel grev sürecinde arabuluculuk için başvurduğu yerin yine ABD'nin eski başkanlarından Jimmy Carter olması ise aslında ABD karşısındaki tavrını açıkça ortaya koyuyor.

Bugün Venezüella büyük bir iç savaşın eşiğinde görünüyor. Chavez'in daha önce geri adım atarak görevlerini geri iade ettiği yöneticilerden 3'ünü yeniden görevden almasının ardından başlayan grev ve gösteriler karşısında Chavez yanlıları da gösteriler düzenliyor. Geçtiğimiz günlerde Chavez karşıtlarının yaptığı gösteriye ateş açılması sonucu 3 kişinin ölmesi 28 kişinin ise yaralanması gerginliği artıran olay oldu. Nisan darbesi öncesinde de yaşanan bu tür provokasyonlar darbenin habercisi olmuştu. Nitekim 13 Aralık günü ABD yönetiminin Uruguay hükümeti ile işbirliği içinde Chavez'i devireceği öne sürüldü. Bu iddia Uruguay Kongre üyesi Jose Bayardi tarafından da doğrulandı. Ancak yoksul halkın sahiplenmesi karşısında bu adım çok tehlikeli görünüyor. Önümüzdeki günlerde Venezüella'nın kaderi belli olacaktır. Yalnız bu kaderi belirleyecek olan ABD değil, halk olacaktır. Bu kaderin ABD'nin lehine mi aleyhine mi olacağı da halkın tepkisinin yönüne ve gücüne bağlıdır.

Chavez yanlılarının gösterilerinden

Chavez yanlıları da karşı gösterilerle sokaklarda yerini alıyor. Dünyanın en büyük petrol üreticilerinden olan Venezüella'da son haftalardaki gelişmelere geçmeden önce özellikle hedef tahtasındaki isim üzerine durmak gerekir. Böylece büyük petrol patronlarının ve sendika başkanlarının yaptıkları masum bir "demokratik muhalefet" hareketi mi daha açıkça görebiliriz.

Chavez ilk olarak ülkenin politik yaşamına paraşüt su-

başkanlığa seçilmişti. Chavez başkanlık koltuğuna oturduktan sonra ilk iş olarak Anayasa'yı değiştirerek, hayranı olduğu Simon Bolivar'dan esinlendiği ülkesinin adını Venezüella Bolivar Cumhuriyeti olarak değiştirmişti.

Chavez, siyasi yaşamı boyunca, bugün de olduğu gibi yoksul halk tarafından hep baş tacı edildi. Zira başkan olduğu 4 yıl boyunca enflasyonun düşürülmesi, yoksul halka sosyal haklar tanınması,

Paris'te onbini aşkın kişi emperyalist saldırganlığa hayır dedi

14 Aralık 2002 tarihinde aralarında yerli ve yabancı çok sayıda parti, sendika, dernek ve inisiyatifin yer aldığı binlerce kişi, ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin Irak'a yönelik savaş hazırlıklarını Paris'te düzenlenen bir yürüyüşle protesto etti.

République (Cumhuriyet) Meydanı'nda saat 15:00'te başlayan yürüyüşte üzerinde "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!" imzalı ILPS pankartı ve de "Emperyalistler! kanlı elle-

rinizi Ortadoğu'dan çekin!" dövizleri taşındı.

Ayrıca ILPS (Halkların Uluslararası Mücadele Ligi) tarafından başlatılan kampanya çalışmaları yürüyüş boyunca sürdürüldü: Genelde ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine özelde de Filipinler'deki devrim mücadelesi ve bu mücadelenin tanınmış önderlerinden Jose Maria SISON'a karşı emperyalizm tarafından "terörizm" gerekçesiyle yoğunlaştırılan saldırılar çeşitli materyallerle kitlelere duyuruldu. Yü-

rüyüş boyunca "Katil Bush", "Irak'a saldırıya hayır", "Yaşasın halkların kardeşliği"...vb sloganlar sıkça atıldı.

Jose Maria SISON'un fotoğraflarının yer aldığı dövizlerde, "SISON'un yaşamını savunalım", "SISON terörist değildir", "ABD SISON'u yargılayamaz"...vb yazılar yer aldı. Yine ILPS tarafından yayınlanan kampanyaya ilişkin bildiri ve ATİK tarafından Irak'a yönelik emperyalist savaş hazırlıklarına karşı çıkarılan bildiri yaygın olarak dağı-

tıldı. Özellikle SISON hakkında katılımcılar tarafından sorulan sorular yanıtlanarak, daha fazla bilgi edinmeleri için kendilerine kampanya komitesinin adresi verildi.

Saat 18:00'e doğru Nation (Ulus) Meydanı'nda sona eren yürüyüş, Irak şahsında dünyanın her tarafında emperyalist saldırganlığa karşı bir protesto mahiyeti taşıyordu.

Filipinler Komünist Partisi Yılbaşında ateşkesi reddetti

Gregoria Rosal

Filipinler'de 1968 yılında kurulan Filipin Komünist Partisi liderliğinde Halk Savaşı veren Yeni Halk Ordusu (YHO) 8 Aralık günü Kuzey Filipinler'de bir kereste firmasına ait 20 kamyonu ve jeneratörlerini yaktı. 60 gerilla ile eylemi gerçekleştiren YHO Diapitan Resources Development Corp.'a ait kamyonlara el koyarak ateşe verdi; kamyon şoförlerini ise hiçbir zarar vermeden serbest bıraktı. Eylemin gerillaların kontrolü altındaki bölgede çalışan firmanın "devrim vergisi"ni ödemeyi reddettiği için

gerçekleştirildiği açıklandı.

Bu eylemin bir gün önce (7 Aralık Cumartesi günü) YHO'nun yılbaşında ateşkes yapılmayacağını duyurmasının ardından gerçekleşmesi ise dikkat çekici oldu. Geleneksel olarak her yıl yapılan ateşkesin bu yıl yapılmayacak olmasını gerilla liderlerinden Gregorio Rosal Güney Malina'da YHO Karargâhında yaptığı açıklamada "Filipinler Komünist Partisi Merkez Komitesi bu yılbaşı döneminde ateşkes yapmama kararı aldı" sözleriyle duyurdu. Rosal bunun nedenini de asker-

ri operasyonların yoğunlaşması olarak açıklayarak **Filipinler'deki saldırılara katıldığı durumda hedefleri haline geleceklerini** söyledikleri Amerikan askerlerini de uyardı. Maoist gerillalar aynı zamanda Başbakan Glorio Macapagal Arroyo'nun ABD yetkilileri ile imzaladıkları yeni lojistik anlaşmasının gerillalara karşı kullanılabileceğine dikkat çektiler.

"Özellikle geçtiğimiz yıl Macapagal Arroyo rejimi (ABD devletine) kuklalığını açıkça göstermiş ve faşist, halk karşıtı uygulamalara girişmiştir" diyen Rosal, Arroyo yönetiminin "bozuk plak gibi" komünistlerin "terörist" olduğunu sürekli tekrar ederek, askeri operasyonlarını meşrulaştırmak için "histeri" yaratma amacında olduğunu söyledi.

Bilindiği gibi geçtiğimiz Ağustos ayında ABD FKP'yi ve YHO'nu terörist ilan etmişti. Rosal yaklaşık 1 yıldır ülkede bulunan Amerikan askerlerini uyararak "**Bu çok basit. sınırlarımıza girerlerse, saldırılarımızın hedefi olacaklar**" dedi.

Hangi ülkenin olursa olsun sömürücü egemen sınıfların devrimci ve komünistlerin sivillere yönelik eylem yaptığı propagandasına karşılık Rosal hedeflerinin kesinlikle polis ve asker-

ler olduğunu söyledi ve askerlerle dolu bir kamyonu, yalnızca sivil bir sürücünün yaralanma ihtimali olsa dahi saldırıda bulunmadıklarını ve bulunmayacaklarını açıkladı. Açıklamanın ardından gerillalar devrimci marşlar söyleyerek uzun bir çarpışmadan çıkmış olmalarına rağmen morallerinin yüksek olduğunu da gösterdiler.

ABD Sison'u yargılamaz

8 Aralık 2002 tarihinde İsviçre Sison'u Savunma Komitesi tarafından Zürih'te Prof. Dr. Jose Maria Sison'la ilgili bir basın toplantısı yapıldı. İngilizce ve Almanca tercüme yapan iki kişinin de bulunduğu toplantıya Sison'u Savunma Komitesi adına katılımcılar katıldı. Saygı duruşu ve açılış konuşmasının ardından Sison'la ilgili Almanca ve Türkçe bir bildiri okundu. Sözü alan Filipinli sözcü önce bir bilgilendirme yaptı ve ardından da kampanyanın nasıl yürütüleceğine ilişkin açıklamalarda bulundu. Film gösteriminin de yapıldığı konferans, soruların sorulmasının ardından son buldu.

Mahkeme bitebilir ama yargılama sürer

Geçtiğimiz aylarda Güney Kore'de bulunan Amerikan askerlerinin iki Koreli kızı "kazayla" öldürmeleri üzerine yargılandıkları mahkeme sona erdi ve askerler "suçsuz" bulunarak herhangi bir cezaya çarptırılmadan beraat ettiler.

İki genç kızın ölümünün ardından Güney Korelilerin başlattıkları Amerikan karşıtı gösteriler bu karar üzerine yeniden alevlendi. 7 Aralık günü başkent Seul sokaklarına çıkan 15 bin insan son yılların en büyük Amerikan karşıtı gösterisine imza attılar. Amerikan askerlerinin Güney Kore mahkemelerinde yargılanması gerektiğini söyleyen protestocular, Amerikan askerleri-

nin bir an önce ülkelerini terk etmelerini istiyorlar.

ABD; dünyanın birçok ülkesinde konuşlandırıldığı askerlerinin o ülkede işledikleri suçlarla ilgili olarak herhangi bir uluslar arası mahkemede ya da o ülkenin yasalarına göre yargılanmalarına izin vermiyor ve işlenen suçların (eğer ortaya çıkarılmış ise) üzeri kısa sürede kapatılıyor. Güney Kore'deki olayda ise halk konunun kolayca kapatılmasını engelliyor.

7 Aralık'taki gösteride Kore devleti ABD Konsolosluluğu'nun çevresinde 9 bin kişilik silahlı, kalkanlı, plastik mermili polisleri görevlendirmesine rağmen göstericiler polis barikatını

aşarak Konsolosluk önündeki caddeye kadar gelmeyi başardılar ve binayı yumurta yağmuruna tuttular. Ayrıca ABD karşıtı protestocular halkı Coca cola, Marlboro ve Mc Donald's hamburgerleri gibi Amerikan mallarını satın almamaya çağırdılar. Aynı gün haber ajanslarının geçtiği haberlere göre ülkenin 40 şehir ve kasabasında yapılan gösterilere 50 bin ila 100 bin arasında Korelinin katıldığını bildirdiler.

13 Aralık günü de yine başkent Seul'de on binlerce kişinin katıldığı bir gösteri düzenlendi. Mitingde yine polis barikatlarını aşan Koreliler Amerikan askerlerini protesto ettiler.

AB'yi protesto için konferans yapıldı

2003 yılı Haziran ayında Yunanistan'da yapılacak Avrupa Birliği Toplantısını protesto için düzenlenen **Uluslararası Konferans** tamamlandı. **Filipin Ulusal Demokratik Hareketi (NDF)**, İtalya'dan **Anti-Emperyalist Kamp**, **Yunanistan Demokratik Platformu**, **Afganistan Mülteciler Platformu**, **Selânik Direniş Hareketi**, **ATİK**, **Filistin Tutsakları ile Dayanışma Komitesi** vb. kurumların katılımı ile örgütlenen konferansta 11 Eylül ve sonrasında gelişen durum, emperyalizm ve küreselleşme ve AB'nin 2003 tarihinde Yunanistan'da gerçekleştireceği zirve vb. konular tartışıldı. NDF adına konuşan temsilci; 11 Eylül sonrasında ABD'nin çok yönlü saldırılara başladığını bunun altında yatan nedenin ise içine girdiği kriz olduğuna değindikten sonra Filipinler'deki mücadele ile ilgili bilgi verdi. İtalya'dan Anti-Emperyalist Kamp adına katılan temsilci ise; Cenova'nın ardından yaşanan gelişmelere değinerek Irak'a yönelik saldırıya karşı durmak gerektiğini belirtti. ATİK temsilcisi olarak konferansa katılan **Metin Atak** da konuşmasında küreselleşmenin işsizliği çığ gibi büyüttüğüne, özelleştirme ve ekonominin yıkımı anlamına geldiğine dikkat çekerek gelişen Maoist hareketten örnekler verdi. Diğer katılımcıların da söz almalarının ardından ikinci bölümde AB'nin politikaları üzerinde duruldu. Bu bölümde ATİK'in Kıbrıs'a ilişkin çıkardığı bir bildiri dağıtıldı.

Evrensel Bakış

EMPERYALİZM NEDEN SALDIRGANLAŞIYOR?

Kimsenin Askeri Olmayacağıız Devrimin Askeri Olacağıız

Son süreçte özellikle başını ABD emperyalizminin çektiği ve 11 Eylül saldırılarından sonra daha da artan bir **terör dalgası** estiriliyor. Emperyalistler arası çelişkiler ve çatışmalar, emperyalizmin içinde bulunduğu kriz bizzat dünya halklarına yansıyor. Bugün bir yanda ABD emperyalizmi öte yanda AB emperyalizmi, Rusya ve Çin aynı zamanda Japon emperyalizmi dünya üzerinde özellikle enerji kaynakları üzerinde yoğunlaşan bir kapışma içerisindedir. Somutumuzda bu kapışmanın en bariz örneği Irak'a saldırı ve bu saldırı karşısında ABD ve AB emperyalizminin hegemonya dalaşı yaşanmaktadır. İçinden geçtiğimiz süreci incelersek özellikle ABD emperyalizminin neden böyle bir yönetime girdiğini daha net anlarız.

ABD'de ardı ardına başlayan şirket skandalları ve ortaya çıkan tablo oldukça anlamlı. "YDD"nin baş aktörü "küreselleşmenin"(!) ideal piyasası olarak gösterilen ABD piyasalarına yıllık 400 milyon dolar yabancı sermaye akmakta. Bu da ABD'ye önemli ölçüde avantaj sunmaktadır. Ancak son süreçte ortaya çıkan ve "küreselleşmenin" motoru ve yükselen sektörleri olarak lanse edilen enerji ve iletişim sektörü; genel olarak hizmet sektörünün hiç de sanıldığı gibi yüksek kârlar etmediği ve piyasa sisteminin de hiç de ma-

sum olmadığı, sahte kârlı bilançolar, muhasebe kayıtları ve en sonu Amerika ulusal istatistik bürosu el ele vererek hizmet sektörünü şişirdikleri ve dürüst(!) yatırımcıları kandırdıkları ortaya çıktı. Enron ile başlayan Worldcom, Xerox, General Electric ile devam eden ve listeye her gün yeni şirketler eklenen bu skandallar biz komünist ve devrimciler için sürpriz olmasa da "küreselleşme" söylemlerine inanmış birçok kesimin kafasında soru işaretleri yaratmayı başardığı bir gerçektir.

Tüm bu gelişmelerden önce ABD ekonomisi her yıl büyüme hızında %2'ye varan bir küçülme ile yüzüye. Bu ise ciddi bir resesyon tehlikesi doğurmaktaydı. Bugün için "dolar"ın "euro" karşısında değer kaybetmesi de yaşanan süreçle birlikte ele alındığında; ABD ekonomisinin ciddi boyutlarda krizi bağrında barındırdığı ve hızla o istikamete ilerlediği görülür.

ABD ekonomisinin bel kemiğini savaşı sanayii (%40) ve petrol sektörü oluşturmaktadır. İflas ettiği ortaya çıkan hizmet sektörünün önemli bir kısmı ise düşük istihdam yüksek kâr ilkesine göre çalışmaktadır. Bir başka deyişle, ABD ekonomisinde sanıldığı gibi geniş bir alanı kapsamamaktadır. Ancak yaşanan gelişmelerin ABD ve emperyalizmin içinde bulunduğu durum, bugün ve

gelecek açısından önümüze önemli ip uçları koyduğu muhakkaktır. Son gelişmeleri yakından incelersek önümüze şunlar çıkacaktır.

1- Son hizmet sektörü skandalları ile birlikte genel olarak yaşananlar "küreselleşmenin" sanıldığı gibi kusursuz olmadığını gösterdi. İdeolojik sloganlarının (tarihin sonu, ideolojiler öldü, sınıf savaşımı bitti vb) yanında ekonomik temellerinin çürümeye başladığını gösteriyor. Bu da kayıtsız şartsız küreselleşmenin peşine takılanların bilinçlerindeki "yanılsamaların" parçalanmasını hızlandırmaktadır. ABD ve özellikle AB'deki emekçilerin, kitlelerin haklarının gaspları, yarı-yeni sömürgelerdeki yapısal uyum(!) ve yeniden yapılandırma programlarının hızla sefaleti derinleştirmesinin getirdiği bilinç ile "küreselleşme" karşıtı eylemlilikler boyutlanmaya devam ediyor.

2- Bugün görülmüştür ki, emperyalist-kapitalist sistem yalan, gözyaşı, katliam, savaş ve yağınla zulüm demektir. Bunun adı ister "YDD" konulsun, ister "küreselleşme", isterse de "...." İsmi farklılığı emperyalizmin işleyişi açısından pek bir önem arz etmez. Emperyalizmin karakterinde Lenin döneminden bu yana değişen pek bir şey olmamıştır. Olanlar ise emperyalist-kapitalist sistemin boyutlanması ile daha da ağırlaşan sömürüdür.

3- Yaşanılan iflaslar, ABD nezdinde emperyalist sistemin krizinin ve çürümesinin boyutunu bir kez daha gözler önüne sermiştir. 11 Eylül ile başlayan "terörizm ile savaş" konseptinin basit bir şekilde ABD'nin bozulan imaj ve otoritesinin yeniden tesisi olmadığı ortaya çıkmıştır. Aslında yakından bakıldığında önceden Pentagon'da hazırlanmış bu terör ve saldırı konseptinin uygulamaya konulması için uygun zamanın beklendiğidir. 11

Eylül saldırısının bu uygun ortamı yarattığını görmemiz gerekir. Kim yapmış olursa olsun, bu olay ABD için hayati bir fırsat ve koşullar yarattı. İç muhalefet susturulabilecek kadar zayıflatıldı. Ve konseptin de hayata geçmesini sağladı.

4- Hizmet sektörünün önemli bir kısmının çökmesi, ABD'ye yıllık 400 milyar dolar civarında gelen yabancı sermaye akışını sektöre uğrattı. Bu savaş sanayisini geliştirmesini kısmen zorlaştırmıştır. Ancak yaşanan gelişmeler ABD'ye hegemonyasını sürdürdürebilmesinin ve ekonomisini krizden kurtarabilmesinin tek yolu olarak savaşa ve savaşlara baş vurmasını koşulluyor. Çünkü elindeki en gelişmiş sektör olan savaş sanayii aynı zamanda ABD ekonomisinin itici gücü durumundadır.

Dev silah tekellerinden, uzay sanayisine, büyük bir paralı ordudan (milyonlarla ifade edilen) ve tüm bunlara bağlı yan sanayi kolları-kuruluşları ile karşımızda tam bir savaş aygıtı vardır. Neden böyle bir ihtiyaç duydu? Sorusuna vereceğimiz yanıt bugün açısından geline aşamanın kaçınılmaz olduğunu gözler önüne serecektir. **"Irak semalarında büyüyen savaş hayaletine baksak, tarih öğreticidir. Bush hükümetinin Irak'a "demokrasi" getirmek gibi sözler vereceği tahmin edilebilir, Vietnam'da verdikleri sözlerin yankısı bunlar. Onları güdüleyen şey, gerçekte, "demokrasi" değildir (bundan kuşkunuz varsa, Floridalılara sorabilirsiniz, yıllardır "demokrasi"ye benzer hiçbir şey görmedi onlar), "siyah altının", "Teksas çayının" ya da şu televizyondaki "The Beverly Hillbillies" adlı komedi programında dendiği gibi, "... petrol yani."** (Mumia Abu-Jamal Emperyalistlerin sözleri 28.11.2002 Evrensel)

ABD emperyalizminin stra-

tejik noktaları ele geçirip ve buralardaki egemenliğini şu veya bu yöntemle, ister işgal olsun, ister işbirlikçi/uşak rejimler vb. denetimi altında tutması demekse, diğer emperyalistler açısından da stratejik öneme sahip bu kaynaklar sayesinde onları da belli ölçülerde denetim altında tutması ve dolayısıyla hegemonyasını uzun bir süre daha sürdürebilmesi ve hepsinden önemlisi bu stratejik kaynaklar sayesinde olası rakiplerinin gelişme süreçlerini de denetlemesi demektir.

Bugün yaşananlar böyle ortaya konulunca ABD emperyalizminin Irak'a ya da dünyanın başka halklarına yönelik saldırısının bir niyet sorunu olmadığı tam tersine emperyalist sistemin kendi geleceğini devam ettirmek için buna ihtiyaç duyduğu ve yine aynı zamanda AB emperyalizminin de derdinin insan hakları ya da demokrasi olmadığı tam tersine pazar kapma ve hegemonya dalaşında mevzi kazanma derdinde olduğu daha net açığa çıkar. bu anlamıyla savaşlara karşı olunmak isteniyorsa, Irak halkının ve dünya halklarının yanında olmak isteniyorsa, emperyalizme ve varolan kurulu düzene karşı savaştan ve bu düzeni ortadan kaldırmaktan başka bir çaremiz yoktur. İşte tam da bu nedenle **"kimsenin askeri olmayacağıız"** sloganına **"devrimin askeri olacağıız"** olarak yanıt vermeliyiz. Çünkü tarafsız kalmak emperyalizmin askeri olmaktır. Çünkü tarafsız kalmak ve sadece **"savaşlara hayır"** demek iyi bir niyetten öteye gitmez. Haksız savaşları engellemenin yolu haklı savaşları desteklemekten geçer. Bunun yolu da devrimin askeri olmaktan. Bu tarihsel bir zorunluluktur. Tarihsel olarak haklılık ve meşruluk. Bu zorunluluğun bilinciyle, bu haklılığımızı ve meşruluğumuzu kuşanalım.

"Türkiye ABD'nin Truva Atı"

H. Merkezi: KESK tarafından 14-15 Aralık tarihleri arasında Eminönü Kadırga Kültür Merkezi'nde aralarında Noam Chomsky ve Tarık Ali'nin de bulunduğu yazarların katılımı ile "Barış ve Demokrasi" konulu bir sempozyum düzenlendi. KESK Genel Başkanı **Sami Evren**'in yaptığı açılış konuşması ile başlayan sempozyumu DİSK Genel Başkanı **Süleyman Çelebi** yönetti. **Noam Chomsky**, **Tarık Ali**, Paris Üniversitesi'nden **Gilbert Achcar**, Filistin Sendikalar Konfederasyonundan **Amne**

Abdül Cabbar, İsrail Barış Şimdi Hareketinden **Dan Bitan**, Çanakkale Üniversitesi'nden **Mehmet Hasgüler**, Kıbrıslı şair-yazar **Neşe Yaşın**, Güney Kıbrıs PEO Genel Sekreteri **Pambis Kyritris**, Kuzey Kıbrıs Kıp-Sek Genel Sekreteri **Ali Gülle**, Yazar **Mehmet Altan** Avrupa Parlamentosu Üyesi **Feleknaz Uca** ve TİHV Başkanı **Yavuz Önen**'in katıldığı sempozyumda ilk sözü **Noam Chomsky** aldı. Chomsky, ABD'nin 1. Emperyalist Paylaşım savaşından itibaren şu ana kadar geldiği aşamayı

"irdeleyerek eskiden dünya üzerindeki vurucu politikalar Londra'dan yapıyordu. Şimdi ise Washington'dan yapıyor" dedi.

ABD'nin, petrol ülkelerini mahalle polisleri ile kontrol ettiğini ve İsrail'in de buna bir örnek teşkil ettiğini belirten Chomsky, **İsrail'in ABD'nin karbon kağıdına yapılan bir karikatürü olduğunu** söyleyerek İsrail ordusunun ileri teknoloji ile donanması için gereken finansmanın ABD tarafından karşılandığı, ABD'nin izni olmadan İsrail'in hiçbir şey yap-

mayacağını ifade etti. İsrail'in bölgedeki konumu ve misyonu üzerinde de duran Chomsky, ABD halkının büyük bir medya makinesi tarafından sürekli baskı altında tutulduğunu söyledi. Neden Irak? Neden Şimdi? Sorularına da yanıt arayan Chomsky, cevabın ABD'nin ekonomik durumunda aranması gerektiğini, Türkiye'nin bu savaşta ABD'nin bölgedeki truva atını oynayacağını, oysa Türkiye'nin bu savaşta yer alması gerektiğini savundu. Chomsky'den sonra sözü alan Pakistanlı yazar **Tarık Ali** de

dünyada bir imparatorluğun olduğunu, bunun da Amerika olduğunu söyleyerek yeni bir düşman inşa etme girişiminin olduğunu ve adına islami terörizm teorisi dendiğini iddia ederek köktendinciliğin köklerini de Amerika'nın yarattığını belirtti. Türkiye'nin olası Irak savaşındaki tavrını da değerlendirdiği ve sendikalara üretimden gelen güçlerini kullanma çağrısı yaptığı konuşması ise sık sık alkışlarla kesildi. Filistinli ve İsraili katılımcıların tebliğlerini sunduğu panel de ilgi oldukça yoğundu.

Denizle yeşilin ve horonun mekanı

Karadeniz ve Lazlar

Laz tarihi, uzun yıllar sis perdesi ile örtülerek yaratılan bilinmezliğe rağmen Antik Çağ Roma-Bizans kaynaklarında, Lazlar ya da Lazlara akraba, günümüz Lazlarını oluşturan topluluklar hakkında ayrıntılı bilgiler bulunmaktadır. Lazlar azınlık bir milliyet oldukları için ve bununla birlikte doğal ve ekonomik nedenlerden kaynaklı sürekli itilmiş, unutulmuş, hakları kolayca gasp edilmiş ve baskı, asimile politikalarına maruz kalmışlardır. Bu politikalar yüzyıllardan beri devam etmiş ve hala da devam etmektedir. **Çalışkanlığı ile tanınan özelde Laz genelde ise Karadeniz halkları hiçbir zaman çalıştıklarının karşılıklarını alamamıştır.** Laz halkı Anadolu'nun en ücra köşelerinde kendi kaderleriyle baş başa bırakılmıştır. Bölgeye özellikle Cumhuriyetten sonra tarım alanında yapılan yatırımlarla devlet, kendi çıkarını ve kendi kârını gözetmiş; Karadeniz ve Laz halkının hakkını hiçbir zaman vermemiştir. Biz de ezilen tüm halklar gibi Lazların da başlıbaşına bir kültür ve ayrı bir millet olduklarını yaptığımız küçük bir araştırmayla ortaya koymaya çalıştık.

MÖ VI. yüzyılda yaşamış Bizanslı tarihçi Agastias, Kolkhiler'le Lazların aynı halk olduğuna işaret eder. Kolkheti (Kolkhis) ülkesinden ve Kolkhi halkından ilk kez bugünkü Van gölü civarında bulunan Urartular'a ait yazıtlarda (MÖ 764) bahsedilmektedir. Kolkheti, Antik Yunan mitolojinde Argos'un Yolculuğu'nda anlatılan "Altın Post" efsanesinin geçtiği Kral Aiet'in ülkesidir.

MÖ VII. yy'dan itibaren Yunan koloniciler Karadeniz'in doğu kısmında koloniler oluşturmuşlardır. Antik kaynaklara göre Kolkheti kültür alanının sınırları Orta Karadeniz'den itibaren Kuzeyde Kafkas sıradağlarına kadar uzanmaktaydı. Kolkheti'nin ekonomik ve kültürel alanlarda ulaştığı seviye, ülkeler arası ticaretle taşınarak İran ve Karadeniz sahillerindeki Yunan kültürü ile ilişkiler kurmasını sağlamış, bu etkileşim Kolkheti kültürünün gelişimi üzerinde etkiler yapmıştır. Kolkhi ifadesi, Bizans dönemiyle birlikte yerini Laz terimine bırakmış, **yüzlerce yıllık zaman içinde Laz terimi etnik anlamı haricinde Karadeniz'de yaşayan herkesi tanımlamak için kullanılır hale gelmiştir.**

Kolkheti krallığının yıkılmasının ardından MS I. yüzyılda Laz krallığı kuruldu. Laz Krallığı, III. ile V. yüzyıllar arasında ileri bir ekonomik ve kültür seviyesine ulaşmışsa da dönemin büyük devletleri olan Bizans ve Pers İmparatorluklarının rekabet ve savaş alanına dönüşerek birçok kez el değiştirmesi sonucunda zayıflamış ve tarihsel varlığı son bularak 1204'e kadar Bizans devletinin yönetimi altında kalmıştır. 1204'te Latinlerin İstanbul'u işgal etmele-

riyle zaafa uğrayan Bizans İmparatorluğu'nun Lazlar üzerindeki etkinliğini yitirmesiyle yönetim Trabzon Rum devletinin eline geçti.

1461'de Sultan II. Mehmet'in (Fatih) Trabzon Krallığı'nı ortadan kaldırmasıyla Lazlar ve Osmanlılar sınırlarını Doğu'da Atina'nın (Rize-Pazar) Batısındaki dereye kadar (muhtemelen Melyat deresi) uzanıyordu.

YERLEŞİM

Lazlar Güney Batı Kafkasya'nın yerleşik/yerli halklarından. Tarihsel olarak yaşadıkları bölge, Soxumi'den Trabzon'a kadar olan alanı kapsayan Güney Batı Kafkasya'nın sahil şerididir. Günümüzde Lazlar; Rize'nin Pazar (Atina), Ardeşen (Arthaseni), Fındıklı (Vitze), Çamlıhemşin ve Artvin'e bağlı Hopa, Arhavi (Arkabi), Borçka ilçelerinde yaşamaktadırlar.

1877-78 Osmanlı-Rus savaşından dolayı (93 Harbi) çok sayıda Laz, Batum ve Hopa civarından Marmara bölgesine muhacir olarak yerleşmiştir. Türkiye'de 1970'li yıllarda başlayan ekonomik sebepli iç göç hareketlerinden dolayı yoğun bir Laz nüfus büyük şehirlere göç etmiştir. Göç edenlerin sayısı, otokton coğrafyada yaşayanların üç-dört katından fazla olduğu ve Avrupa ülkelerinde de beş bin civarında Lazın yaşadığı tahmin edilmektedir.

EKONOMİ

Geçimlik faaliyet olarak; kendir tarımı ve dokumacılık (bugün bilinen adıyla Rize bezi), metal-altın işlemeciliği, balmumu, denizcilik, çanak-çömlek yapımı, para basımı, hayvancılık ve diğer tarımsal faaliyetler Kolkheti döneminden yakın döneme kadar üretimin temel niteliği olarak sürmüştür. Kolkhilerin geliştirdikleri kendilerine özgü ahşap konutları ve yapı teknikleri Romalı mimarların dahi ilgisini çekecek düzeyde ileri derecede ve kendine özgüdür. Coğrafyacı Strabon, Kolkhetililerin gemi inşaatında da usta olduklarını belirtmiştir.

1960'lardan önce tarım ve hayvancılığa dayanan köy içi üretim, pazara yönelik değildi. Ticari ilişkiler sahilde yaşayan halk ya da yönetici ailelerin elindeydi, ve kültürel etkileşimin de merkezinde yer alırlardı. 1960 sonrası çay tarımına geçilmesi ve geleneksel üretimin tasfiye edilmesiyle birlikte köy içi kapalı yaşam yüksek kesimlerdeki köyler haricinde terk edilmiştir. Çay üretimine bağlı iktisadi gelişim, pazar ilişkilerinin kurulmasına, geleneksel kültürel kalıpların değişimine neden olmuştur.

KÜLTÜR

Lazca yazı dili gelişmemiş olduğundan Laz halk edebiyatı sistematik olarak yazıya geçirilmemiştir. Kültür, sözlü ifade edilir ve aktarılır. Sözlü kültürlerde görü-

len, özellikle şiir, masal, hikaye, söylence tarzı edebiyat türleri oldukça gelişkindir.

Laz dili ve kültürünün ana taşıyıcı unsurları geçmişte olduğu gibi günümüzde de kadınlardır. Geçim ya da savaş gibi nedenlerden dolayı sürekli gurbette yaşayan erkeklerin aksine kadınlar, kapalı köy ortamından kolay kolay ayrılmazlar. Yabancı kültürlerle ilişkileri daima en alt düzeydedir. Lazca dışında dil bilmeyen kadınlar böylesi kolektif ortamlarda kültürün yeniden üretilmesini sağlamakta ve kültürel birikimlerini çocuklarına aktarmaktadırlar.

Yerli "Güneş Tanrı (Mjora)" ve "Ana Tanrıça (Nana)" inanışları, içeri olarak farklılaşmalarla birlikte bugünlere kadar taşınmıştır. Laz Krallığı döneminde İran'la etkileşim sonucu edinilen Mazdeist inanışlar Bizans egemenliği ile birlikte yerini Hristiyanlığa bırakmıştır. Lazlarla akraba olan Megreller'de (Hristiyan Lazlar) yaygın olan din Ortodoks Hristiyanlıktır. Eskiden Megreller ağaçların ruhlarına ve diğer pagan ilahlara inanırlardı. Bu tür inançların bazı izleri Megrel-Lazlarda doğum, evlilik, ölüm, denizcilik, yeni yıl ve hasat törenlerine ilişkin bazı adet ve inanışlarda hala varlığını sürdürmektedir.

DİL

Lazca, (Gurapaş Nena/Anadil) Güney Batı Kafkas dil ailesinin bir üyesidir. Bu dil ailesinde Lazcanın yanısıra Megrel, Svan ve Gürcü halklarının dilleri yer alır. Lazların otokton olarak yaşadığı Güney Batı Kafkasya'da ve 93 Harbi göçünden sonra kurulan Marmara Bölgesi'ndeki Laz köylerinde günlük yaşamın her alanında halen Lazca konuşulmaktadır. Lazların çok büyük bir bölümü iki-dillidir (bilingual). Günümüz Laz toplumunda gözden düşen ve konuşulması gereksiz görülen Lazca, "okulda başarısız olunacağı" gibi anlamsız bir endişeyle çocuklara öğretilmemekte, gün geçtikçe de unutulmaktadır.

LAZURİ DESTANI

(Lazca Destanlar)

Enstrümanların bulunmadığı ortamlarda tek ya da koro şeklinde icra edildiği gibi, kemence, tulum ve kaval eşliğinde de söylenir. Onbir heceli uzun dördlükler halinde

icra edilir. Konuları daha çok aşk, ölüm, doğa, gurbet, askerlik ve mahpusluktur. Kişilerin ya da olayların üstüne söylenen ve de o isimlerle anılan destanlar da vardır. Bazen ezgiler sabit kalmakla birlikte, sözler, söyleyenin hikayesine bağlı olarak değişir ve buna göre isimlendirilir. Destanlar Laz müziğinde öylesine yaygındır ki; "Destan" kavramının "Şarkı" ile eş anlamda kullanıldığı görülür. Küçük nüanslar dışında destanlar, aynı müzikal formda icra edilir. Genel destan formu aynı olmakla birlikte, her köy ve de her kişi kendine özgü bir destan söyleme stiline sahiptir. Bu da "Her Lazın kendine has bir destan söyleme biçimi vardır" sözünü haklı kılmaktadır.

OKOBALU/ MEKA-MOKA (atışmalı şarkılar)

Daha çok toplu olarak gerçekleştirilen eğlencelerde, iki grup halinde, dans eşliğinde ya da sadece vokallerle söylenir. Müzik "okobalu-atışma" tarzına özgü geleneksel ezgilerden oluşur. Sözler ise çoğu zaman eğlence ortamına göre değişen doğaçlamalardır. Her iki grupta, doğaçlama söz söyleme yeteneğine sahip bir lider bulunur. Bu kişi şarkının akışına göre anlamlı, karşı tarafa cevap niteliğinde sürükleyici kafiyeli sözler düzer ve arkadaşlarına söyler. Ve birlikte şarkı söylenir. Grup liderine zaman zaman arkadaşları da destek olur, bazen performansına göre lider değişebilir.

Okobalu-atışma, erkek grubu ile kadın grubu arasında yapıldığı gibi, erkek grupları ya da kadın grupları ya da tek tek kişiler arasında olabilmektedir. Saatlerce süren bu eğlencenin sözleri zaman içerisinde müstehcenlik içerebilir, hatta karşılıklı sataşmalara kadar varabilir.

OŞVACU KAİDE

(mola şarkıları)

Bu türe giren şarkılar, daha çok tarlada çalışan kadınlar tarafından, dinlenme zamanlarında enstrümansız, grup şeklinde söylenir. Ezgi geleneksel olmasına karşın sözler değişkenlik gösterebilir. Sözlerinin değişebilir olması bu tür şarkıların konularının kişi, zaman ve o anki duruma bağlı değişmesinden kaynaklanır. Bu da aynı zamanda şarkıyı söyleyenin duygularını yansıtmaya ve iç dünyasını ortaya koyabilmesi bakımından önemlidir. Çoğu zaman konu olan şarkıya duygu yoğunluğunu katıp başkaları tarafından benimsenmesini sağlayan kişi, şarkıya da adını vermiş olur.

BGARA (ağlama)

Ölmüş bir insanın ardından yakılan bir çeşit ağıttır. Bu tür ağıtlar daha çok kadınlar tarafından yakılır. Ölü evine, ölü yakınlarının acılarını paylaşmak için gruplar halinde ağlamaya gidilir. Grubun içinde doğaçlama söz söyleme yeteneğine sahip, etkileyici sesi olan biri ölüye "bgara" söyler, diğerleri de ağlayarak eşlik ederler. Konusu ise, ölen kişinin sağlığında yapmak isteyip de yapamadığı şeyler ve ardından bıraktığı izlerdir. (Bu olay çocukların oyunlarına bile konu olabiliyor. Kız çocuğunun kucağına bezden bebek alıp ona ağıtlar yakma-

sı ve diğer çocukların da ona eşlik etmesi gibi...).

"Bgara"ya Lazzone'nin bazı yerlerinde "Nena Meçamu" yani "Ses verme" de denir.

"Bgara"da söylenen ezgilerin, anonim şarkılar üzerinde etkisi olduğu da gözlenir.

NANİ (ninni)

Kulaktan kulağa aktarılan bu ezgiler çocukların müzik kulağının temelini oluşturmaktadır. Laz müziğinde bazı anonim şarkılarda ninnilerin etkisi ciddi bir şekilde hissedilir.

HELESSA YALESSA, HEYAMO-HEYMOLİ (iş şarkıları)

Helessa Yalessa, erkekler tarafından toplu olarak yapılması gereken ağır işlerde, gücü bir yerde toplamak için söylenen ezgili şarkılardır. Laz müziğinde bu tür, eğlence şarkılarını da etkilemiştir.

Heyamo-Heymoli ise, eğlence ve iş şarkılarında ortak heyecan ve ritim sağlamak için söylenen şarkılardır.

XORONİ (Horon)

Tulum ve kemence eşliğinde, halka şeklinde oynanan, bir kişi tarafından yönetilen şarkılı halk dansıdır. Daha çok eğlence amaçlı geniş katılımlı toplantılarda oynanır. Horonlar uzun süreli oynandıktan sonra, horon aralarında yorgunluk atmak için, "Fora" denen bölümler bulunur. Bu bölümde; dansın figürleri sadeleşir, ritim düşer ve şarkı söylenebilecek duruma gelir. Şarkılar; iki grup halinde söylenir, her grubun bir lideri olur. Grup lideri, şarkının akışına göre el değiştirebilir. Şarkı sözlerini, karşı grubun söylediği sözlerle cevaplar, yanındaki arkadaşlarının duyabileceği şekilde söyler ve birlikte söylemeye devam ederler. Horon aralarında çalınan şarkı anonimdir, sözler ise grup liderlerinin doğaçlama kafiyeli sözleridir. Ezginin sözlerle birlikte iki ya da daha çok tekrar edilmesi, karşı tarafa düşünme zamanı kazandırması bakımından önemlidir. Ritim olarak tulumu çalan kişinin tahta duvara ayak topuğuyla vurması ya da topluluk içindeki birinin çubukla tahta zemin, kazan, kovan gibi sert cisimlerden ses çıkartmasıyla horon ve horonculara yardımcı olur. Horon genelde toplu halde oynanır. Horonun disiplini hatırı sayılan saygın, bir kişi tarafından sağlanır. Ve horonun disiplinini bozan kişiye işaret ederek horondan ayrılmasını ister. Bu bazen darılmalara yol açabilir. Çünkü horon ciddi bir işittir.

Laz insanının Horona olan tutkusunu ve horonun arkaik biçimini en iyi şekilde anlatabilmek için halk arasında yaygın olan "çalya tutunup horon oynuyor "Tambis moklimeyi ixoronams!" şeklindeki ifadeyi burada belirtmek gerekir.

Tanıkların anlatımıyla

Dersim katliamı

Tunceli ilinin idaresine ilişkin göç kanunu

25 Aralık 1935 tarihinde 2884 Sayılı Tunceli İli'nin idaresi hakkında göç politikalarına ilişkin kanun çıkarıldı.

Bu yasaya göre TC toprakları dörde ayrılıyordu:

1.Mıntıka: Türk kültürüne mensup nüfusun yoğun olduğu bölgeler

2.Mıntıka: Türk kültürü içinde asimile edilebilecek yerler

3. Mıntıka: Türk kültürüne mensup muhacirlerin serbestçe yerleşebileceği yerler

4 Mıntıka: Sıhhi, harsi, siyasi, askeri, inzibati sebeplerle boşaltılması şart açıkça iskan ve ikametinin yapılabileceği yerler

4 Nolu mintıka kapsamına giren yerlerin başında Dersim geliyordu. Ve bu doğrultuda 1936 yılında Dersim'e askeri yığnak yapılmaya başlandı.

Osmanlı'dan günümüze egemen sınıfların Kürtlere karşı izledikleri yok etme, asimile etme politikaları tarih boyunca çeşitli direnişlerle, isyanlarla karşılaşmıştır. Abdülhamit zamanında bu amaçlarla kurulmuştur. "Kürtleştirilen Türklerin asıllarına dönüştürülmesini", Dersim'de okul yapılarak Kürt ulusunun yok edilmesini isteyen resmi raporlar, 1860-1906 yılları arasında yazılmıştır. 1936 yı-

linda Meclis'in açılış konuşmasında Mustafa Kemal, Dersim'i bir çıban başı olarak gördüğünü ve kesilip atılması gerektiğini şu sözlerle açıklamıştır: "Dahili işlerimizde en mühim bir safha varsa o da Dersim meselesidir. Dahil'de bulunan iş bu yarayı, bu korkunç çıbanı ortadan temizleyip kökünden kesmek işi her ne pahasına olursa olsun yapılmalı ve bu hususta en acil kararların alınması için hükümete tam ve geniş yetki verilmelidir." Dersim'i bir çıban başı olarak gören bu zihniyet, bu çıbanı bir an önce kesip atmak için harekete geçmiş ve binlerce Kürt'ü katletmiştir. Cumhuriyet tarihine baktığımızda ise Celal Bayar'ın mecliste Dersimlilere hitaben yaptığı konuşmada halkı teslim olmaya çağırması devletin mantığını açıkça ortaya koymaktadır. **1937 Dersim isyanı ve 1938 Dersim katliamı** Türkiye'de Cumhuriyet'in ilanından sonra yaşanan iki önemli olaydır. Der-

sim isyanını yöneten Seyit Rıza ve diğer aşiret reisleri, 2 Kasım 1937'de Elazığ'ın Buğday meydanında idam edilir. Seyit Rıza idam edilirken "75 yaşındayım, şehit oluyorum. Kürdistan Şehitlerine karışıyorum. Dersim yeniliyor. Fakat Kürtlük ve Kürdistan yaşayacaktır. Kürt genci intikam alacaktır. Kahrolsun zalimler! Kahrolsun kahpe ve yalancılar!" sözleriyle korkusuzca ölümü karşılar.

Devletin Dersim'e, Dersimlilere açtığı savaş, 1938 yılı bahar aylarında tekrar başlar. Silahlı aşiretler dağlara sığınır. Binlerce genç kadın kendilerini Munzur suyuna atarak intihar eder. Bölge top ve uçakların saçtığı zehirli gaz bombardmanı altındadır. Bu anı, Dr. M. Nuri Dersimi, şu şekilde aktarıyor; "Dersim, 1938 yılı Eylül ve Ekim aylarında tarihinin en zor ve yürek parçalayan günlerini yaşamıştır. Dersimli Kürt kadın ve kızlar, Türk eline geçmemek için kabile kabile kendilerini uçurumlardan at-

mak ve kurşunla intihar etmek suretiyle ölümün kucasına atıyorlar ve bu kadınların kahramanlıkları düşman safalarında bile hayretler uyandırıyor... Şehir ve köylerde ele geçirilen bütün Kürt gençleri, geceleri evlerinden kaldırılarak değişik şekillerde yok edilmişlerdi. 1937'de askere alınıp Türk bayrağı altında hizmet etmeye devam eden Dersimli fertler dahi mensup oldukları birlikler arasından seçilerek istisnasız kurşuna dizilmişlerdir.

1938 Eylül-Ekim-Kasım ayları Dersim özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinin tarihi üzerine siyah perde indiren ve Dersim'in yenilgisini kaydeden feci bir tarih olmuştur... Kahraman Dersim, son kurşununu attıktan, son fedaisini şehit verdikten sonra, şeref ve namusla düşmüştür..."

Yine Dersim katliamına katılan Halil Çolak isimli erin anlatımları ise katliamın bir başka açıdan resmini çiziyor!

"1938 senesiydi. Yıllarca çizmelerimizi hiç çıkarmadan askerlik yaptık. O bölükten bu alaya, şu dağdan bu tepeye koşuşturup durduk. Bir zaman geldi, adına Dersim denen bir yere gittik. Bizi bölgeye gönderirken komutanlarımız, tatbikata katılacağımızı söylüyorlardı. Askerler arasında dedikodular çabuk yayılıyordu. Yıllardan beri vatan hasreti de vardı. Haberleri çok çabuk duyma isteği ve ne zaman döneceğiz, ne zaman evde olacağız? soruları içerisinde, yine tatbikata gittiğimiz söylenirken, Dersim'in Hozat kazasına vardık. Gece karanlığı çökünce, Hozat'a hakim tepelere askeri birliklerin elinde bulunan araç, gereç ve cephaneler yerleştirildi. Yüksek mevzilere de topları yerleştirdik. Sabaha bir emirle bizi şehre yolladılar. Şehre indiğimizde hiç erkek bulamadık. Sadece yaşlı kadınlarla küçük çocuklar vardı. Bazı genç kadınları da yanlarına alan erkekler dağlara doğru çekilmişlerdi. Şehirde kimse kalmamıştı. Yaşlı dedeler, nineler, ufak çocuklar vardı. Onları sıkıştırdık. Sorguya çektik. Hozat'tan kaçanların nereye gittiklerini söylediler. Bütün ısrar ve çabalarımıza rağmen, bunların çok inatçı olduklarını, öldürsek söylemeyeceklerini anladık.

Bunun üzerine, o günkü aramalardan sonra birliklerimize

döndük. Karargaha geldiğimizde kumandanlar arasında bir takım tartışmaların geçtiğini öğrendik. Kimisi bunların imha edilmesi gerektiğini, kimisi ise bunun günah olduğunu söylüyormuş.

'Bu insanlar, vatanın çeşitli cephelerinde, düşmana karşı bu vatanın müdafasını yapmışlardır. Ve halkının ekseriyeti dindardır. Bunları katletmek günahdır, yazıktır...' tarzında şeyler konuşulmuş.

Fakat subayların bir kısmının da bu çıban başının bir an önce patlatılıp sık sık bu hadiselerle uğraşılmaması gerektiği fikrini taşıdıklarını, topyekün temizliğe inandıklarını öğrendik.

Bunun ardından gündüz şehre inerek ne kadar insan varsa süngüden geçirileceklerini söyledik. Hatta çocukları kadınları dövdük...

Hepimiz gazaba geldik. Bir sabah kalktığımızda aniden alarm verildi. Bir çadırda 11 tane asker öldürülmüştü. Kürtler tarafından katledildiğini öğrendik.

Bize emir geldi; 'Topyekün kimi bulursanız infaz edin!' denildi. Bir de o zamanlar sigara kıtlığı çekiyorduk. Askerde sigara yok. Aynaya denilen tütüne benzer birşey vardı. Bulursak içiyorduk, bulamazsak sigarasızlık vatan hasretinden daha büyük derdimiz oluyordu.

Subaylar bir Kürt kellesi getirene bir paket sigara mukafat vereceklerini, yani prim gibi birşey vaadettiklerini söylediler.

Ve o gün korkunç bir vahşet içinde biz askerler, çılgınca, kadınları, genç kızları ve çocukları bir camiye toplayıp -ki camiye de benzemiyordu, kilise gibi bir yerdi- kapattık, bastık gazı, hepsini çatır çatır yaktık..."

Katliamının ardından Dersim'i Türkleştirmek amacıyla bazı bölgelerde okullar açılmış Kürt çocuklarına zorla Türkçe okutturulmaya çalışılmıştır. Buralarda verilen eğitimlerde atalarının aslında Türk olduğu propaganda edilmiştir.

Bunların dışında kalan bölgelerde ise okullar açmak şöyle dursun halk her çeşit gıdadan mahrum bırakılarak açlık ve soğuktan ölmeye mahkum edilmiş ve özellikle Batı'ya sürülmüştür.

Maras Katliamı

1923 yılında Bulgaristan'daki Komünist ayaklanmayı yöneten Dimitrov, ayaklanmanın bastırılmasıyla birlikte yurtdışına çıkarak Viyana ve Berlin'de bulundu.

1929'dan sonra Komintern Orta Avrupa bölümünün başkanlığını yaptı. 27 Şubat 1933'teki REİCHSTAG yangınına çıkarmakla suçlanan Dimitrov, Bulgar komünistleri TANEV, POPOV ve Alman komünist milletvekili TORGLER tutuklandılar.

Hitler faşizmini kendi ininde bozguna uğratarak,

kendi mahkemelerinde yargılayan Dimitrov, savunma stratejisini saldırı esasına kurdu.

16 Aralık 1933'te çıkarıldığı Leipzig'de mahkemede faşizmi yargılamak;

"Kullandığım dilin keskin ve kesin olduğunu itiraf ederim. Benim mücadelem ve hayatım, daima aynı keskinlik ve katıllıkla cereyan etmiştir. Ama bu dil, açık ve namuslu bir dildir. Ben herşeye kendi gerçek adını vermek alışkanlığına sahibim. Ben burada, kendi müvekkilini görevi gereği savunan bir

avukat değilim.

Ben, suçlanan bir toplumcu sıfatıyla, kendi kişiliğimi savunuyorum.

Ben kendi sosyalist, devrimci namusumu savunuyorum.

İşte bu nedenle, İmparatorluk Mahkemesi önünde tarafımdan söylenen her cümle kanımın ve canımın bir parçasıdır. Her sözüm, haksız bir suçlama karşısında gösterdiğim en derin tepkimin ve aşağılık bir cinayetin sosyalistlerin hesabına geçirilmekte olduğu gerçeğinin ifadesidir...

Onyedinci yüzyılda, bilimsel fiziğin kurucusu GALİLEİ, kendisini kafir olarak idama mahkum eden Engizisyon mahkemesi önüne çıkarıldı. Galilei, inançlı ve kararlı olarak 'Eppur si muove!' 'O -dünya- herşeye rağmen dönüyor!' dedi. Bu bilim kanununu sonra bütün insanlık öğrendi ve benimsemi. Biz Komünistler de, bugün en azından koca Galilei kadar kararlı ve inançlı olarak diyoruz ki, 'Eppur si mu-

ovee!' 'O herşeye rağmen dönüyor!' Tarihin çarkı, bir Sovyet Avrupa'ya doğru, bir Dünya Sovyet Cumhuriyetleri Birliği'ne doğru dönmektedir.

Ve ne imha tedbirleri, ne hapishaneler ne idam cezaları, komünist Enternasyonal'in liderliğindeki proletarya tarafından döndürülen bu çarkı durduramayacaktır. Bu çark, Komünizmin son zafetine doğru dönüp durmaktadır." diyordu.

TARİHTEN NOTLAR

Saraçhane mitingi

Türkiye'de en büyük işçi eylemi Aralık 1961'de İstanbul Saraçhane'de gerçekleştirildi. 1960'lı yıllarda Türkiye'nin dört bir yanında işçi hareketleri yayılmıştı. Demokratik hakları için örgütlenen 150 bin işçi Saraçhane Mitinginde buluştu.

Spartakistler Birliği kuruldu

Almanya Sosyal Demokrat Partisi'nin (SDP) Almanya'nın 1. Dünya Savaşı'ndaki konumuna karşı çıkararak sosyalizmi savunan üyelerinin katılımıyla 1916'da Karl Liebknecht, Rosa Lüksemburg, Clara Zetkin ve Franz Mehring tarafından "Spartakistler Birliği" kuruldu. Örgüt 30 Aralık 1918'de yapılan kongresiyle Almanya Komünist Partisi'ne dönüştü.

Küba Devrimi

1 Ocak 1959 tarihinde Fidel Castro önderliğinde Küba devrimi gerçekleşti. Küba devrimine katılan Bolivyalı Che Guevara dünya devrimcilerinin sembolü haline geldi.

Ali Yılmaz

Proletarya Partisi İstanbul Bölgesi Gerilla komutanı olan Ali Yılmaz, 30 Kasım 1978'de İstanbul Maltepe'de kendi yaptığı bombanın patlaması sonucunda yaralandı. Bunun üzerine tutuk düşerek 24 Aralık 1978'de katledildi.

Mustafa Şişman

24 Aralık 1978'de Proletarya Partisi'nin yürüttüğü "MHP, ÜGD kapatılsın, MİT Kontrgerilla dağıtılsın" adlı kampanyanın afişlerinin asıldığı sırada Topkapı Mithatpaşa'da fabrika bekçisi bir gericinin açtığı ateş sonucu katledildi.

İbrahim Kır

Devrimci düşüncelerle Kazlıçeşme'de işçi iken tanışan İbrahim Kır, işçiler arasında örgütlenme faaliyetleri yürüttü. Aralık 1980'de faaliyetlerinden dolayı gözaltına alındı. Günlerce süren ağır işken- celerden sonra katledildi.

Sedat

Özkaradağ

27 Aralık 1980'de Adana Kiremithane hapishanesinin havalandırmasında askerlerin saldırısı sonucu iş- kencede katledildi.

Ali Kepez

Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle İstanbul'da tanışan Ali Kepez, 23 Aralık 1979 tarihinde yurtdışında ev yangınında yaralandı. Kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi.

Toplumda kadına dayatılan kalıplar

Kürt ulusunun soyunu kurutmak adına yıllarca katliamlarını dindirmeden çocuk-kadın insan kıyımına giden TC, böylece ırkçı politikalarını yükseltirken, doğmamış her çocuğu gelecek için büyük bir tehdit unsuru olarak gördüğünü ortaya koyuyor. Aslında bu durum birçok ülkede özellikle ezilen sınıf ve milliyetlerin olduğu her yerde aynı.

Toplumumuzda kız çocukları doğdukları andan itibaren genelde pasif bir kişilik olarak eğitilir. Kız çocuğunun içine sıkıştırıldığı kalıp; sessiz, hanım hanımcık, anne-babanın emirlerini sorgusuzca yerine getiren, öne çıkmayan, hırssız ve pasif bir kişiliktir. Bu şekilde yetiştirilen kız çocuğu pasif, otoritelere boyun eğen, sorgulayıcılıktan uzak yetiştirilerek sisteme yedekleniyor. Bunda ailenin rolü belirleyicidir.

Bizler, düşünce ve davran-

cak böyle başarabiliriz.

Yukarıda bahsettiğimiz bizi şekillendiren kalıplarda; kızlar ev içi hizmet rollerine, kişiler arası ilişkilere, pasifliğe, hırssızlığa ve uyuma göre yetiştirilir. Ev, okul, işyeri gibi alanlarda hareket alanı azalan kadınların ufukları daraltılır ve bu yaşam koşulları içerisinde kendisine öğretilen cinsel rol kalıplarını iyice içselleştirir. Bunun sonucunda kızların birey olma gücü zayıflar, kendilerini başkalarına bağımlı yaşamak zorunda hisseder, kay-

Çalışan kadınlar içinde yürütülen bir araştırma ise, dışarıda çalışan kadınlardan yine de ev işinin beklendiğini, bunları yapmaya zorlandığını gösteriyor. Tüm bu işlerin üstesinden gelebilmek için bu kadınlar, profesyonelliklerinden vazgeçip, mesleki alanda gelişmemekte, erkeklere oranla çok daha gerilerde kalmaktadır.

Araştırmalar, kentte veya kırsal bölgelerde yaşamının, eğitim görmüş olmanın, evinin dışında çalışmanın kadının ai-

layıcı, sorgulayıcı, kararlı, başarılı, bağımsız, hırslı, çözüm getiren, etkin olma" denilenler, erkeğe "böyle ol" denilen özelliklerdir. Erkeğe "Yumuşak, uyum gösteren, güçsüz, kabullenici, kararsız, başarısız, bağımlı, çaresiz, edilgen olma" denilenler, kadına "böyle ol" denilen rollerdir.

Sistem, bu rolleri ve dolaşısıyla kadın ve erkeği böyle kesin çizgilerle ayırmakla, temelde, bir insanı bütünlüklü hale getiren olguları birbirinden ayırarak bizleri yarım ve sınırlı insanlar haline getirir. Oysa yarım insanların kurduğu ilişkiler de yarım olacaktır ve **bölünmüş insan olmak, özünde yarım insan olmaktır.** Bu sınırlandırılmış ve kalıplaştırılmış roller, insani boyutlarımızı sınırlandırmakta, potansiyelimizi ve yeteneklerimizi geliştirmemizin önünde engel oluşturup, ruhumuzu cendereye sokmaktadır. Sistem; varlığını sürdürmek için yarım insanlara ihtiyaç duyar. Bu özünde, "böl-parçala-yönet" politikasının köklü ve sinsi bir şekilde kadın ve erkek cinsine uygulanmasından başka bir şey değildir.

Ayrıca bu sistem kadına yönelik çifte standart uygula-

neği bulunabilir. Sizler de bu satırları okurken bu çifte standartları düşündüğünüzde onarcasını sayabilirsiniz.

Mesela, güçlü ve başarılı olmak erkek için çekici, olumlu, özenilir olurken, güçlü ve başarılı kadın pek de çekici bulunmaz.

Çifte standartlar yaşamımızda pek belirgin görünmezler, ancak bunlar toplumdaki kadın ve erkeklerin beyinlerine, düşüncelerine, tüm varlıklarına sinmiştir. Bunlar yorumlarımızı, davranışlarımızı, değer yargılarımızı belirler. Ataerkil sistem çifte standartları körükleyen ve kadını ikinci cins konumuna iten bir özellik taşıyor ve bu özelliğini pekiştirmeye çalışıyor.

Medya da kadının bu rollerinin pekiştirilmesinde ve kadın cinselliğinin metalaştırılmasında çok önemli bir işleve sahiptir. Televizyon ekranlarında oynayan pembe dizilerdeki tipler kadına biçilen cinsel rolleri pekiştiren özelliğe sahip. Kadın cinselliği reklamların, filmlerin ana teması konumunda.

Yine birçok kadın "kötü" damgası yememek için olağanüstü bir güçle, var olan otoriteye (bu babası, eşi, patronu vb. olabilir) karşı sessiz kalarak, maruz kaldığı şiddet, cinsel taciz vb. daha birçok uygulamaya boyun eğiyor.

Buradaki "iyi"nin neye göre, sistemin hangi çıkarlarına göre "iyi" olduğunun sorgulanması önemlidir. Sistem bu şekilde kadını her yönden köleleştirir ve kendisine karşı çıkamaz, haksızlıklara karşı savaştırmaz hale getirir. Gerçek anlamda iyi kadın olmak, iyi insan olmakla eşdeğerdir; kendisine, çevresine, topluma karşı duyarlılaşan, sisteme karşı gücü oranında savaştan ve böylece özgürleşen, insan olduğunun bilincine varan kadındır. Kendisini özgürce ifade edebilen, yetenekle-

nışlarımızın hangilerini sistemden, ailemizden, içinden geldiğimiz sınıftan miras aldığımızı ve şekillendirildiğimizi sorgulayıp bilince çıkardığımızda, onu aşma yolunda önemli bir adım atmış oluruz. Olumsuzluklardan hangilerini atmamız gerektiğini, hangilerini almamız gerektiğini ayırtmak ve bizim için yararlı ve geliştirici olanları benimseyip diğerlerini reddetmek **verili yaşamı reddedip, seçimli yaşamı sürdürmek özgürleşme yolunda atacağımız önemli bir adım olacaktır.**

Bu pratik ise sorgulamayı, kafa yormayı, eski, köhnemiş olanı değiştirme azmini gerektirir. Yeni ve doğruyu yaşama geçirmenin yolu, eskinin yadsınması, reddedilmesiyle başlar. Bizler mücadelede elimizi ayağımızı bağlayan eski/geri yanlarımızdan kurtulmayı an-

gılı ve kötümser, çaresiz ve asabi kişilikler oluşur.

Toplumumuzdaki eğitimde çifte standarttır. İlkokul sonrası eğitim kırsal kesimlerde her ne kadar her iki cinsten pek aranmıyorsa da kızlar için daha az gerekli görülür. Yapılan bir araştırma, orta öğretime devam edenlerin %38'inin, liseye devam edenlerin %43'ünün, üniversiteye gidenlerin ise %32'sinin kız olduğunu gösterir. Kentlerdeki okuma oranıyla kırsal kesimlerdeki okuma oranları arasında ciddi farklılıklar mevcut. Kentlerde, gelir düzeyi ve sosyal sınıfı yükseldikçe, her iki cinsin eğitim farklarında azalma görülür.

Ülke çapında yapılan bir başka araştırma, kadının birincil sorumluluğunun evi ve çocuklarıyla sınırlı olduğunu gösteriyor.

le içindeki statüsünü değiştirmedeğini gösteriyor.

Araştırmalar ayrıca özellikle evli kadınlarda erkeklere kıyasla daha fazla psikolojik sorun yaşadığını da ortaya çıkarıyor. **Psikolojik sorunların temelinde yatan şey; sistemin kadınlar üzerindeki yoğun baskılarıdır.**

Kadına biçilen rol, erkeğe biçilen rolden çok daha ağır, sindirici, bağımlılığı pekiştirici, güç ve enerjiyi heba edici niteliktedir. Sömürücü ve ataerkil sistem, bu rolleri çok belirgin bir şekilde birbirinden ayırarak kadına ve erkeğe ayrı ayrı görevler yükler. Örneğin; kadın için "Sert, hükmeden, güçlü, yargı-

malarını da yaratır.

Tüm çifte standartlarda erkek için "erkektir yapar", kadın için ise "kadındır yapamaz" denir. Yukarıdakiler gibi milyonlarca çifte standart ör-

rini geliştiren, yaşamda sözcüğü olan güçlü bir kadın kişiliğini yaratan sosyalist devrimlerle yerle bir edilir, sistemin baskı aracı olan "iyi kadın" kavramı...

Anlatılan senin hikayendir düğün ya da davul

Haşmet Zeybek'in yazdığı Nurhan Karadağ'ın yönetmenliğini yaptığı "Düğün ya da Davul" bir köy düğünü etrafında köy halkının yaşam tarzından kesitler sunan bir tiyatro oyunu.

Birbirlerini seven ancak başlık parası yüzünden biraraya gelemeyen iki gencin feodal değerlere, ağaya ve para hırsına yenik düşen sevdalarının bir hikayesi de denilebilir. Bir yandan kavuşamayan sevgililer anlatılırken bir yandan da bu acıların ve ayrılıkların toplumsal ve ekonomik nedenlerini de sorgulayan oyunun dili ise oldukça sade ve anlaşılır. Köylülerin yaşam gerçekliğine ve üslubuna uygun, deyiş ve atasözlerine de sık sık başvuruyor. Sahnelenen oyunu anlatan, oyunda yaşananları sorgulayan, nedenlerini soran kişi bu soruları seyircilere de sorarak böylece onları da birer oyuncu yapıyor.

Meydancı tiyatro oyununa konuşmaları ile ayrı bir hava verdi. Sadık Gürbüz'ün elinde sazıyla sevdalılardan duygularına ses olan Ozan babayı oynadığı ve yerel kıyafetlerin kullanıldığı oyun, düğün hazırlıkları ile

başlıyor. Ağanın oğlu olan damat mutlu iken gelin sevdiğine kavuşamamanın acısıyla hüznün içinde. Ardından sahneye çıkan Meydancı ve

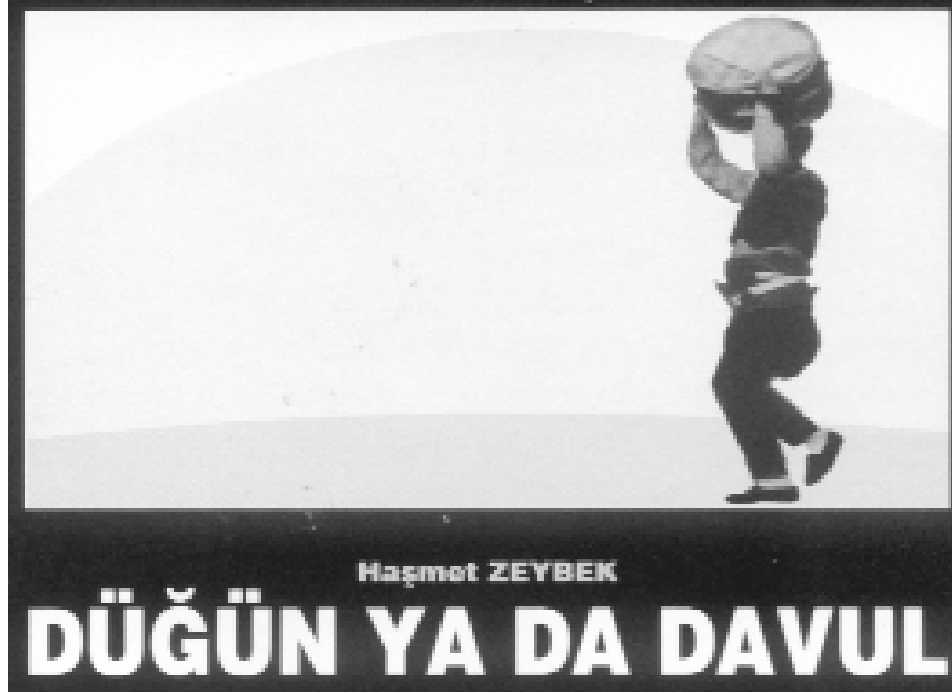
diği sorunların nedenlerini sorgulayarak devam ettiler. Erkek oyuncuların kendi aralarında yaptıkları kız kaçırma sahnesi feodal toplumda namus

sevdiği olduğunu söylerken annesi ise yaşam koşullarından, ağanın vereceği başlık parasından söz ederken, sözü Meydancının alıp soru yöneltmesi seyircileri de oyuna kattı.

Oyunda ağanın köylüler üzerindeki baskısı da sık sık işlenen temalardan birisi idi.

Sevdalıların çektiklerine dayanamayan Ozan babanın dile getirdiği türküler ve deyişler yıllardır feodal toplumun kısırcasında yaşayan halkın sesi, soluğuydu adeta. Sonlara doğru günümüz dünyasından kesitler de sunan oyun, nerde olursa olsun halkın baskı altında tutulduğunu gösterirken, çözüm yolunu da ortaya koyuyordu:

Sapan bizim
Öküz bizim
Yaşam bizim olmalı
Birlik olmalı
Karşı çıkmalı
Tepeden tırnağa
yıkmalı
Güçlünün karşısına
güçlü çıkmalı.

arkadaşları "söylemek görevdir bize. Seçmesini bilmiyoruz" diyerek başladıkları konuşmalarına halkın yaşa-

kavramını ortaya koyması açısından dikkat çekiciydi.

Diğer bir sahnede gelin başka bir

Sinema ve tarih buluşması

Uluslararası Sinema ve Tarih buluşması 13 Aralık günü **Lütfi Kırdar Uluslararası Kongre ve Sergi Sarayı**'nda yapılan törenle başladı. 19 Aralık gününe kadar **Beyoğlu Sineması, Levent Sineması, TÜRSAK, Fransız ve Alman Kültür Merkezi**'nde festival kapsamında filmler gösterildi. Festivalde en tanınmış filmler yer aldı.

Festivalin bu yılki teması "**Dinlerarası Diyalog ve Aydınlanma**" olarak belirlendi.

Festivalin diğer bölümlerinde ise "**Aydınlanma**", "**İnsan Hakları**", "**Bir Ülke Bir Sinema; Polonya**" yer aldı.

Sinema ve Tarih buluşmasında Vatikan'ı kızdıran **Costa Cavras**'ın "**Amen**" filmi,

Peter Mullan'a Venedik'te ödül kazandıran "**Magdalena Rahibeleri**" ve Türk yönetmen **Fatih Akın**'ın "**Almanya Düşündüğüm Zaman Geri Dönmeyi Unutuyoruz**" isimli filmler de sahne aldı.

tin-Hollanda yapımı "**Rana'nın Düğünü**"nün de olduğu 10 film yer aldı. 80 filmin gösterildiği festival "**Yüzüklerin Efendisi**" ve ikinci olan "**İki Kule**"nin gösterimiyle bitti.

Uzun Metrajlı Film Yarışması bölümünde "**Magdalena Rahibeleri**"; Portekizli ünlü yönetmen **Manuel De Oliveira**'nın Cannes'te Altın Palmiye için yarışan filmi "**Söz ve Ütopya**"; **Hany Assad**'ın yönettiği Filistin-Hollanda yapımı "**Rana'nın Düğünü**"nün de olduğu 10 film yer aldı. 80 filmin gösterildiği festival "**Yüzüklerin Efendisi**" ve ikinci olan "**İki Kule**"nin gösterimiyle bitti.

Kadına şiddet her yerde

Bağımsız İnsan Hakları Komisyonu, Uluslararası İnsan Hakları Günü nedeniyle Pakistan'ın başkenti İslamabad'da "**Kadın ve Namus Cinayetleri**" başlığı altında yapılan araştırma sonuçlarını açıkladı. Komisyon, 2002 yılı içerisinde Pakistan'da **450**'den fazla kadının "namus" cinayetinde öldürüldüğünü ifade etti.

Araştırmada, **Sind** eyaletinde **300**'den fazla "namus" cinayeti işlendiğini, **Pencap** eyaletinde **161** kadının yakınları tarafından öldürüldüğünü belirtildi. Pakistan'da seçimlerde İslamcıların galip çıkması en çok kadınları kaygıya düşürdü. Kadınlara yönelik tecavüz olaylarının sıkça yaşandığı Pakistan'da hapiste yatanlar çoğunlukla tecavüze uğrayan kadınlar oluyor.

MARDİN'DE RECM CEZASI

Pakistan, Nijerya gibi şeriat kanunlarının hüküm sürdüğü ülkelerde birçok kadına uygulanan recm cezası Türkiye'de de Şemsiye Allak ve Halil Açıl'a verildi.

Otuzbeş yaşındaki **Şemsiye Allak** ve **Halil Açıl** girdikleri ilişkiden dolayı aile meclisi tarafından taşlanarak cezalandırıldı. Mardin'in Yalım beldesinde yaşayan elli beş yaşındaki Halil Açıl başı taşla ezilip öldürülürken, Allak ise ağır yaralandı. Çevredeki insanlar tarafından Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Beyin Cerrahisi bölümüne kaldırılan Allak'ın 4 aylık hamile olduğu da öğrenildi. Şemsiye Allak'ın ziyaretine hiç kimse gitmezken, hastane masrafları kadın dernekleri tarafından karşılandı.

İşçi-köylü'den

**Dün "Küçük Amerika" Olacaktık,
Bugün "Avrupa Birliği'ne Gireceğiz"**

**SENARYO AYNI SENARYO;
SADECE OYUNCULAR DEĞİŞİK!**

Son bir haftadır Türkiye'nin Avrupa Birliği üyeliği ile ilgili pek çok şey yazılıp çiziliyor. İş o kadar çığırından çıktı ki sanki bütün sorunlarımız Avrupa Birliği'ne girilirse çözülecek... Kopenhag'da yapılan zirveden çıkan sonuçla da daha birkaç yıl bu söylem devam edecek gibi görünüyor... Türkiye'nin merakla beklediği "müzakere tarihi" konusu, Avrupa Birliği (AB) Dönem Başkanı ve Danimarka Başbakanı Anders Fogh Rasmussen tarafından, "Türkiye'nin Kopenhag kriterlerini yerine getirip getirmediği 2004 yılı Aralık ayında değerlendirilecek; kriterleri karşıladığı sürece üyelik müzakerelerine 'mümkün olan en kısa zamanda' başlanacak" biçiminde ifade edildi.

Bu durum ilk açıklandığında Avrupa'ya çıkartma yapan AKP'liler ve bilimurum "gazeteciler" tarafından tepkiyle karşılanırsa da, sonra yelkenler suya indirildi ve Türk halkına vaat yağmuru devam etti. Sıklıkla açıklandığı gibi Avrupa Birliği üyeliği meselesi "bir devlet politikası"dır. Faşist devlet iktidarı bunun için her şeyi yapmaktadır. Devletin bütün kurumlarının bunun için "çalışması" yetmiyor gibi buna aşâğılık burjuva

basını da ekliyorlar. Beyinleri bulamaca çevirip yönetiyorlar. Öyle bir durum ortaya çıkıyor ki sanki Avrupa Birliği'ne girilince "Demokratik Halk Devrimi" yapılacak! Hadi safını ezenlerden yana belirleyenleri anladık ancak kendisinin halktan yana, emekten yana olduğunu iddia eden bazı çevrelerin keskin AB'ci olması hiç kuşkusuz ki "bilmemeleri"nden kaynaklı değildir. Türkiye halkı bunları iyi tanımalıdır. Emperyalizmden ve özellikle de AB emperyalizminden medet uman bu anlayışlar, tasfiyeciliğin geldiği noktayı işaret ediyorlar.....

Türkiye halkı sürekli olarak boş vaatlerin esiri yapılmaktadır. Türkiye "Cumhuriyeti"nin kuruluşundan bu yana, onca vaade rağmen şimdi ne köylü daha iyi imkanlara sahiptir ne memur ne de küçük sanayici. Bugün yine "her şeyin iyi olacağı" vaadiyle bekletiliyoruz. Dün de bekletildik. Üstelik emperyalistlerin zavallı uşakları bu boş beklentiye bir de emperyalist Avrupa Birliği'ne üyelik yalanını eklediler! Ne Avrupa Birliği sağlam bir birliktir ne de Türkiye'nin bu birliğe eşit statüde üye alınması sözkonusudur. Efendi uşağına aynı masada yer vermemiştir bugüne kadar. Amerika rüyası kaç yıl

beklemenize neden oldu?! Yıllardır süren Avrupa rüyası kaç yıldır beklemenize neden oluyor?! Gelecek umudunu artık karanlıklara bırakınca geriye ne kalıyor? Kocaman bir hiç! Bugün "Avrupa Birliği'ne girerek demokratikleşeceğiz" biçimine dönüşmüş olan "muasır medeniyetler seviyesine yükselme" demagojisinin foyası çoktan açığa çıktı. İşte NATO içindeyiz! İşte ABD'nin "stratejik ortağı"yız! İşte gümrük anlaşması yaptık! İşte IMF'nin tam kontrolüne izin veriyoruz! vs. Sonuç nedir? Daha çok sömürü ve daha fazla yoksulluk!.. Sonuç bu!

Türkiye halkı, emperyalistler arası hegemonya mücadelesinde kemik kapma çabasında olan emperyalistlerin uşağı Türk hakim sınıfları tarafından oyalanmaktadır. Son Avrupa Birliği meselesinde bu gerçek biraz daha açığa çıkmıştır. ABD emperyalizmi Irak'a saldırıda maşa olarak kullanacağı Türkiye'yi aynı biçimde AB içinde bir "truva atı" olarak kullanmak istiyor. Bunun için AB emperyalizmine baskı üstüne baskı yapıyor. ABD emperyalizminin derdinin Türkiye olmadığı çok açık. ABD, Türkiye'nin Irak saldırısında şu veya bu biçimde yer alması için, Türkiye'yi ekonomik olarak destekleyeceğini, AB üyeliği için desteklediğini açıklıyor. Bu destek ABD emperyalizminin, AB emperyalizmine yönelik hamlesi olarak anlaşılmalıdır.

Türkiye'nin ABD emperyalizmine uşaklığı, AB emperyalistlerini oldukça rahatsız ediyor. İşte bir örnek: Kopenhag Zirvesi'nde Avrupa Birliği Konvansiyonu Başkanı Valery Giscard d'Estaing, ABD Başkanı Bush'un Türkiye'nin müzakere tarihi için baskı yapmasına iliş-

kin bir soruyu "neyse ki Konvansiyon'un işlerine müdahale etmiyor. Türkiye konusu henüz çözümlenmedi, ayrıca bu Avrupalıların meselesidir" diye yanıtlıyor.

Emperyalistler arası çelişkiler iyi görülmediği zaman, bu durum kimi anlayışları emperyalizmden medet ummaya götürüyor. Oysa bugün görülmesi gereken emperyalistler arası çelişkinin yoğunlaşmasıdır. Türkiye'nin AB üyeliği meselesinde belirleyici olan ABD ve AB emperyalistlerinin hegemonya dalaşdır. Bugün tartışılması gereken nokta budur. ABD emperyalizmi "terörle mücadele" yalanı adı altında hegemonyasını geliştirmeye ve Irak'a saldırmaya hazırlanırken, AB emperyalizmi bunu görüyor ve itiraz ediyor. Örneğin Almanya Dışişleri Bakanı Joschka Fischer, Irak'a yönelik bir harekate karşı çıkıyor ve "teröre karşı oluşturulan uluslararası koalisyon, bir ülkeyi işgal etmek için açık çek değildir" diyor.

Hatta Avrupa Birliği Komisyonu'nun dış ilişkilerden sorumlu üyesi Chris Patten, ABD emperyalizminin son dönemdeki politikalarını sert bir dille eleştirerek, "Avrupa hükümetlerinin seslerini yükseltmesinin zamanı geldi. Ne kadar güçlü olursanız olun, hatta en büyük süper güç olsanız dahi, tek başınıza hareket edemezsiniz" (The Guardian) diyerek AB emperyalistlerinin görüşünü yansıtmaktadır. Bu kısa örnekler bile ABD ve AB emperyalistleri arasında dalaşın tüm hızıyla sürdüğü ve bu dalaşta Türkiye'ye her zamanki gibi piyon olma görevi düştüğü görülmelidir. İşte Türkiye'nin "rolü" ve "önemi" bu dalaşta ortaya çıkmaktadır. Türk

hakim sınıfları bu dalaşta kendilerine pay kapma derdindedirler. ABD ve AB emperyalizminin bu dalaşlarında Türkiye halkına yarar sağlayacak, demokratikleşme, çağdaşlaşma, ekonominin düzelmesi gibi olgular yok ve olmayacaktır. Türkiye halkı açısından emperyalizmin uşaklarının egemenliğinde ekonomik durumun, sosyal yaşamın gelecekte iyi olmasını sağlayacak hiçbir şey yok: Yeni bir iktidar oluşmayacak! Bugün hangi sınıflar yönetiyorsa yarın yine onlar yönetecek! Yeni bir ekonomik model çıkmayacak! Efendileri ne istiyorsa uşakları onu uygulayacaklar! Yeni bir dünya oluşmayacak! Bugün sömürü ve talan üzerine kurulu olan dünya bunların elinde yine aynı şartlarla yönetilecek!

İktidar bunların elinde olduğu sürece ezilenler için gelecek karanlıktır.

Sonuçları bilinen, artık belli olan boş vaatlerin sağladığı tek şey güçsüz bir halktır, halkın bi-tap düşmesidir. Başardıkları şey hakkını arayamayan, yoksullaşan, işsizlik dalgasında boğulan bir halk yaratmaktır.

Halkımız bugün düne nazaran daha da aç. Daha perişan halde. Neden? Neden bir avuç büyük patron ve ağanın hem sömürüsüne ve hem de zulmüne karşı duramıyor? Çünkü örgütlü değil. Çünkü halkı parçalayıp güç olmasını engelliyorlar, bir arada olmasını istemiyorlar. Devrime inancını ve devrim için bir şeyler yapmasını istemiyorlar. Halkımızın kurtuluşu örgütlenmesindedir. Halkımızın kurtuluşu ne ABD ne de Avrupa Birliği emperyalizmindedir. Halkımızın kurtuluşu Demokratik Halk Devrimindedir!

Savaş karşıtı eylemler devam ediyor

İzmir: Savaşa Karşı İzmir Girişimi'nin her cumartesi günü gerçekleştirdiği "Savaşa hayır" oturma eylemi 14 Aralık günü saat 14:30'da Konak Sümerbank önünde yaklaşık 150 kişinin katılımı ile gerçekleşti. Alkışlar ve "Yaşasın halkların kardeşliği", "ABD askeri olmayacağız", "Susma hayır savaşa hayır" sloganlarının atılması ile başlayan eylemde Girişim tarafından "Ne için isteniyor bu kan" başlıklı bildiri dağıtıldı. Bildiride sözde özgürlük, demokrasi ve mutluluk için bu savaşın meşrulaştırılmaya çalışıldığı, ABD'nin dünya halklarına zulüm ve açlıktan başka verebilecek

birşeyi olmadığı Ayrıca Türkiye'nin bu savaşa ne kadar hevesli olduğu ve en çok zararlı çocukların göreceği belirtildi.

"SAVAŞA HAYIR" MITİNGİNE ÇAĞRI

Ankara: ABD'nin Irak'a yapmayı planladığı saldırıya karşı Ankara Savaş Hayır Platformu tarafın-

dan 22 Aralık 2002 tarihinde "Savaşa Hayır" mitingi dü-

zenlendi. Bu miting öncesinde de mitinge çağrı anlamında

çeşitli eylemlilikler yapıldı. 14 Aralık 2002 tarihinde Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde bir araya gelen Savaş Hayır Platformu üyeleri

"ABD askeri olmayacağız", "Kahrolsun emperyalizm", "Savaşa hayır" sloganlarını atarak "ABD Ortadoğu'dan defol", "Savaşa değil eğitime bütçe", "Yaşasın halkların kardeşliği" yazılı dövizler açtılar. Eylemde İHD Ankara Şubesi Başkanı Ender Büyükçulha'nın "ülkemizin topraklarını işgal ordularının kirletmesine izin vermeyelim. Savaş değil, eşitlik ve kardeşliğe dayalı bir barış için mücadele edelim" şeklindeki konuşmasının ardından Kızılay'da bildiri dağıtıldı. Ayrıca 22 Aralık 2002 tarihinde yapılacak savaş karşıtı mitinge çağrı yapıldı.

Baş tarafı sayfa 32'de

TÜRKİYE HALKI SAVAŞ İSTEMİYOR

Irak üzerinden savaş pazarlıklarının sürdüğü ve Türkiye'nin üsleriyle, askerleriyle savaşa destek olmasının istendiği saldırıda,

yukarıda araştırmalarda sunmaya çalıştığımız gibi emperyalist bir saldırının ne haklı gerekçesi olabilir ne

de halklar lehine bir sonucu. Bu doğrultuda dünyanın pek çok yerinde olduğu gibi Türkiye'de de savaş karşıtı sloganlar yükseliyor. Her ne kadar bu söylemlilik anlamında istenilen düzeyde olmasa da karşı duruş anlamında Türkiye halkının genel düşüncesi Irak halkının yanındadır. Genel fikir ise Türkiye'nin savaşa katılmaması yönündedir. Hatta bu durum 21 Temmuz - 9

Ağustos tarihleri arasında ABD nin önemli araştırma kuruluşlarından PEW'in Türkiye'de yaptığı bir kamuoyu araştırmasıyla da ortaya çıkıyor. Araştırma sonucuna göre 1005 kişi üzerinden yapılan hesaplamalarla **halkın % 83'ü Irak'ta savaşa karşı ve ABD'ye üs sağlanmaması görüşünde.** Savaş kışkırtıcılığından ve şovenizmden etkilenme sonucunda savaşı onaylayanlar ise % 13'lük bir rakama denk düşüyor. Ankete katılanların % 55'inin genel olarak ABD hakkında olumsuz görüş dile getirdiği bildirilirken, halkın % 63'ünün Irak'ta savaş çıkmasından kaygı duyduğu, % 23'lük bir kesimin de daha az kaygılı olduğu ortaya çıktı. ABD'nin Irak'a karşı saldırı girişiminde Türkiye ve

benzeri ülkelerin çıkarlarını göz önünde bulundurmadığını belirtenlerin oranı da % 74, ekonomik anlamda yavaşantısından memnun olarak görüş bildirenlerin oranı %

muşluk içinde dört bir yana saldırmaya devam eden emperyalistlerin Ortadoğu'daki çıkarları da yi-

ninden öğrencisine, aydınından işçisine kadar yükseltilecek anti-emperyalist eylemliliklerde kimsenin savaş adına bir şeyler yapmak, savaş ortak olmak istemediği öne çıkan bir noktadır.

Yakalanan ortak nokta Amerika'da 12 bin öğretmen üyesinin yaptığı eylemdeki gibi ya da Floransa'da 1 milyona yakın insanın aynı "**emperyalist savaşa hayır**" dediği mitingteki ABD karşıtı ruhtur.

EMPERYALİZME VE UŞAKLARINA KARŞI DAİMA SAVAŞ

Ortadoğu'yu ve daha birçok bölgeyi çıkarlarına uygun olarak yeniden şekillendirmek isteyen emperyalistlerin bunalımlı oldukları dönemlerde savaşlar onların nefes boruları gibidir. Savaşlarla nefes alır, soluklanır ve kendilerine yeniden çeki dü-

zen verirler. Ancak onların her soluk alış da ezilen dünya halkları için soluksuz bir yaşamın getirdiği kaçılmaz son olarak ölümleri ifade eder. Bizler kaderimizi kendileri tayin etmek isteyen, yaşamımıza yön vermeye çalışarak tüm ipleri kontrolleri altına almaya çalışan emperyalistlerin açmaya çalıştıkları çukura düşmeyelim. Onlar özelde Ortadoğu halkları olmak üzere tüm dünya halklarına düşman gözü ile bakıyorlar. Hem gelecek için tehlikeleri bastırarak hem de ekonomik anlamda zengin yeraltı yerüstü kaynaklarının bulunduğu yerleri ele geçirmek emperyalistlerin önünde duran bir görevdir. Onlar bu görevlerini yerine getirmek için her şeylerini kullanıyorlar. Ya bizler? Onların karşısında yıllardır kan ve barut kokusu altında soluk alırken, ezik ve bağımlı bir şekilde yaşamaya mecbur muyuz? Olası bir savaşın bizler yani ezilen halklar için faturası sırtlayamayacağımız kadar ağır

olacaktır. Bu faturanın en açık hali ise; işsizlik olacak ve bu sorun salgın bir hastalık gibi büyüyecek, ülke ekonomisi bugün olduğundan daha gerilere kayacaktır. Bu durumda her ne olursa olsun bizim yanında bulunmamız gereken, arkasında dünya halklarının bulunduğu bilinciyle sömürücülere karşı savaşacak olan Irak halkıdır. Olması gereken haklı gördüğümüz bir savaş var aslında. O da emperyalist, kapitalist sisteme karşı, birleşmek ve savaşmaktır.

Bu koşullarda yapılması gereken "Amerikan askeri olmamak"; Filistin'de yaşananları hafızamızın bir yerinde hep canlı tutarak; Körfez savaşının ağır faturasını hatırlayarak emperyalistlerin listesinde en yakın hedef olarak yer alan Irak halkının yanında olmaktır. Hayır diyebilme cüreti ile donanarak emperyalist saldırganlığa, haksız savaşlara karşı örgütlenip halk savaşını yükseltmek önümüzdeki en acil görevdir.

ABD şirketi PEW: Türkiye'nin yüzde 83'ü savaş istemiyor

Savaşa hayır

ABD kuruluşunca Türkiye'de yapılan kamuoyu araştırması, halkın Ankara'nın savaş için Washington'a üs desteği vermesine de karşı olduğunu ortaya koydu

Kopenhag

17'lik bir kesim oldu. PEW'in 44 ülkedeki 38 bin kişi üzerinde yaptığı araştırmaya göre aynı araştırmanın 2000 yılında da yapıldığı ve **27 ülkenin 19'unda yaşayanların iki yıl öncesine göre ABD'ye daha olumsuz bir gözle baktığı da raporun devamında açıklanıyor.** Araştırmada Türkiye'de ABD'ye olumlu bakanların oranının yüzde 22 azalarak yüzde 30'a düştüğü de raporun ortaya çıkardığı sonuçlar arasında.

"BİZİM ADIMIZA SAVAŞMAYIN"

Hem Türkiye hem de dünya halklarının savaş karşıtı eylemlilikleri ve kamuoyu araştırmalarının sonuçları emperyalizme "**bizim adımızı kullanarak savaşmayın**" mesajını vermeyi sürdürüyor. Ve en çok da "**emperyalist savaşlara hayır**" sloganıyla, gençliğin "**ABD askeri olmayacağız**" söylemini haykırması ile istenilen düzeyde olmasa da Türkiye'de de belli uyanışların yaşanması olumludur. Olası bir Irak savaşının önünü almak bakımından bu hareketlilik yeterli olmasa da artık kendi ülkesinde bile "**uluslararası terörist başı Bush**" olarak tanımlanan ABD başkanı ve işbirlikçilerinin nasıl teşhir olduğu ortadadır. Bu teşhir ol-

Dünya halkları emperyalist saldırganlığa hayır diyor

Bizler kaderimizi kendileri tayin etmek isteyen, yaşamımıza yön vermeye çalışarak tüm ipleri kontrolleri altına almaya çalışan emperyalistlerin açmaya çalıştıkları çukura düşmeyelim. Onlar özelde Ortadoğu halkları olmak üzere tüm dünya halklarına düşman gözle bakıyorlar. Hem gelecek için tehlikeleri bastırmak hem de ekonomik anlamda zengin yeraltı yerüstü kaynaklarının bulunduğu yerleri ele geçirmek emperyalistlerin önünde duran bir görevdir. Onlar bu görevlerini yerine getirmek için her şeylerini kullanıyorlar. Ya bizler? Onların karşısında yıllardır kan ve barut kokusu altında soluk alırken, ezik ve bağımlı bir şekilde yaşamaya mecbur muyuz? Olası bir savaşın bizler yani ezilen halklar için faturası sırtlayamayacağımız kadar ağır olacaktır.

İnsan Hakları Haftasının geride bıraktığımız şu günlerde neredeyse her güne bir hak gaspı sığdırılan yaşamımızda, onca haksızlıklara tanık dünyada en büyük hak ihlali olan insan yaşamının emperyalist çıkarlar gereği sonlandırılması süren haksız savaşlarla devam ediyor. Aslında ihlal sözcüğünün bile emperyalist saldırganlık karşısında "yumuşak" kaldığı; çocuk, kadın, genç, yaşlı demeden çeşitli milliyet ve uluslardan halkların tank ve mermi sesleriyle günü karşıladığı zulüm saltanatlarını korku salarak sürdürmeye çalışan emperyalistlerin halkları birbirine düşürmeye çalıştığı bir süreçte dünyanın şu son hali için; bizim olan herşeyin "**çalmak istendiğini**" telaffuz etmek sanırsanız yanlış olmaz. Çünkü bizim olana göz diken ve hep "**daha fazla kâr**" sloganıyla iktidarını pekiştirmeye çalışarak içinde bulunduğu ekonomik krizin bunalımını adeta ganimet avına çıkarmasına savaşlar yaratarak elde etmeye çalışan emperyalistler, halkların geleceği ile oynuyor; yarınımızı karartmaya çalışıyorlar.

ABD'nin Irak'a saldırı hazırlıklarını sürdürdüğü ve uydurma gerekçelerle adet yerini bulsun misali kılıflar hazırladığı şu günlerde de aynı senaryolar tekrarlanıyor. Tekrar diyoruz çünkü bunların öncesinde özellikle ABD emperyalizminin ve Avrupalı emperyalistlerin Balkanlar'dan Ortadoğu'ya uzanan ve bilançosu dünya halkları açısından bir hayli ağır olan diyetlerle bu gibi savaşların yalnızca yıkım ve ölüm getirdiğini görmüştük. Bu yüzden Irak tekrarında da kılıf, tıpkı Afganistan örne-

ğinde olduğu gibi "**halka demokrasi getireceğiz**" vaatleri olmaktadır. Böylece emperyalistler halkların büyük bir özlemle beklediği demokrasi, ilerici gibi sözleri telaffuz ederek tepki toplamak yerine böylece halklara "bu istediklerinizi size ben sağlayabilirim" mesajını vermek istemektedir. Kendini çözüm gücü olarak göstermeye çalışmaktadır. Oysa **bu gerçektir ki emperyalistlerin müdahalesi ile bir bölgeye gelebilecek olan tek şey açlık, ölüm ve sefalettir.** Adalet ve özgürlük kavramları ancak halkların kendi mücadelesi ile kazanılacak haklardır.

Ama ne var ki herşey emperyalizmin istediği gibi olmamaktadır. Savaş karşıtı eylemliliklerin de tüm dünya çapında hızla yükseltildiği son yıllarda artık halklar bu yalanlara inanmıyor ve em-

lizmi yalnız petrol yatakları adına değil, iktidarını bölgeler üzerinde de sağlamlaştırma adına her yolu denemeyi sürdürürken; Ortadoğu halklarının da ABD'ye olan öfkesi her geçen gün bilemiyor. Son olarak BM konseyinin 1441 sayılı kararı ile Irak'ta çalışmalarına başlanması ve Irak'ın elinde bulundurduğu silahlarla ilgili olarak yaklaşık 12 bin sayfalık raporu BM silah denetçilerine sunması bile olası bir saldırıyı engelleyecek gibi görünmüyor. Zaten işin sadece prosedür tarafını oluşturan bu BM denetimi olumlu yönde rapor sunsa bile mutlaka bir başka yerden bir neden çıkartacak olan ABD, bu tür uzatmalarla sadece hazırlıklarını tamamlamaya çalışıyor. Nitekim

duymuyor. 11 Eylül saldırılarıyla birlikte uluslararası alanda terörizme karşı savaş açtığını ilan ederek bundan hareketle "adaletin tek doğrusu" olarak kendini gösterip adeta savaş a g a s ı

YÜZDE 96.3 'SAVAŞA HAYIR' DEDI
İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi'nce yapılan bir araştırmaya katılan İstanbulluların yüzde 96.3'ü, ABD'nin Irak'a saldırısına karşı olduklarını söylediler. Katılımcıların sadece yüzde 3.1'i 'evet' yanıtı verdi. İstanbul'un 25 ilçesinden bin kişiyi kapsayan araştırmaya katılanların yüzde 77'si "ABD ile Irak arasında çıkması muhtemel savaşın nedenini ABD'nin çıkarlarından kaynaklandığını" düşünüyor. Haber1 sayfa 15'te

olarak dünya arenasında kolтуğuna oturuyor.

Ama yukarıda da belirttiğimiz gibi artık dünya halkları hatta ABD ve en yakın müttefiki İngiltere'nin "kendini" halkları bile "**savaşa hayır**" sloganını haykırıyor. Bundan önceki Bosna Hersek, Filistin, Afganistan ... vb. emperyalist saldırganlıklarda her ne kadar ortak bir savaş karşıtı ses oluşturulamamışsa bile, son Irak hazırlıkları çerçevesinde örgütlü bir savaş karşıtı ses oluşturulmaya çalışılıyor. Çünkü emperyalizmin vaatlerinin halklara yalnızca acı, gözyaşı, geleceksizlik ve işsizlik getirdiği özellikle son 10 yıldır yaşanan savaşlarda daha bir net anlaşıldı. Bu gerçeği ülkelerin savaşa ayırdığı bütçelere baktığımızda görebiliyoruz. Son on yıldır savaş bütçesine ayrılan pay ile eğitim-sağlık gibi insanın temel gereksinimleri olan alanlara ayrılan pay arasındaki uçurum oldukça düşündürücüdür. 1988 yılında silahlanma için Türkiye'de bütçeden 4 milyar dolar ayrılırken, 2001 bütçesinden ayrılan pay 4.5 katrilyon gibi bir rakama fırlamış. Bu savaşların bilançosu da çok uzak değil bize. Yi-

kim getiren savaşların izleri günümüze kadar uzanıyor. 1991 Körfez savaşı döneminde 102 bin işçinin kriz bahanesiyle işten atılması ve ekonominin durgunluk içine girmesi emek cephesinden doğan savaş sonuçlarını yansıtırken, bugün açıklamalarda bulunan ABD'li uzmanlar

Irak savaşıyla birlikte ABD ekonomisinin hızla büyüyeceğini kaydedyor. ABD'de strateji ve uluslararası çalışmaları

merkezi tarafından düzenlenen bir konferansta **Irak'ta elde edilecek "zaferin" ABD ekonomisini ateşleyeceği açıklaması savaşların gerçekte hangi hesaplar üzerinden planladığını ortaya koyuyor.** Irak'a yapılacak olan bir savaşın nedeni de yukarıdaki sebeplerden başka birşey değildir.

Yine Türkiye'nin olası Irak savaşındaki rolü düşünüldüğünde en büyük zararları emekçilerin çekeceği görülüyor. Küresel Sağlık Örgütü Medact'ın Körfez savaşı verileri üzerinden hazırladığı rapora göre Irak'a karşı olası savaşın nükleer bir çatışmaya dönüşmesi halinde 4 milyon kişinin ölebileceği; bunun yanında, nükleer bir silah kullanılsa bile savaşla yarım milyon insanın ölebileceği ortaya konuluyor. Raporda iç savaşla birlikte açlık ve salgın hastalıkların yayılacağı da belirtilerek petrol fiyatlarındaki artışın da tüm dünyayı ekonomik krize sürükleyeceği açıklanıyor.

Devamı sayfa 31'de

emperyalistlerin savaşına ortak olmayacağını daha kararlıca haykırıyor. Özellikle Ortadoğu denince ne olursa yapmaya hazır olan ABD emperya-

ABD, elinde Irak'ta kitle imha silahlarının bulunduğu dair kanıtlar olduğunu söylese de, saldırısı için aslında hiçbir kanıtı ihtiyac